

Dạ Thế Thú Duyên

Contents

Dạ Thế Thú Duyên	1
1. Chương 1: Bắt Nạt Động Vật Nhỏ Thì Phải Gặp Báo Ưng~	2
2. Chương 2: Gặp Mặt	5
3. Chương 3: Ở Chung	8
4. Chương 4: Áp Đảo	13
5. Chương 5: Dung Nhập	17
6. Chương 6: Thắng Thắn	20
7. Chương 7: Niềm Vui Thú	24
8. Chương 8: Bị Tập Kích	27
9. Chương 9: Âm Mưu	31
10. Chương 10: Ăn	35
11. Chương 11: Chuẩn Bị	38
12. Chương 12: Lên Đường	42
13. Chương 13: Bắt Cá	46
14. Chương 14: Thảo Nguyên	50
15. Chương 15: Dịch Thành	54
16. Chương 16: Chợ	58
17. Chương 17: Hội Nghị	61
18. Chương 18: Chẩn Đoán	65
19. Chương 19: Bảo Bảo?	69
20. Chương 20: Động Thủ	72
21. Chương 21: Thần Sử	76
22. Chương 22: Nhận Được Binh	79
23. Chương 23: Đường Về	83
24. Chương 24: Lại Điều Tra	86
25. Chương 25: Phía Sau Màn	90
26. Chương 26: Tham Ăn	93
27. Chương 27: Nói Chuyện Với Nhau	97
28. Chương 28: Vô Đề	100
29. Chương 29: Trúng?	102
30. Chương 30: Sinh Mệnh Mới	104

Dạ Thế Thú Duyên

Giới thiệu

Anh chàng cảnh sát bị một chú chó nguyên rửa tới đại lực thú nhân không có cách nào để quay về. Vì vậy tại dị giới anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-the-thu-duyen>

1. Chương 1: Bắt Nạt Động Vật Nhỏ Thì Phải Gặp Báo Ưng~

Tiểu Dương cảm thấy bản thân nhất định là bị nguyên rủa, nghĩ lại mình đáng lẽ không nên đi theo đám bạn chọn thú nuôi, lúc đó chỉ có mỗi Tiểu Kim Mao ngốc nghếch là bị khi dễ!

Nhớ tới Tiểu Kim Mao lần cuối cùng nhìn hắn bằng đôi mắt nhỏ đầy oán hận nhưng rất có thần, Tiểu Dương cảm thấy chắc chắn là nó đã nguyên rủa mình tới cái nơi kỳ lạ này toàn là rừng rậm, nhìn phía trước xem có một động vật toàn thân sặc sỡ với những hình hoa văn vòng tròn dài có vẻ giống con mèo mà nghênh ngang dùng hai cái chân sau đi lang thang khắp nơi, đó là một con thỏ to lớn cao một thước còn lộ ra bốn cái răng cửa sáng bóng đang mài ngả một cây đại thụ xù xì to lớn khoảng bằng hai cánh tay người ôm, mà ngay cả một số loại lá cây kì lạ cũng sặc sỡ đến vô cùng.

Tiểu Dương đi tới nơi này cũng đã được hai ngày nhưng rừng rậm lần sinh vật nơi đây thật sự không giống bình thường, hắn không thể không hoài nghi có phải bản thân đang gặp phải trào lưu xuyên không đi tới một nơi kỳ quái không phải Trái Đất hay không? Ở Trái Đất bạn đã gặp qua rắn có cánh dài bay ở trên trời chưa? Gặp qua hai phiến lá cây lớn dài miệng rộng mở ra tràn đầy hàm răng sắc bén một hơi cắn rụng nửa thân mình sinh vật hình dáng giống con ngựa mà nó là thực vật sao? Ngay lúc chàng vạng ngày hôm qua Tiểu Dương đến một con sông lớn dài hơn mười thước tận mắt chứng kiến một con rắn lớn với toàn thân to dài làm mũi nhọn đâm tới sinh vật hình dáng giống sư tử, chúng đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, còn chính hắn cũng vô cùng hoảng loạn trốn phía sau cây đại thụ, hoảng sợ đến thanh âm cũng không phát ra được.

Cái loại chuyện nguyên thủy máu chảy đầm đìa, khắp nơi tràn ngập hơi thở dã tính của cuộc đấu người chết ta sống này đối với thời đại hòa bình của anh chàng cảnh sát mà nói thật sự rất kinh khủng.

Ngủ trưa trong rừng cây xong, hắn cũng phải đi về, mặc dù không khí nơi này so với thành thị công nghiệp thì tốt hơn rất nhiều nhưng nơi này có dã thú rất nguy hiểm nha....Ồ!! Lưu đội trưởng, tôi không bao giờ oán giận với anh về chuyện nhiệm vụ nữa, chỉ cần tôi có thể trở về tôi nhất định ngày ngày làm nhiệm vụ, tháng tháng làm nhiệm vụ. Để không còn cái thời gian chết tiệt để đi xem thú nuôi!

Trong đầu nghĩ tới loạn thất bát tao, xem ra trước mắt muốn quay về là điều vô vọng, một chú thỏ con mập mạp xuất hiện khiến Tiểu Dương nhấp hé môi, hai ngày qua một giọt nước cũng chưa uống được, thân thể đã nghiêm trọng kháng nghị, dưới gốc cây đại thụ rơi xuống những trái cây màu sắc rực rỡ nhưng hắn sợ có độc nên không dám ăn, trong lúc ngủ mơ chẳng biết tại sao lại rớt xuống thế giới này, đuôi phải của hắn bị đè ở phía dưới phỏng chừng gãy xương rồi, Tiểu Dương biết chính mình phải bổ sung thể lực rồi nhanh chóng rời khỏi cái nơi rừng rú này.

Nơi hắn rơi xuống lúc ban đầu là một đồng cây đại thụ bị gãy rạp, chung quanh là cây cỏ bị dẫm đạp lộn xộn nhưng lại tạo điều kiện làm nơi trú ẩn tạm thời.

Hắn một mực âm thầm quan sát động vật thực vật nơi này, rốt cục hôm nay có chú thỏ con chạy tới, Tiểu Dương khom người cầm trường đao, chân trái mạnh mẽ phát lực thân thể lao thẳng tới chú thỏ con, chú thỏ nhỏ ngơ ngác nhìn hắn dữ tợn giờ đao hướng chính mình vọt tới, giữa đầu, “Ngao

~” một tiếng kêu, trực giác Tiểu Dương cho biết không tốt, quả nhiên, một đám cỏ cha cỏ mẹ cỏ đại gia đại thẩm ầm ầm bốn chân chạy vội về phía hắn... .

“Ta chắc chắn sẽ là người đầu tiên bị cỏ dẫm chết...” Đây là ý nghĩ cuối cùng của Tiểu Dương trước khi ngất xỉu.

Ngã Khắc cảm vài mềm thấm chút nước nhẹ nhàng lau miệng cho giống cái đang hôn mê, trên môi khô nứt nên khiến cho vài mềm phải dừng lại một chút, Ngã Khắc cố gắng dùng lực nhẹ nhất, giống cái nhỏ nhắn này lớn lên thật xinh đẹp, da tay không những trắng mà còn trơn nhẵn lại vừa mềm, khuôn mặt ôn nhu dường như phản ánh ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt, Ngã Khắc nhìn không khỏi ngây người.

Làm sao bây giờ rất muốn sờ sờ khuôn mặt thoát nhìn rất bóng loáng kia... . Duỗi đến một nửa thì tay bị một bàn tay khác có chút run rẩy bắt được, Ngã Khắc đột nhiên hoàn hồn, nhìn thấy người kia hôn mê tỉnh dậy, miệng hơi run run, tròn tròn mắt nhìn mình.

“A, người đã tỉnh! Ta lập tức đi báo tin cho Tế Tự đại nhân!”

Tiểu Dương nhìn chằm chằm thiếu niên vừa gỡ tay hẳn ra để chạy đi, lẩm bẩm nói “Tốt xấu gì... Cũng cho ta chút nước uống rồi đi a! !”

Chỉ chốc lát có hai người đi vào, một người là thiếu niên vừa rồi, người còn lại là một người thanh niên cao lớn tóc bạc, thanh niên cười tủm tỉm mở miệng nói “Đã tỉnh? Có cảm thấy đau ở đâu không?”

“Nước...” Mặc kệ người là ai, cho lão tử nước uống đã, cổ họng khô khốc đau kinh khủng. Tiểu đại gia khí thế hùng hổ nhìn chằm chằm thanh niên bên giường dùng ánh mắt tỏ ra khát vọng vô cùng.

Trước đó, thiếu niên đã bưng tới một chén nước lớn, đang muốn đưa qua, nửa đường bị thanh niên chặn lại, “Ta đến “, cầm bát đến thì lại giở thủ đoạn, rầm , nước trong bát đổ gần hết xuống dưới đất... .

“Đây, nước của người, Ngã Khắc cầm bát sao lại lung lay vậy?” Thanh niên như trước cười tủm tỉm cầm chén đưa cho Tiểu Dương.

Người ông bác này! Tiểu Dương mặt không chút thay đổi tiếp nhận bát đem chút nước trong bát còn thừa lại uống một hơi cạn sạch, yết hầu khô khốc trong thoáng chốc liền dễ chịu, đem bát đưa cho thiếu niên, “Còn nữa không?” Thiếu niên đang muốn đi tiếp lại bị một tay ngăn lại, “Chờ một lát, nguồn nước của bộ lạc rất dồi dào, người không cần lo lắng về vấn đề nước ở đây.”

Quý mới lo lắng! Tiểu Dương nhìn ánh mắt cười châm biếm kia rất muốn cho một quyền, bất đắc dĩ toàn thân bủn rủn đặc biệt ngực thoáng vừa động liền đau vô cùng, không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng nằm sấp trên giường dùng ánh mắt tỏ vẻ im lặng kháng nghị, “Nơi này là chỗ nào?” thanh âm vẫn khàn khàn như cũ.

“Nơi này là bộ lạc của chúng ta, người bị té xỉu trong rừng cây. May là gần bộ lạc chúng ta, mới bị đội tuần tra của chúng ta phát hiện nên cứu người trở về. Người bị dã thú tập kích sao? Mới vừa cứu người trở về, lúc thấy người hình như bị đả thương nặng rất nghiêm trọng nhưng may là có Tế Tự đại nhân chúng ta chữa cho người, bây giờ vết thương đã tốt hơn nhiều nhưng thân thể người rất suy yếu. Cho nên tốt nhất là tiếp tục sống ở chỗ này để cho Tế Tự đại nhân trị liệu cho người tốt một chút, được rồi người là giống cái nhu nhược như vậy sao lại một mình xuất hiện tại rừng cây vậy? Người... .”

“Ngã Khắc, người ra ngoài mang thuốc vào đi.”

“Á, được rồi Tế Tự đại nhân, vậy tiểu giống cái người nghỉ ngơi thật tốt đi. Ta ra ngoài mang thuốc cho người.” Thiếu niên gọi Ngã Khắc kia lưu luyến nhìn Tiểu Dương rồi đi ra ngoài.

Thiếu niên này thật sự là quá nhiệt tình ...

Tiểu Dương giương mắt lên, ách, thanh âm khàn khàn hỏi “Người muốn biết cái gì?”

Tế Tự cười cười, “Ta là Tế Tự của bộ lạc, người có thể gọi ta là Hi Nhĩ Đạt, người tên là gì?”

“Tiểu Dương “

“Tiểu Dương? Nghe không giống tên với chúng ta ở nơi này, người từ đâu tới đây? Sao lại tới bên ngoài bộ lạc chúng ta?”

Tiểu Dương trở mình một cái xem thường, nói nhảm, ông đây vốn không phải là người nơi này của các người. “Ta cũng không biết chính mình đến từ nơi nào hơn nữa cũng không nhớ rõ từ đâu tới đây.” Không thể nói cho người, ta đến từ địa cầu mặc dù ở địa cầu, ta đối với ET (Ki: chắc là người ngoài hành tinh) cảm thấy rất hứng thú nhưng không có hứng thú với ET cổ hương bị coi như ET phải đưa lên bàn giải phẫu nha. Không phải tộc của ta tất có dị tâm, những lời này nói ra khắp bốn biển đều chuẩn, Tiểu Dương cảm thấy cần phải cẩn thận giữ lại một chút cũng tốt.

“Ồ ~ không nhớ rõ hả? Ha ha, không sao, người ở bộ lạc ta một thời gian cũng được.”

Gì? Ông ta nhận người ngoài đơn giản vậy sao? Người này thoát nhìn khó đối phó, tự nhiên cho ta chuyện tốt như vậy?

“Người nói không nhớ rõ mà người cũng không có chỗ để đi, hơn nữa chung quanh bộ lạc tất cả đều là cây cối, có bao nhiêu nguy hiểm người cũng nhìn thấy rồi, bộ lạc chúng ta rất lớn mạnh, cũng không keo kiệt

một phần thức ăn với người. Tuy nói nơi này của chúng ta đối với người mà nói cũng là xa lạ nhưng ở chỗ này có ăn có uống luôn so với ngoài kia toàn là cây cối thì vẫn an toàn hơn, người hiểu được đúng không?”

Ta không hiểu được người có thể tổng ta quay về địa cầu sao? ... Mặc dù không biết tại sao người này lại thay đổi, quyết định giữ lại mình nhưng ở lại nơi này trước mắt xem như là lựa chọn tốt nhất, biết rõ thể giới này có phòng ở, có người ở, nơi này quả thật tương đối mà nói là an toàn. Hơn nữa, hần đoán trong tiểu thuyết huyền huyền Trung Quốc miêu tả hễ là Tế Tự ... Phần lớn địa vị cũng rất được tôn sùng, nếu hần nói như vậy thì mình ở tại chỗ này đại khái không có nguy hiểm.

“Vậy thật cảm ơn.”

“Ha ha, không nên khách khí, cứ việc ở lại đây dưỡng thương thật tốt, thân thể người rất yếu.”

Thân thể rất yếu? Mặc dù chỉ là một người mới vào nhưng mình ở trong ngành cảnh sát luôn đạt thành tích xuất sắc nhất, tố chất thân thể cũng nổi trội nhất, bây giờ cư nhiên có người nói với hần, thân thể người rất yếu, Tiểu Dương không phục lắm, đang muốn phản bác thì thiếu niên gọi là Ngả Khắc đã đi vào bưng một chén đen tuyền gì đó đưa về phía hần.

“Đây là cái gì?”

“Thuốc trị thương của người, xương sườn cùng đùi phải bị gãy xương rồi, đây là Tế Tự đại nhân đặc biệt phối cho người, hiệu quả tốt lắm, Tế Tự đại nhân rất lợi hại, lần trước chân của ca ca ta bị chặt đứt, Tế Tự đại nhân cũng có thể chữa hết cho hần cho nên người yên tâm đi có Tế Tự đại nhân ở đây thương thế của người nhất định rất nhanh tốt lên, ” Ngả Khắc nhiệt tình chào hàng cho cái bát đen tuyền kia.

Chết tiệt, cũng tại đám thổ kịa! Giầy dựa đứng lên tiếp nhận bát, uống cái này thật sự có thể chữa thương? Người đảm bảo sẽ không trúng độc? Tiểu Dương tràn đầy nghi hoặc.

“Yên tâm đi, cái này không có độc.” Cái này không có độc, vậy cái khác sẽ có độc? Đầu một ngửa ra sau, nhắm mắt uống hết chỗ thuốc, đến khổ... Tiểu Dương vô cùng tưởng niệm thuốc tây.

“Người nghỉ ngơi thật tốt đi, à được rồi, đừng chạy loạn, không tốt cho cơ thể đâu.” Bỏ lại một câu nói Tế Tự mang theo Ngả Khắc đi ra ngoài.

Cho dù chạy cũng phải chờ ông đây có khí lực mạnh mẽ đã! Tiểu Dương tức giận nằm xuống, mơ mơ màng màng lại tiếp tục ngủ .

Tiểu Dương dưỡng thương mấy ngày nay đều là ở trong nhà thiếu niên gọi là Ngả Khắc mà Tế Tự kia thỉnh thoảng cũng sẽ qua thăm, hần xem qua thương thế rồi dặn dò vài câu nhưng thật ra là một thầy thuốc có đủ tư cách, xem hần đối với mình coi như chiếu cố tốt, Tiểu Dương cũng quyết định không hề so đo với hần chuyện chén nước kia. Người chiếu cố hần bắt đầu từ cuộc sống hàng ngày là Ngả Khắc có mái tóc dài một nửa màu xanh biếc, khuôn mặt tròn tròn nhuận nhuận rất đáng yêu, theo Ngả Khắc nói bộ lạc nơi này gọi bộ lạc Lai Táp, toàn bộ đại lục Minh Khắc Tư có ba bộ lạc lớn nhất mà bộ lạc này là một trong số đó, những bộ lạc khác sống lẻ loi, không tập trung khoảng hai mươi mấy tiểu bộ lạc, Ngả Khắc nói lời này, lúc ngẩng đầu ưỡn ngực tạo nên một bộ dáng rất kiêu ngạo khiến Tiểu Dương không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Vậy bộ lạc của các người tổng cộng có bao nhiêu người?”

“Người? Người muốn hỏi tổng cộng có bao nhiêu thú nhân sao?”

“Hả? Thú nhân? Là cái gì?”

“Dương người không sao chứ? Thú nhân chính là giống như chúng ta có thể có được năng lực nói chuyện cùng trí tuệ của dã thú.” Ngả Khắc lo lắng sờ sờ trán Tiểu Dương “Tế Tự đại nhân nói người quên một số việc, chẳng lẽ ngay cả những điều cơ bản cũng đã quên?”

“Chúng ta vốn là dã thú?” Tiểu Dương không khỏi nuốt nước miếng xuống.

“Kỳ thật không phải, chúng ta cùng rừng cây ở đây rất khác nhau, chúng ta, ừm... , chính là so với dã thú trước kia thì thông minh hơn, có thể nói, giống loài chúng ta vốn gọi là thú nhân chứ không phải là dã thú, mặc dù giống đực có thể biến thành hình thú nhưng cho dù là hình thú cũng có lý trí.” Ngả Khắc nói cho Tiểu Dương những chuyện đơn giản, kể lại rõ chi tiết giới thiệu, “Chúng ta săn mồi trên đại lục, trừ số ít

dã thú khác rất hung mãnh còn những thứ khác đều là đồ ăn của chúng ta, đại lục Minh Khắc Tư rất lớn, thú nhân chúng ta cư trú chiếm rất ít phần, những nơi khác đều là rừng cây, mỗi ngày các giống đực sẽ đi vào rừng cây đi săn mà giống cái chúng ta sẽ phụ trách cuộc sống hằng ngày trong bộ lạc cùng cái kia... Cái chuyện sinh sôi nảy nở, được rồi Dương, chờ thân thể người tốt một chút ta sẽ mang người đi đến các bộ lạc nơi khác dạo chơi cũng giúp người hiểu những cái người không biết.”

2. Chương 2: Gặp Mặt

Ngã Khắc dù sao cũng là tiểu giống cái chưa có bạn lữ nói đến chuyện sinh sôi nảy nở vẫn rất ngượng ngùng. Nhưng mà bây giờ Tiểu Dương cũng không cố tình trêu chọc tiểu Ngã Khắc đang ngượng ngùng kia, hẳn thật sự đang rất kinh hãi.

Mặc dù mấy ngày nay nhìn tóc người nơi này có đủ các loại màu sắc, vóc người phổ biến so với địa cầu thì cao lớn hơn rất nhiều nhưng hẳn vẫn tưởng vì tinh cầu này có các sinh vật phổ biến kỳ lạ cho nên loài người cũng lớn lên cường tráng hơn nhiều nhưng bây giờ xem ra sinh vật giống con người đang xuất hiện trước mắt hẳn thực sự không phải con người!

Tiểu Dương hiểu ra, thì ra ở nơi này, khi bọn họ từ dã thú biến thành hình thái giống người địa cầu thì kêu thú nhân, khó trách gọi bọn họ là thú nhân, bọn họ vốn là dã thú tiến hóa thành người mà... Nhưng mà, cái gọi là “giống cái chúng ta” ? Sẽ không phải là...

“Ngã Khắc, ta hỏi một vấn đề.”

“Ừ? Dương còn muốn hỏi cái gì?”

“Người nói, ta là... giống cái?”

“A? Chẳng lẽ Dương không phải? Người có thể biến hình sao? Dương thoát nhìn nhu nhược nhỏ yếu hơn hẳn so với giống cái bình thường, sao lại không phải giống cái?”

“Bản thân ta vốn sẽ không biến hình, chẳng lẽ không thể biến hình chính là giống cái sao?”

“Đúng vậy, kỳ thật thú nhân chúng ta sinh ra đều là hình thái dã thú hơn nữa chẳng phân biệt được giống đực hay giống cái, căn cứ vào tình trạng thân thể được mấy tháng sau khi sinh ra, mà phát sinh biến hóa, thân thể nếu yếu đuối nhu nhược thì dần dần thoát ly hình thái thành bộ dáng thú nhân trẻ con, sau này cũng không thể biến trở về hình thú, chính là giống cái. Mà đủ cường tráng thì tiếp tục bảo trì hình thái tích tụ năng lượng rèn luyện khả năng, vừa được vài tuổi thì biến hình thành hình thái thú nhân, bọn họ chính là giống đực, có thể ở hình thái cùng hình thái thú nhân tự do chuyển hóa, lúc chiến đấu thì khôi phục hình thái có năng lực càng cường đại thì có lợi cho việc đi săn hơn, hơn nữa hình thái thú nhân của giống đực so với giống cái thì cao lớn hơn rất nhiều.”

“Cho nên, ta là giống cái?”

“Giống cái giống như Dương yếu đuối nhu nhược, ta là lần đầu tiên chứng kiến đấy, da tay Dương vừa lại trơn nhẵn lại vừa mềm, màu da cũng trắng, hơn nữa Dương nhìn cũng rất đẹp, sau này nhất định có rất nhiều giống đực thích người.”

Gì? Hay lắm, đi tới cái nơi tinh cầu mặc danh kỳ diệu này, bản thân không chỉ không phải là người nơi này, mà còn bị nhận định là sinh vật giống cái nhưng lại là sinh vật giống cái “rất đẹp”, bây giờ Tiểu Dương cảm thấy lúc đầu tại cảnh cực lúc xưng hô, bản thân vốn là tiểu sinh tuần tú khiến các nữ cảnh sát nói rất đáng yêu, ít nhất trong mắt người ta, ta vẫn đường đường chính chính là đàn ông nha!

Đối với bản thân ở nơi này bị nhận định là giống cái gánh vác trách nhiệm sinh sôi nảy nở hậu đại, Tiểu Dương cũng không có cảm giác sâu sắc lắm, coi như bị cho là giống cái căn bản cũng không cần phải nhất định tìm một giống đực để làm mọi chuyện rồi tung lên, hơn nữa dù sao nơi này không phải thế giới của hẳn, hẳn chỉ là tạm thời lạc đến nơi này nên cảm giác cũng không mạnh mẽ như vậy, hiện tại đang nhìn thế giới này cũng chỉ như là người bên ngoài mà thôi, ở trong lòng hẳn vẫn tồn tại suy nghĩ nhất định phải trở về, hẳn chỉ có thân nhân bằng hữu ở địa cầu mới là thế giới của hẳn.

Buổi sáng hôm nay, Ngả Khắc cùng Tiểu Dương ngồi ở tiểu viện nói chuyện phiếm thì một người thú nhân với mái tóc ngắn màu xanh biếc, tướng mạo tuấn lãng đẩy cửa tiến vào, Ngả Khắc thấy hấn đến liền cao hứng mà nghênh đón, “Ca ca ~”

Thú nhân thân thủ tràn đầy sùng nịnh sờ sờ đầu hấn nói, “Ngả Khắc, mấy ngày nay khỏe không?”

Vô cùng thân mật mà kéo cánh tay thú nhân, Ngả Khắc quay đầu lại giới thiệu với Tiểu Dương “Dương, đây là ca ca ta Ngả Thụy Tư, là đội trưởng đội tuần tra bộ lạc của chúng ta, lúc đầu hấn tuần tra thì nhìn thấy người hôn mê trong rừng cây nên đem người mang về, ca ca ta là rất giống đực ưu tú, mà vẫn còn chưa có giống cái nhé.”

Tiểu Dương tự động không chú ý đến ý tứ khác trong lời nói của Ngả Khắc, hào phóng gật đầu tỏ vẻ cảm tạ, “Chào, ta là Tiểu Dương, lần trước thật sự cảm ơn người.”

“Không có gì, không nên khách khí, ta gọi là Ngả Thụy Tư, thân thể người có khá hơn chút nào không? Nhìn giống cái nhu nhược như người sao lại xuất hiện trong rừng cây?”

Lại là nhu nhược ~ lão tử không phải nhu nhược mà là sinh vật nơi này của các người thật sự rất biến thái. Tiểu Dương cảm giác mình ở trên địa cầu thuộc về loại nam nhân cường tráng.

“Ừ, nhờ có Ngả Khắc nhiều ngày tới chiếu cố, ta khỏe hơn rồi.” Tiểu Dương nhẩn nại chìm xuống biểu hiện không hài lòng, nói.

“Ha ha, vậy là tốt rồi, vậy Tiểu Dương đi theo ta, Vương muốn gặp người.”

“Vương tại sao muốn gặp Dương?” Ngả Khắc hỏi, ngữ khí lo lắng làm cho Tiểu Dương vô cùng cảm động.

“Không có việc gì đâu Ngả Khắc, ta nghĩ Dương là người mới đến đây nên thủ lĩnh gọi để hỏi thăm một chút mà thôi.”

Tiểu Dương hiểu được, mặc dù Tế Tự cho mình ngụ ở đây và cung cấp thức ăn cùng dược liệu nhưng mấy ngày nay mình chỉ có thể cùng Ngả Khắc ở trong phòng hoạt động, ngoài cửa thường thường có thú nhân cầm vũ khí đi qua, sợ mình là người từ bên ngoài đến khiến cho bọn họ có chút không tin tưởng.

Nghe Ngả Khắc nói qua trên đại lục Vương thống trị trong bộ lạc vốn là tuyệt đối nhân tiện ngay cả trong truyền thuyết có thể cùng Thần giao tiếp mà Tế Tự cũng chỉ có thể là phụ tá, hôm nay thủ lĩnh bộ lạc triệu kiến cũng nằm trong dự liệu của Tiểu Dương, chỉ là không nghĩ tới nhanh như vậy.

Ngả Thụy Tư nhưng thật ra có điểm ngoài ý muốn nhìn thoáng qua vẻ mặt bình tĩnh của Tiểu Dương, “Đúng vậy Ngả Khắc, Tiểu Dương muốn ở trong bộ lạc thì nhất định phải được Vương cho phép, yên tâm đi chỉ là hỏi ý thôi. Tiểu Dương, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Dương gật đầu đi theo phía sau Ngả Thụy Tư chậm rãi đi ra khỏi phòng, đập vào mắt là một loạt nhà gỗ sắp xếp tinh xảo cùng rất nhiều cây cối cao lớn, những ngôi nhà cách nhau rất xa, tọa lạc rất chỉnh tề, chỉ có vị trí ở chính giữa có một tòa nhà so với nhà khác cao lớn hơn, rất khí thế.

Áng nắng sáng sớm yên tĩnh, tự nhiên trong bộ lạc chỉnh tề sạch sẽ, trong không khí có một loại cảm giác thông suốt. Hít sâu một hơi, cảm giác quả nhiên nhẹ nhàng khoan khoái truyền khắp toàn thân, ở địa cầu không khí vốn ô nhiễm nghiêm trọng cho dù như thế nào đi nữa cũng không bằng được như ở đây.

Tâm tình Tiểu Dương cũng trở nên hào hứng, trên mặt cũng hiện ra một mặt ý cười.

Ngả Thụy Tư nhìn giống cái bên người vẻ mặt buồn lủng , cuối cùng không nhịn xuống được, nói, “Người thoát nhìn không có chút lo lắng nào.”

“Không phải đâu, kỳ thật lòng ta trong vốn rất khẩn trương chỉ là người nhìn không ra thôi.” Tiểu Dương lập tức nghiêm mặt nói.

“A ~ thật sự?” Ngả Thụy Tư cười cười không nói lời gì nữa.

Tiểu Dương âm thầm bĩu môi, ta việc gì phải vội vàng chứ, chẳng lẽ Vương các người muốn gặp ta, ta còn phải nơm nớp lo sợ sao? Xin lỗi ta vốn sinh trưởng ở xã hội chủ nghĩa dưới lá cờ đỏ, thuở nhỏ học tập nhân quyền để trở thành thiếu niên tốt, phát xít độc tài thống trị này nọ ở chỗ chúng ta cũng bị lật đổ rồi.

Tiểu ta một mặt đi một mặt hết nhìn đông tới nhìn tây, bộ lạc này xem ra thật sự rất lớn, ánh mắt nhìn đến nơi cuối cùng vẫn còn có vô số nhà ở, nơi ở của Ngã Khắc hẳn là gần ở giữa trong bộ lạc, nhà ở nơi này so với những ngôi nhà ở xa không được gần gũi lắm.

Tới tới lui lui có rất nhiều thú nhân, cũng có hình thái dã thú thỉnh thoảng đi ngang qua, có dã thú trên lưng chở người, rất nhiều người tò mò chỉ chỉ trỏ trỏ Tiểu Dương, có một số thú nhân lúc Tiểu Dương nhìn liền quay lại mỉm cười chào hỏi.

Húy húy, xem ra đến người dân nơi này rất hòa thuận hữu hảo, làm một đại sứ ngoại giao địa cầu duy nhất ở tại đại lục Minh Khắc Tư ta cũng không thể đánh mất lễ phép mà Khổng Tử, Mạnh Tử đã dạy được, vì vậy Tiểu Dương cũng hữu hảo quay lại mỉm cười, thú nhân nhìn thấy hẳn đáp lại càng nhiệt tình, một người thú nhân tóc ngắn màu nâu đi tới trong tay cầm dã quả đưa cho hắn.

“Hmm, đây là cho ta sao?” Tiểu Dương có chút thụ sủng nhược kinh.

“Àn, cho người, quả La La ăn ngon lắm.” Thú nhân đón hậu gãi đầu có chút ngượng ngùng.

“Thật sự là cảm ơn người, ta vừa lúc có chút khát nước.”

Chung quanh, thú nhân khác nhìn thấy tiểu giống cái xinh đẹp nhận dã quả, thì đều sốt ruột đi tới, trong tay cầm các loại gì đó đưa cho Tiểu Dương, kể cả dã quả rau dưa thậm chí còn có thịt mới săn được vẫn còn máu me chảy đầm đìa, Tiểu Dương quả thực đã được thể nghiệm cảm giác trở thành một ngôi sao, nhiều người vây lấy mình như vậy, đưa cho mình lễ gặp mặt, Tiểu Dương không khỏi cảm động, đây là sự nhiệt tình hiếu khách của thú nhân!

Đợi được Tiểu Dương đi theo Ngã Thụy Tư đi vào chỗ ngồi lớn nhất trong phòng thì các thứ đồ vật trong lòng Tiểu Dương đã sắp rơi ra rồi, trên lưng còn mang một khối thịt tươi mới.

“Ồ ~ thu được nhiều đồ vật như vậy, thật đúng là được hoan nghênh đây ~” Thanh âm trêu chọc rất quen tai, nhìn về phía thanh âm phát ra, quả nhiên, là vẻ mặt tươi cười của Tế Tự.

“Nếu người ghen tị với hảo cảm của ta, ta không ngại chia cho một chút nhiệt tình của mọi người để an ủi người.” Ôm đồ vật, Tiểu Dương nhún nhún vai.

“Kỳ thật ta nhớ người hơn là muốn an ủi bản thân ta.” Tế Tự cười, nháy mắt. Rất nhanh có người đi tới tiếp nhận những đồ vật gì đó trong tay hắn, “Nhớ kỹ lúc rời khỏi đây nhất định phải trả lại cho ta.” Tiểu Dương lo lắng mà dãn dò nói, thú nhân kia ghen cười ôm đồ vật lui xuống.

Tiểu Dương lúc này mới có cơ hội cẩn thận đánh giá đại sảnh hình tròn này, cũng là do mảnh gỗ dựng thành, chỉ là hơn nhiều chút vật trang sức xương thú vật cùng một ít hình đồ đẳng kỳ quái, gian giữa để hai hàng ghế dựa, Tế Tự cùng Ngã Thụy Tư, mỗi người ngồi ở cái ghế đầu tiên trên cùng thuộc hai hàng phân biệt, dưới bọn họ còn lại là mấy người thú nhân ngồi, cũng đang nhìn chăm chăm Tiểu Dương.

Mà trong đó có cảm giác áp bách nhất chính là một đạo ánh mắt đã nhìn hắn từ lúc hắn mới vào, chỉ là bắt quá ngay từ đầu bị hắn cố gắng xem nhẹ, Tiểu Dương không thích loại cảm giác bị áp chế này, giữa hoàn cảnh lạ lẫm hắn cần ổn định tinh thần một chút.

Cảnh cục trong quen thuộc của Tiểu Dương thì mọi người đều biết, người này mặc dù bình thường tùy tiện nhìn qua có chút thích ứng trong mọi tình cảnh, kỳ thật bên trong rất mạnh mẽ, bằng không không thể lấy thành tích hạng nhất mới vừa tốt nghiệp liền được nhận vào tổ trọng án.

Tiểu Dương lấy lại bình tĩnh, cuối cùng hướng tới cảm giác áp bách mười phần từ ánh mắt nhìn tới, một người thanh niên tuấn mỹ đang nghiêng tay chống đầu trên ghế, suy nghĩ nhìn hắn, ngũ quan đường hoàng, hình dáng rõ ràng, tóc dài màu tím đen tùy ý rối tung ở sau đầu, môi mỏng có chút hơi cong lên hiện ra một mặt ý cười biếng nhác, ánh mắt màu vàng hẹp dài cộng thêm một phần yêu dã.

Hắn ngồi trên da thú tuyết trắng có chút ung dung.

Một thân mặc trang phục kỵ binh màu tím sậm được thêu hoa văn màu đen, làm cho người ta một cảm giác một loại khí chất kiên cường nhưng cũng rất hung hăng kiêu ngạo.

Xùy, thật là một kẻ độc tài, vừa nhìn quần áo trên cơ thể kia là biết đổi lấy từ mồ hôi nước mắt dân chúng mà.

“Hi Nhĩ Đạt, người nói đây là tiểu giống cái đó hả?” Thanh âm kẻ độc tài trầm thấp mà hùng hậu, ngô, được rồi có thể gọi là rất có từ tính.

“Đúng vậy.”

Không nghĩ tới hồ ly Tế Tự cũng có lúc nói chuyện đứng đắn ...

“Hmm, xem ra rất yếu ớt.”

Xin lỗi ta đã nghĩ sai về thanh âm rất từ tính kia nha, đó mới là một thanh âm thều thào muốn dứt cái cổ họng thì có . .

“Tiểu giống cái, nghe Hi Nhĩ Đạt nói người đã quên nhà ở của mình ở nơi nào?”

Ta không quên người có thể tổng ta quay về địa cầu sao? ?

“Đúng vậy, cho nên thỉnh cầu thủ lĩnh đại nhân có thể cho phép ta ở tại quý bộ lạc trụ một đoạn thời gian.” Tiểu Dương hạ mắt xuống, biểu hiện rất cung kính.

“Ở lại đây cũng không phải là không thể được...”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tiểu công ơi ~

3. Chương 3: Ở Chung

Thủ lĩnh đại nhân, ngài không thể một mạch nói cho xong sao, ngài không vừa mắt ta cũng không cần nói như vậy chứ.

Quả nhiên, kẻ độc tài dừng một chút, “Nhưng ở bộ lạc chúng ta mà nói thì thức ăn đều do các dũng sĩ cùng dã thú tranh đấu mới có được, với lại thức ăn cũng không thể dùng để dưỡng phế vật.”

Cút, người con bà nó, người mới là phế vật, cả nhà người đều là phế vật!

Tiểu Dương yên lặng đè xuống cơn tức, thái độ tốt đẹp vẫn như cũ, “Ta biết thức ăn đương nhiên không thể cho không, ta có thể thông qua lao động đổi lấy.”

“Ồ? Lao động? Hi Nhĩ Đạt, giống cái trong bộ lạc bình thường đều làm lao động gì?”

“Phần lớn là kéo vải cùng gieo trồng, còn có một số ít theo ta học tập trị liệu, đương nhiên giá trị giống cái lớn nhất là nằm ở việc sinh ra hậu đại.” Tế Tự nghiêm túc trả lời.

“Này tiểu giống cái, người sẽ làm được gì?”

Lão tử cái gì cũng không làm, lão tử sẽ trộm thức ăn!! Sinh ra hậu đại?! Xin lỗi thân thể lão tử không có chức năng đó.

“Ta có thể săn thú...”

“Trông cậy vào một giống cái yếu ớt như người. Để rồi đến lúc đi săn người sẽ bị cái tai dài của dã thú yếu kém nhất quật ngã? Ha ha” Chung quanh truyền đến vài tiếng cười khê.

Hừ, người không cười nhạo người khác sẽ bị sét đánh chết người sao? Tiểu Dương cúi đầu nghiêng răng nghiêng lợi, thú tai dài đúng không? Lão tử nhất định sẽ báo thù này!

“Ách. . Tôi sẽ quét dọn. Nếu cái gì cũng không làm được, vậy tôi làm công nhân vệ sinh cũng được đi? Tỷ như giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp phòng, lau cửa sổ, lau ghế, giặt giũ sàng đan, còn có người xem nhà các người đều là kiến trúc làm từ gỗ, ẩm ướt nên cực dễ dàng để sâu bọ đục phá hoại, ta có thể định kỳ làm vệ sinh loại bỏ chúng và vân vân.”

Tiểu Dương cố gắng biểu hiện bản thân rất có chỗ hữu dụng. Thật bi ai, ngôi sao mới của cục cảnh sát cư nhiên lưu lạc đến mức cần phải nhờ đến công việc công nhân vệ sinh để mưu sinh còn lo lắng người ta không thu nhận!

Một phòng yên tĩnh... Rốt cục có mấy người không nhịn được trộm cười ra tiếng.

Vị Vương kia mang theo ý cười mở miệng, “Vậy người có thể quét dọn nơi nào?”

Mặc dù không biết bọn họ cười cái gì, nhưng lời đã nói sao có thể rút lại, “Nơi nào cũng có thể.”

Bản thân Tiểu Dương là thứ có giá trị nhất.

“Vậy đi, người phụ trách nơi này của bổn vương, nhớ quét dọn sạch sẽ, ha ha.”

Cười cái rầm, xem thường người vệ sinh sao! Nguyên rửa phòng ở của người bị sâu mọt đục sập đi!!

“Hi Nhĩ Đạt, Tiểu Dương thật sự là người được thần dụ trong lời đồn nhắc tới?” Bối Nạp Đức miễn cưỡng dựa vào trên ghế, lúc này phòng nghị sự chỉ còn lại có hắn cùng với Tế Tự.

“Thần dụ được lưu truyền mấy ngàn năm rồi, theo như lời các đời Tế Tự thì chắc hẳn là người có mắt đen tóc đen nhưng dù sao mấy ngàn năm qua, thần dụ chưa bao giờ thực hiện qua cho nên ta cũng chỉ đoán thôi, Tiểu Dương rất có khả năng là người được thần dụ trong lời đồn nhắc tới. Tóc đen mắt đen lại vừa xuất hiện từ hư không cho nên chúng ta thà rằng tin tưởng hắn như vậy, cũng không thể cho bộ lạc khác có được hắn.”

“A, thần dụ? Ta chưa từng tin vào lời đồn thần dụ.”

Đôi mắt màu vàng hơi nheo lại, che đi tâm tình biểu lộ trong mắt.

Mấy ngàn năm sau sẽ gặp một người đến từ thế giới không ai biết, với thân phận là một giống cái, tóc đen mắt đen, hắn sẽ dẫn dắt bộ lạc đi đến sự phồn vinh.

Cái này vốn là thần dụ của bộ lạc Lai Táp mà Vương cùng Tế Tự các đời đều truyền lại nhưng mấy ngàn năm qua chưa từng xuất hiện qua một người như vậy, dần dần các Vương của bộ lạc Lai Táp sau này gần như quên đi lời đồn thần dụ này.

“Nếu không tin vậy vì sao ngài lại giữ hắn bên người?”

Tế Tự rất hiểu vị Vương này là người không theo bất cứ một khuôn phép cũ nào, lời đồn thần dụ của mấy ngàn năm trước cũng không thể trói buộc hắn, hắn luôn luôn có ý nghĩ của chính mình, quyết đoán mà cương nghị cho nên bộ lạc mới có thể dưới sự lãnh đạo của hắn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

“A, hắn rất thú vị mặc dù một bộ dáng cung kính nhưng kỳ thật cũng không sợ ta, bộ dáng không chút để ý như vậy làm cho người ta không nhịn được có suy nghĩ muốn kéo lớp nguy trang của hắn xuống xem để về mặt chân thật.”

Chưa từng thấy người nào như thế, rõ ràng so với thân thể giống cái bình thường càng thêm gầy yếu nhưng lại có thể gây cho người khác một loại hơi thở khỏe mạnh rất có sức sống.

Khóe miệng Tế Tự không khỏi co rút, Vương, ngài có sở thích thật kỳ quặc.

Từ ngày lừa gạt đó, Vương liền quyết định Tiểu Dương trở thành người dọn vệ sinh thuận tiện từ nơi ở Ngã Khắc, hắn mang các đồ vật đi đến trụ vào căn phòng lớn của Vương.

Lúc đi Ngã Khắc cầm tay hắn không buông, cuối cùng Tiểu Dương an ủi hắn rằng mọi người ở rất gần nhau, hắn có thể thường xuyên đến thăm mình, tiểu thú nhân này mới lộ ra một khuôn mặt tươi cười hoan hoan hỉ hỉ tiền hắn xuất môn.

Nói không cảm động là giả, mặc dù Tiểu Dương chỉ ở chỗ Ngã Khắc vài ngày nhưng tiểu tử này rất đơn thuần đáng yêu, quả thật đã đem mình trở thành bằng hữu, Tiểu Dương cảm thấy cho dù mình sẽ có một ngày trở về cũng không bị lãng quên ở nơi này, tại dị giới có người đầu tiên đối với mình thân thiết như vậy.

Tới căn phòng lớn nơi Vương ở kia, Tiểu Dương mới biết được bản thân lúc đầu muốn yêu cầu làm người vệ sinh thật là ngu xuẩn, lần đầu chứng kiến ngã tư đường sạch sẽ cũng không phải là kết quả thường xuyên

quét dọn, trên thực tế, nơi này chưa bao giờ có người tiến hành qua loại lao động “quét dọn”, không khí nơi này rất sạch sẽ, trong phòng rất ít rơi bụi bẩn.

Về phần kiến tạo phòng bằng gỗ đều được làm từ một loại cây chắc chắn nhất không những không bị sâu mọt đục phá, hơn nữa gỗ cây còn tản mát ra một loại mùi hương thoang thoảng để xua đuổi sâu mọt.

Mà giặt giũ sàng đan và vắn vắn lại càng không thể, mỗi gian trong phòng, giường chiếu đều là da thú dày tầng tầng lớp lớp, hơn nữa rất lớn, Tiểu Dương cảm giác đem vài thứ kia kéo đến giếng để giặt giũ thực sự là quá sức.

Thế nhưng, vị Vương gia quả thật rất khó hầu hạ, rõ ràng nơi hắn ở rất sạch sẽ nhưng mỗi ngày thế nào cũng phải nhìn Tiểu Dương toàn bộ lau một lần mới thỏa mãn.

Cái chỗ này cũng không có máy hút bụi công nghệ cao, Tiểu Dương chỉ có thể cầm miếng vải quét dọn nơi nơi, vốn căn bản không tồn tại tro bụi.

Phòng ở rất lớn, vì vậy sau khi mỗi lần chấm dứt một ngày lao động Tiểu Dương cảm giác thất lực mình cũng vang lên tiếng cọt kẹt cọt kẹt, hết lần này tới lần khác vị Vương gia còn không chịu yên tĩnh, “Tiểu giống cái, quần áo của bốn vương cũng nên giặt sạch ~”

Xôi máu ~ rõ ràng quần áo của người mới thay vào buổi sáng !!

Tiểu Dương mặt không chút thay đổi cầm lấy quần áo đi đến giếng.

“Tiểu giống cái, da thú trên giường lộn xộn quá ~”

Ừ, nếu ngài lại lộn vài cái trên nó nữa thì lại càng loạn!!

Tiểu Dương mặt không chút thay đổi đi vuốt vuốt da thú lộn xộn trên cái giường cỡ kingsize.

“Tiểu giống cái, bốn vương đói bụng ~”

Xin hỏi gần một tiếng trước vừa ăn xong một chậu thịt, uống hết một chậu nước nóng là người nào hả?!

Tiểu Dương mặt không chút thay đổi lại cúi đầu đi làm bữa ăn khuya thứ hai.

“Tiểu giống cái, bốn vương muốn tắm rửa ~”

...

Tiểu Dương bây giờ vạn phần tin tưởng người kia nhất định đang hành mình.

Nếu mặt hắn là mặt than, có lẽ đã lộ ra biểu hiện giận dữ dọa người rồi...

Vì vậy Tiểu Dương chỉ có thể lặn nữa mặt không chút thay đổi đi múc nước nấu nước.

Đang nấu nước trước bếp lò, Tiểu Dương đột nhiên cảm giác mình sắp viên mãn công đức thành tiên...

Chờ Bối Nạp Đức hết gây sức ép, Tiểu Dương rốt cục thở phào nhẹ nhõm còn như vậy nữa chắc chắn mình sẽ chết còn không thì thất lực cũng muốn gây làm đôi rồi.

Đem nước nóng còn lại đổ vào đục thùng Tiểu Dương thoải mái rên rỉ một tiếng, sau một ngày có thể ngâm mình trong bồn tắm nước nóng thực sự là điều rất thoải mái.

“Ba” cửa bị đẩy mạnh ra khiến Tiểu Dương sợ tới mức quay đầu lại.

Bối Nạp Đức từng bước bước vào đến, thấy có người đang tắm rửa, lặng đi một chút, hai người mắt to trừng mắt nhỏ nhất thời không nói gì.

“Mmm, thật đúng là ngu xuẩn, tắm rửa cũng không biết khóa cửa.”

Rốt cuộc, lời nói này dẫn tới một màn bạo hỏa lớn ...

Mấy ngày vừa rồi bị sai làm trâu làm ngựa, Tiểu Dương rốt cuộc bạo phát, nắm chặt miếng vải tắm trong tay dùng sức ném vào trong nước, đứng dậy một tay chống nạnh một tay chỉ vào cái mũi đối phương mắng to “Người mới ngu xuẩn, cả nhà người cũng ngu xuẩn, người con mẹ nó chính là một dã nhân chưa khai hóa!!”

Máng xong rồi mới đột nhiên phát giác, nơm nớp lo sợ không dám ngẩng đầu đi nhìn sắc mặt người nọ.

Xong hết rồi nha, không phải vài câu châm chọc thôi sao coi như hấn thúí lắm là được, sao lại thuận tiện không nhin được như vậy, như thế rất tốt khiêu chiến vương quyền rồi không biết hấn xử phạt mình như thế nào, trong đầu Tiểu Dương đầy rẫy những hình ảnh thập đại cực hình trong sáng quay cuồng không ngừng.

“Tiểu giống cái, người đây là đang hấp dẫn ta sao?”

Dưới ánh trăng sáng tỏ một khối thân thể xinh đẹp lại xích lửa hiện ra trước mắt, hơi nước lượn lờ quanh người phảng phất như tiên tử, Bối Nạp Đức đột nhiên cảm thấy yết hầu phát khô ngay cả khi hấn trừng mình rống vài câu đại bất kính cũng không có đi để ý.

Thôi chết!! Đã quên bản thân ở chỗ này bị xem là giống cái, mới vừa nhìn thấy nam nhân tiến vào Tiểu Dương căn bản là không suy nghĩ đến phương diện này.

Cổ không hoảng hốt ngấm lại ở địa cầu, phụ nữ tắm rửa bị người gặp được phản ứng như thế nào!!! Hấn là...

“A

~~ tên lưu manh chết tiệt, sắc lang thói người mau cút đi!!!!” Tiểu Dương kêu to, hai tay ôm ngực lui vào trong nước ..

Bối Nạp Đức giữa thanh âm cao vài đề xi ben, mặt đầy hắc tuyến lui đi ra còn không quên mang luôn thanh gài cửa, mới vừa có chút khí tức mập mờ liền biến mất vô tung.

Nhưng mà... Không nghĩ tới tên kia thoát nhìn vóc người gầy yếu như vậy cư nhiên có thể chịu đựng được, đường nét rõ ràng kia, làn da trắng thoảng có giọt nước nhỏ theo xuống... Khụ, bản thân sắp biến thành sắc lang rồi.

Ngày thứ hai Tiểu Dương phát hiện ngày hôm qua mắng người nọ, người nọ lại không truy cứu, hơn nữa cũng không sai mình làm này làm kia, bộ dáng nhìn mình như nghĩ tới cái gì.

Tiểu Dương bị hấn nhìn vậy sợ hãi, tay càng ngày càng không ngừng lau đến lau đi.

“Không cần lau dù sao cũng không bẩn.” Thấy hấn muốn rời đi tầm mắt của mình, Bối Nạp Đức có chút bất mãn.

...

Người cũng biết không bẩn lại sai lão tử lau nhiều ngày như vậy!

Nếu kim chủ không có ý kiến gì Tiểu Dương càng mừng rỡ thoải mái, “Ta đây nấu cơm đi, người muốn ăn cái gì?”

Sao cứ cảm thấy người này muốn tránh mình?”Không cần, giữa trưa ta nướng thịt cho người ném thử?”

“Người biết nướng thịt?”

“Đương nhiên, trong bộ lạc ai chả biết nướng.”

Vì vậy Tiểu Dương lòng tràn đầy chờ mong ném thử thịt nướng, thoát nhìn mùi cũng không tệ lắm

~“Ọe” Tiểu Dương xoay qua chỗ khác nôn, sau đó đi tìm nước súc miệng, cảm giác thông suốt đối với kẻ độc tài ôm ảo tưởng trù nghệ của bản thân thật sự quá ngu xuẩn.

Bối Nạp Đức hiển nhiên cũng bị cái loại hương vị ghê tởm này vừa tê dại vừa cay lại vừa chua xót vừa khổ, hai người ghé vào bên cạnh giếng “ạ” “ọe” mà súc miệng, xem bộ dáng đối phương với vẻ mặt chật vật, đồng thời cùng nhếch miệng cười ha hả.

“Người trước kia đều sống thế này? Đừng nói với ta là ăn loại này đồ vật này mà lớn lên nha.”

“Không phải! Trước kia ta thường đến chỗ Hi Nhĩ Đạt ăn.”

... Ăn quýt cơm nhà người ta phải nói như vậy mới đúng lý hợp tình...

“Thôi, để ta tự làm. Đầu tiên thịt sắp xếp như thế nào?”

“Cái gì?”

“... Không có gì, người đem cái này cắt thành phiến, không nên quá dày, cũng không được quá mỏng.”

“Như vậy?”

“Ừ, cắt mỏng thêm chút nữa.”

Vì vậy một người cắt một người chiên vừa cười vừa nói chuẩn bị cơm trưa.

Bối Nạp Đức rất thích loại không khí thoải mái này, tiểu giống cái rốt cục không đề phòng mình nữa.

Tiểu Dương cũng rất hài lòng, vị Vương rảnh thối này rốt cục cũng không trêu chọc hắn nữa.

Thì ra ở chung với hắn lại rất tốt. Hai người đồng thời nghĩ.

Vì vậy, Bối Nạp Đức vô thức dung túng còn Tiểu bảo mẫu thì càng ngày càng lười biếng, hai người ở chung cũng dần dần trở nên hài hòa.

Tiểu Dương đôi khi có ảo giác như đã về tới địa cầu, ở cảnh cực cùng bạn bè nói chuyện chọc cười.

Cái loại không khí hiền hòa này, một khi bắt đầu sẽ khiến cho người say mê trong đó, dù sao cũng không ai thích trong cuộc sống cứ phải cả ngày lo lắng đề phòng.

Tiểu Dương là người có khẩu vị rất đặc biệt nên dù là con trai độc thân nhưng trù nghệ lại khá tốt, hơn nữa mấy ngày nay lại phát hiện ở đây có những thứ nguyên liệu rất khác với Trái Đất, hắn cũng rất có hứng thú muốn thí nghiệm từng thứ, vị Vương thoát nhìn rất thối kia cũng có vẻ thích những thứ hắn làm.

Trời bắt đầu tối, phải nhanh lên thôi, kẻ độc tài đã trở về.

Bối Nạp Đức trở về liền nhìn thấy Tiểu Dương đang cố sức ôm một nửa chảo sắt lớn từ phòng bếp đi ra, “Mmm, vẫn vô dụng như vậy.”

“Rảnh rồi đứng đó nói lời châm chọc không bằng lại đây giúp một tay, bằng không rơi ra thì cũng không chỉ mình ta mất cơm tối nha.”

Bình thường cười nhạo cùng chế giễu nhưng tiểu giống cái kia nấu cơm hương vị quả thật nếu để hỏng thì thực đáng tiếc, Bối Nạp Đức đi qua nhận lấy nồi chảo sắt, dễ dàng một tay giơ lên, lông mày nhướn lên khiêu khích Tiểu Dương.

Tiểu Dương lắc lắc bả vai, vút cho hắn một cái liếc mắt, “Quả nhiên tứ chi phát triển, suy nghĩ đơn giản. Măng phu!” (Ki: tên đàn ông lỗ măng)

Mặc dù không biết măng phu có ý tứ gì, trực giác Bối Nạp Đức khẳng định không có gì tốt, “Ta vốn suy nghĩ đơn giản cũng sẽ không giống người nào đó không bình thường, để xây dựng sự hưng thịnh thì cần phải diệt trừ sâu bọ, ha ha.”

Tiểu Dương dừng bước, một cú đá hoàn mỹ quét ngang qua, Bối Nạp Đức vươn tay phải nhàn rỗi nắm lấy cổ chân hắn, “Chiêu thức không sai nhưng lực đạo quá nhỏ.” Nam nhân xoa bóp cổ chân hắn trêu đùa.

Tiểu Dương dùng sức rút chân về, “Ăn cơm!” Đánh không lại, Tiểu Dương cảm giác bản thân được sự nhắc nhở của hắn thương hại.

Vuốt ve ngón tay cái, mới vừa rồi đụng phải ống quần Tiểu Dương, lộ ra một chút da dẻ, chạm vào thật mịn, ánh mắt Bối Nạp Đức tối sầm, cổ chân thật tinh tế...

“Vương, ngài còn muốn đứng ở chỗ này bao lâu? Nước nóng đã lạnh rồi đấy...”

“Hi Nhĩ Đạt? Người tới làm gì?” Hạ tay phải xuống Bối Nạp Đức giả vờ như không có việc gì, hỏi.

“Ta đột nhiên nhớ tới còn có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo với ngài, mới vội vàng sang đây nhưng ngài sao lại đứng ở trong sân ngăn người?”

Hi Nhĩ Đạt lúc mới vừa vào liền nhìn thấy một màn tiểu giống cái kia tung một cú đá vào Vương cho nên mới nhìn thấy Vương đứng tại chỗ có chút thất thần, hắn cũng có thể đoán được tám chín phần mười, có náo nhiệt mà không xem là kẻ ngu, hắn không nhin được trêu chọc.

“Ta nhớ rõ, Ngã Thụy Tư lần trước nói với ta, người của đội tuần tra không đủ...”

“Vương, ta đang nghiên cứu một loại dược làm biến mất đau đớn tiêu tan sưng phù, lưu thông máu đến các cơ bị tắc nghẽn hết sức hữu hiệu cho nên gần đây ta rất bận rộn.” Chế giễu một chút đến đây là dược, việc của đội tuần tra thì quan trọng hơn nhiều.

Bối Nạp Đức đang muốn mở miệng, Tiểu Dương từ trong phòng bếp đi tới, “Người đứng chỗ này để làm chi, chẳng lẽ người thích ôm nôi luyện lực cánh tay? Hi Nhĩ Đạt? Người ăn tối chưa?” Tay mang theo chén đĩa lớn thuận miệng hỏi.

“Chưa ăn, ta đang có chuyện quan trọng muốn đi gặp Vương bẩm báo nhưng người ở chỗ này vẫn chưa quen thuộc sao?” Hi Nhĩ Đạt cười có thâm ý.

“Ta quen rồi, vậy cùng nhau ăn đi nhiều người ăn cơm rất vui mà.”

“Chẳng lẽ mỗi ngày chỉ ăn cơm với ta khiến người rất nhàm chán?” Bối Nạp Đức mặt có chút đen.

“Không có a, người sao lại nghĩ như vậy? Khó lắm mới có khách đến đương nhiên phải chào đón một chút, đây là lễ phép hiểu không?”

Người ta nói dã nhân có lối suy nghĩ vòng vo, giờ Tiểu Dương mới có thể hiểu được.

Khách nhân, hai chữ làm cho tâm tình Bối Nạp Đức không hiểu sao lại tốt lên, “Ừ, như vậy cùng nhau ăn đi.” Nói xong dẫn đầu đi vào trong phòng.

“Tình tình thật sự là quái lạ, người có chắc là không cần kê cho hắn một ít thuốc để ổn định tâm tình?”

Hi Nhĩ Đạt nhún nhún vai đi theo vào trong phòng, cảm thấy bản tính ít trăng hoa của mình thật là tốt.

4. Chương 4: Ấp Đảo

Sau khi ăn cơm tối, Tiểu Dương nằm sấp trên đệm da thú gặm hoa quả, Bối Nạp Đức cùng Hi Nhĩ Đạt thì đang thảo luận về công việc trong mùa đông, nghe bọn hần nói mùa đông năm nay so với năm vừa rồi lạnh hơn nhiều, hơn nữa một khi tuyết rơi nhiều, săn thú sẽ trở nên rất khó khăn mặc dù cuối thu nhưng bộ lạc cũng đã bắt đầu săn bắn nhiều lần để chuẩn bị lương thực cho mùa đông, hai người đang bàn bạc phân phối nhân thủ như thế nào để săn thú hiệu quả.

“Các người không nuôi dưỡng gia súc hả?” Gặm hết một trái cây, Tiểu Dương liếm liếm nước trái cây vẫn còn dính trên ngón tay, không nhin được mở miệng nói.

“Gia súc là cái gì?” Hi Nhĩ Đạt tò mò hỏi.

Tiểu Dương ngồi dậy, xếp bằng hai chân, “Cái gọi gia súc chính là dược nuôi ở nhà không có tính công kích, có điều so với kích cỡ thân hình dã thú tương thì khá nhỏ, bây giờ các người có thể bắt đầu đi vào rừng cây bắt loại dã thú này, không nên đánh chết, sau khi bắt trở về đều để trong sân nhà đã được rào kĩ lại, như vậy chúng ta có điều kiện nuôi dưỡng chúng tốt hơn, à... Cần bắt nhiều thú mẹ, làm cho nó sinh thú con rồi nuôi dưỡng chúng cho đến mùa đông, nếu tuyết rơi nhiều, lúc cấp bách thì có thể giúp đỡ chút ít, cũng không đến mức ăn cái loại thịt khô không còn tươi mới này.”

“Các người còn có thể ở đào một cái hang trong sân mỗi nhà, ừm, chúng ta gọi là hầm, cái này có thể chứa đựng rau dưa hơn nữa có thể chống phân hủy chống ẩm.” Tiểu Dương càng nói càng hưng phấn, rốt cục có một ngày, tài năng của ta có chỗ dùng, cảm giác giá trị bản thân một cách chân thực.

“Nuôi dưỡng gia súc ta có thể hiểu được, nhưng cái hầm rốt cuộc muốn đào như thế nào?” Hi Nhĩ Đạt khiêm tốn hỏi kẻ mới đến.

“Cái này ta cũng không rõ ràng lắm, bắt quá ta có thể nói đại khái cho người biết, người xem hầm bình thường đều giống nhau có hình tròn hoặc hình vuông...”

Tiểu Dương vẻ mặt kiêu ngạo chậm rãi nói, tạo nên sự tự tin mà Bối Nạp Đức chưa từng thấy qua.

Thì ra tiểu giống cái này không chỉ có lớn lên xinh đẹp, tính cách thú vị, trong đầu hẳn cũng có nhiều chủ ý mới lạ hữu dụng như vậy.

Trong phòng ánh lửa nhàn nhạt chiếu lên mặt hắn tạo nên một vầng sáng, làn da tinh tế non mịn giống như không có lỗ chân lông. Bối Nạp Đức lại nghĩ tới cổ chân tinh tế kia, không biết gương mặt trơn nhẵn đó cũng có mịn màng như vậy không?

Vì vậy nhìn trước mắt, hai người cùng một chỗ thân thiết thảo luận, suy nghĩ khó chịu dâng lên, thảo luận về một cái động mà cần kề gần bên nhau như vậy sao?

“Hi Nhĩ Đạt, hiểu rõ rồi thì mau chóng trở về chuẩn bị trước, ngày mai phân công nhiệm vụ cụ thể hơn.” Mặc dù không có tham dự thảo luận nhưng Bối Nạp Đức vừa nghe đã biết phương pháp mà hai người đang thảo luận này có thể thực hiện được.

“Gấp cái gì ta còn chưa giảng giải hết các đồ vật này nọ mà, nếu làm không tốt lỡ sập thì sao.”

Thật vất vả có thể khoe tri thức của mình, Tiểu Dương vẫn chưa khoe đủ.

“À..., không cần ta đã hiểu rồi, hôm nay đã khuya, có cái gì không biết ngày mai ta lại hỏi người.”

Tiểu Dương không chú ý tới khuôn mặt đen của Vương nhưng không có nghĩa là hắn (Hi Nhĩ Đạt) cũng không chú ý tới, mặc dù ý nghĩ mới rất sáng tạo nhưng nếu không rời đi phỏng chừng ngày mai mình sẽ theo đội tuần tra đi vào rừng cây qua đêm luôn.

Tiểu Dương ngó ra ngoài, mới vừa tối mà? “Tốt lắm, người có cái gì không biết, ngày mai chúng ta lại thảo luận.”

Hi Nhĩ Đạt cuống quýt rời đi, nếu ánh mắt của Vương có thể giết người thì hắn đã bị vạn tiễn xuyên tâm rồi...

Không ai cùng hắn nói chuyện phiếm, Tiểu Dương vừa nhàm chán nằm úp sấp trên cái đệm da thú, vừa tiếp tục gặm hoa quả, ở xã hội nguyên thủy cũng có cái không tốt, không TV không internet, trời tối cơm nước xong sẽ không việc làm, không có trò hoạt động tiêu khiển, đối với hắn đã từng sinh hoạt tại thế kỷ hai mốt của loài người mà nói thật sự là một việc vô cùng khó, trước kia đều là Bối Nạp Đức chủ động mở miệng trêu chọc hắn vì vậy cùng hắn đấu võ mồm cũng xem như giải trí, hôm nay không biết người kia ăn nhằm cái gì, từ lúc bắt đầu ăn cơm sắc mặt có chút khó coi, hắn không mở miệng Tiểu Dương cũng không muốn tự tìm phiền toái.

“Chán sao?” Bối Nạp Đức bỗng nhìn thấy tinh thần sa sút chìm xuống của Tiểu Dương, không nhận được hỏi.

Quả nhiên ăn nhằm đồ vật rồi, cư nhiên bắt đầu quan tâm hắn, “Dã nhân các ngươi ở nơi này vào buổi tối sẽ không có chuyện gì làm, đương nhiên là nhàm chán, quả nhiên các trò tiêu khiển của dã nhân rất thiếu thốn.”

“Trò tiêu khiển là cái gì?” Mắng hắn dã nhân, hắn cư nhiên không tức giận?

“Trò tiêu khiển chính là các hoạt động có thể khiến cho người cảm thấy khoái trá, tỷ như tốt nhất là xem phim trên mạng, à, quên đi, đây đều là công nghệ cao, dã nhân các ngươi sẽ không biết đâu.”

“Hmm? Mặc dù ta quả thật không biết cái trò tiêu khiển người nói là gì, nhưng buổi tối có thể làm cho người ta cảm giác khoái trá thì bọn ta nơi này cũng có ~ “

“Các ngươi nơi này có thể có cái gì? Khá là khó khăn nếu muốn mọi người ra khỏi cửa để tán gẫu cùng nhau?”

“Muốn biết?”

“Mặc kệ người, ta không quan tâm.” Đừng uy hiếp ta

~Bối Nạp Đức chậm rãi đi tới chỗ hắn, khom người, hạ thấp lưng đem cánh tay chống đỡ tại hai bên đầu hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, “Ta lại muốn nói cho người...”

Tiểu Dương trầm mặc một hồi, đột nhiên từ ném xuống một nửa trái cây găm rồi mạnh mẽ phát lực đứng lên bỏ chạy, “Không cần ta không muốn biết!”

Chưa kịp chạy được một bước đã bị nam nhân phía sau, một phen lực đạo nắm thắt lưng hắn, nhân tiện đè xuống, đem Tiểu Dương áp quay về trên tấm đệm da thú, “Nhưng ta lại muốn cho người biết.”

Thanh âm nam nhân đùa giỡn trên chộc bên tai vang lên, thổi ra nhiệt khí thẳng tắp phun vào lỗ tai hắn.

“Khốn kiếp, người là một kẻ vô lại, quả nhiên tâm người không tốt đẹp gì, buông ông mày ra, ông mày là nam!” Tiểu Dương liều mạng giãy dụa, thật sự muốn quăng thân thể đang đặt ở trên người hắn kia, bắt đắc dĩ nam nhân vóc người so với hắn còn cao lớn hơn, cũng không bị sức lực tay chân hắn lay động được, đem bản thân giãy dụa đến không còn chút sức lực, một cánh tay liền giữ chặt bản thân ở bên hông vững vàng, sau đó đem lưng hắn dựa sát vào trong lòng ngực.

“Đừng nhúc nhích!” Phía sau, thanh âm trở nên khàn khàn, Tiểu Dương lập tức cứng đờ tại chỗ không dám nhúc nhích, hắn cảm thấy phía sau thắt lưng đang bị một vật cứng rắn cạ cạ vào, làm nam nhân Tiểu Dương rất rõ ràng vật đó là cái gì.

“Cái kia... Cái kia nếu người muốn ta có thể đi trước, tránh chỗ khác, để người tìm năm cô gái giải quyết một chút không nên kìm nén, nói chung kìm nén không tốt đối với thân thể.” Tiểu Dương bắt đầu nói linh tinh.

“Ha ha, nhưng ta nghĩ muốn tìm người giải quyết?” Cảm thấy khối thân thể dưới thân cứng ngắc, đôi mắt xấu xa nhìn vào thắt lưng người nọ, quả nhiên, khuôn mặt kia liền trở thành một màu hồng nhạt rồi đến tai, Bối Nhĩ Đạt nhìn trước mắt một màu hồng, vành tai như muốn lấy máu, ánh mắt liền tối tăm, tay không tự chủ được bao phủ lên cái cổ trắng nõn nhẹ nhàng mà vuốt ve, dưới người thân một trận run rẩy, Bối Nhĩ Đạt hài lòng gật đầu, quả nhiên xúc cảm giống như tưởng tượng, rất tuyệt.

“Đừng, người buông tay, sắp đè chết ta rồi...”

Đau? Bối Nhĩ Đạt vội vàng buông lỏng lực đạo, quả nhiên mới buông lỏng một chút, tiểu giống cái giáo hoạt liền xoay người thoát ra khỏi ngực hắn, Bối Nhĩ Đạt nổi giận, “Muốn chạy?” Chân dài duỗi ra dùng sức ngăn chặn Tiểu Dương, hai cái đùi lần nữa lại phủ lên người.

Tiểu Dương đến ruột non cũng hối hận rồi như vậy càng không xong, trực tiếp mặt đối mặt bị người đặt ở dưới thân, hơn nữa nhìn mặt người kia hình như bị mình chộc giận.

“Đại ca, ta sai rồi ta không nên chạy, người thả ta đi đi, người là thủ lĩnh bộ lạc, chỉ cần người muốn giống cái nào cũng có thể a~, ta chỉ là một tiểu công nhân dọn vệ sinh không xứng với đại ca ngài đâu~, tục ngữ nói dưa hấu xanh không ngọt, bá vương ngành không phải muốn thượng cung ngay là được...”

Bối Nhĩ Đạt không muốn nghe hắn nói nhảm, trực tiếp cúi đầu chấn cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải không ngớt kia, đương nhiên dùng chính miệng mình.

Xúc cảm trên môi mềm mại làm tâm hắn rung động, ngậm lấy đôi môi nhỏ nhắn tuyệt vời kia, càng không ngừng mút vào nhẹ nhàng cắn, giống như nhắm nháp một quả trái cây ngon nhất.

“Đừng... Buông ra...” Tiểu Dương miệng hé ra, một cái lưỡi linh hoạt lưỡi liền nhân cơ hội tiến vào, không ngừng khuấy động trong miệng hắn, đảo qua răng nanh tạo nên cảm giác tê dại khiến hắn không nhịn được mà rên rỉ.

Nghe được tiếng rên rỉ yếu ớt, Bối Nhĩ Đạt hài lòng khước miệng cong lên, tấn công càng mạnh mẽ, một tay duỗi đến sau đầu Tiểu Dương, dùng sức đưa đầu hắn hướng về phía mình, hàm răng đầu lưỡi càng kịch liệt tàn phá bờ bãi trong miệng hắn, nước miếng hỗn hợp giao hòa lẫn nhau, giống như muốn đem cả người dưới thân nuốt vào trong bụng.

Tay kia yên lặng luồn dưới quần áo, chạm vào làn da mềm mịn. Làn da mềm mịn tinh tế khiến hắn hận không thể mọc thêm cánh tay, bàn tay to không kìm được vuốt ve qua lại trên người Tiểu Dương.

Tiểu Dương bị ép há to miệng chấp nhận hôn môi nam nhân, nước miếng không kịp nuốt xuống liền theo khước miệng chảy xuống, trong ánh mắt hiện lên vẻ mê man, hô hấp lộn xộn càng thêm *** mỹ. Bàn tay to

thô ráp lướt qua làn da hần mang đến cảm giác run rẩy càng chân thật, Tiểu Dương không nhận được gió tay kéo bàn tay đang làm loạn trên người, dùng sức muốn hất nó ra.

Một màn hành động này chắc chắn càng khơi dậy lửa giận nam nhân, bàn tay kia liền sử dụng lực mạnh trên người mà vuốt ve, hàm răng cũng trềng phật mà hung hăng cắn một cái trên môi hần.

“Đau ~” nghe thấy Tiểu Dương đau đến hút khí, nam nhân rốt cục rời đi bờ môi hần, kéo ra một sợi chỉ bạc mập mờ, Bối Nhĩ Đạt nhẹ nhàng liếm chất lỏng bên mép Tiểu Dương, chứng kiến môi bị cắn sưng đỏ, quả nhiên chảy ra máu, “Ai cho người lộn xộn, nhìn xem, chảy máu rồi.”

Tiểu Dương tức giận thiếu chút nữa thổ huyết, “Không biết là tên hỗn đản nào cắn lão tử chảy máu!!”

Bối Nhĩ Đạt liếm liếm môi Tiểu Dương, “Người không giãy dụa, ta sao lại dùng sức cắn người.”

Gì? Đáng đời? Không giãy dụa chẳng lẽ cho người bạo cú?

Tiểu Dương trừng mắt nhìn kẻ đáng giận kia hung ác nói, “Lăn xuống cho lão tử ... A

đừng... Đừng tay!!”

“Đừng đừng tay? Tốt, ha ha.” Ngón tay càng thêm dùng sức ,kéo duỗi vuốt ve điểm nhỏ trước ngực Tiểu Dương, ác ý liền nổi lên, dùng móng tay hung hăng bóp...

“A!!!!”

Bối Nhĩ Đạt đầu đầy hắc tuyến, “Người kêu cái quái gì vậy!”

“Đau chết người, tên hỗn đản này!!”

“Đau? Ta liền liếm liếm cho người.” Bối Nhĩ Đạt hớn hử xé quần áo Tiểu Dương, liền ngậm tiểu đậu đỏ (nhũ tiêm) bị hần bóp đến sưng đỏ đứng thẳng.

“Người cầm mồm cho ta ... Tránh ra, người hút cái rắm hử, lão tử cũng không phải mẹ người... . A ~ nhẹ một chút, nhẹ một chút, đừng cắn, đau.”

Bối Nhĩ Đạt dùng hàm răng ngậm tiểu đậu đậu, môi hé mở: “Nếu còn mắng, ta sẽ cắn người!”

Tiểu Dương cả người hít sâu, dáng vẻ kìm nén, “Người dám dùng sức mạnh với ta, ta liền tố cáo người tội đánh lén cảnh sát, ý mạnh mà cưỡng gian, kiện người cố ý gây thương tích, kiện người cho đến táng gia bại sản, kiện người cho ở trong tù suốt cả đời luôn!” Lập tức thần sắc lại biến đổi đáng thương hề hề, mở miệng, “Cái kia, ta không muốn người làm, cũng không phải không thoải mái? Cái kia cũng không phải không bằng cùng nhau làm, người xem nếu không thì người chờ một chút? Nhìn người anh mình thần vô như vậy, người gặp người thích, có lẽ lúc nào đó ta sẽ thích người, đến lúc đó hai ta lưỡng tình tương duyệt, thuận theo nước chảy thành sông, một người nguyện đánh một người nguyện kẻ bên cuối cùng đều là đại hoan hỉ đúng không?”

Bối Nhĩ Đạt đành phải hơi hé miệng, bình tĩnh nhìn Tiểu Dương, mặc dù nói hư nói vượn nhưng trong con người trong veo không có một tia hoảng sợ, chỉ có kiên định cùng quật cường, tiểu tử kia thật sự không giống người thường .

Bối Nhĩ Đạt cười bí ẩn, nhẹ nhàng mà hôn xuống trán Tiểu Dương, “Được rồi người thắng. Yên tâm, ta không làm tiếp. Nhưng người phải hiểu được, đây là chuyện sớm muộn gì cũng xảy ra, cho nên không được nghĩ tới chạy trốn? Rồi sẽ có một ngày người cam tâm tình nguyện nằm dưới thân ta ~ “

Biết được dã tâm của người, ta không chạy trốn mới là đứa ngu, cam tâm tình nguyện nằm dưới thân người? Nếu người thích cười thì đã làm rồi, bản thân ta vốn có thể thỏa mãn người. Nguy cơ được giải trừ, Tiểu Dương rốt cục an tâm, nam nhân này mặc dù tính cách ác liệt nhưng nói chuyện rất chắc chắn, ít nhất hôm nay mình được an toàn.

Bất quá, móng vuốt của người để đây làm chi!!

5. Chương 5: Dung Nhập

“Hỗn đản, ta nói chuyện với người không tính toán gì hết, người nói không làm nhưng móng vuốt của người sờ ở đâu hả! Người là thủ lĩnh nói chuyện phải giữ lời chứ...”

“Câm miệng! Nếu người lại ồn ào, ta sẽ đè người ra làm thật!” Tiểu Dương nói còn chưa dứt lời liền bị Bối Nạp Đức không thể nhịn được nữa cắt ngang đôi môi vừa mở miệng chỉ biết mắng chửi người.

Chứng kiến Tiểu Dương ủy ủy khuất khuất, ngậm miệng Bối Nạp Đức hài lòng cúi đầu tiếp tục khám phá, không thể làm đến cuối cùng thì mình cũng phải tìm chút phúc lợi, mãi cho đến khi thân thể trắng nõn đều bị mình để lại đủ loại dấu ô mai thì mới dừng lại, đứng lên ôm lấy thân thể người trong lòng đã mềm oặt đi nhanh hướng đến phòng ngủ.

Đem Tiểu Dương đặt lên giường lớn kingsize, Bối Nạp Đức cũng sải bước đến đem người ôm vào trong lòng, Tiểu Dương không chịu an phận di chuyển di chuyển, “Ta không nên ngủ ở chỗ này, quay về phòng ta tốt hơn.”

“Không được, ” Nam nhân nắm thật chặt cánh tay, “Ngủ ở đây.” Thân thể mềm mại thế không ôm ngủ chẳng phải quá lãng phí, Bối Nạp Đức âm thầm cân nhắc, nếu không ngày mai đem giường khác trong phòng cũng hủy luôn.

Kháng nghị bị từ chối, Tiểu Dương cũng chẳng muốn so đo, bị một phen lấn qua lấn lại hắn cũng không còn khí lực, oải quá.. Liền chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Bối Nạp Đức hài lòng, cảm thấy thân thể trong lòng trầm tĩnh lại, cọ cọ tóc ngắn mềm mại của Tiểu Dương, hôn nhẹ thái dương, ôm chặt người bên cạnh thỏa mãn mà nhắm mắt ngủ.

Buổi sáng Bối Nạp Đức tỉnh lại nhìn giống cái nhỏ nhắn cuộn mình ở trong lòng, khoe miệng không tự giác có chút nhếch lên, Tiểu Dương ngủ rất yên tĩnh, hô hấp mỏng manh lướt qua ngực Bối Nạp Đức như một bàn chải nhỏ lướt qua khiến trong lòng tê dại, Bối Nạp Đức không nhịn được cúi đầu ở cái cổ trắng nõn nhẹ nhàng ngủ, cảm giác có chút ngứa, Tiểu Dương ngủ mơ màng không được tự nhiên mà di chuyển đầu, trong miệng nói thầm vài câu, đáng vẻ như một con thú nhỏ khiến Bối Nạp Đức càng vui vẻ.

Vài tiếng đập cửa đánh vỡ khoảnh khắc ấm áp trong căn phòng, người trong lòng có chút giật mình, Bối Nạp Đức không khỏi mặt nhăn hạ mi, Tiểu Dương mơ mơ màng màng mà mở mắt, trong mắt hay là một mảnh mê mang hiển nhiên tinh thần còn dừng lại tại cảnh trong mộng .

“Tỉnh rồi?” Bối Nạp Đức hôn nhẹ trên đầu hắn.

“Ừ... Có người gõ cửa?”

“Không sao, ngủ tiếp đi, ta ra xem một chút.” Đáp da thú ấm áp cho hắn, Bối Nạp Đức đứng dậy xuống giường.

Cho đến khi một khối nam tính trần truồng, cường tráng đập vào tầm mắt, Tiểu Dương mới thực sự bị hù dọa mà hoàn toàn tỉnh táo lại, “Người người người... Người sao lại không mặc quần áo!!”

“Ha ha, ngủ mà mặc quần áo làm gì.” Cúi đầu lại ngủ trộm hương thơm từ người hắn, Bối Nạp Đức mặc quần áo, tâm tình sáng khoái, đi ra khỏi phòng ngủ.

Đột nhiên, cửa bị bên trong giựt ra, tay Hi Nhĩ Đạt đứng ở giữa không trung, đang định muốn gõ cửa tiếp thì thấy lão Đại nhà hắn lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái, “Hi Nhĩ Đạt, người rảnh quá à? Không có chuyện gì nói thì đi tuần tra, đứng ngây ra đó làm gì.”

“Đừng đừng, Vương, ngày hôm qua Tiểu Dương nhắc tới chuyện đào hầm cùng gia súc, ta trở về suy nghĩ cẩn thận một chút, quả thật đây là biện pháp tốt qua mùa đông, nên nhân tiện sáng sớm, vội vàng tìm đến hắn để hỏi một chút chuyện đào hầm như thế nào nếu thành công khi chúng ta trải qua mùa đông sẽ không phải gặm thịt khô mà ta cũng không phải lo lắng nữa.” Hi Nhĩ Đạt vội vàng cười làm lạnh, mình không phải đã quá rầy chuyện gì đi? Hắc hắc...

“Được rồi. Hắn còn chưa tỉnh, người đợi lát nữa đi.”

“Không sao, ta đợi thêm lát nữa cũng được.” Hê... Rốt cục không cần đi tuần tra rồi.

“Không cần chờ, ta dậy rồi Hi Nhĩ Đạt, chúng ta nên nhanh chóng đi thôi.” Tiểu Dương ôm áo khoác vội vã chạy ra ngoài nhưng chưa kịp chạy thì đã bị Bối Nạp Đức đứng ở cửa một phen ngăn lại, “Ăn xong điểm tâm rồi đi.”

“Không ăn, ta không đói bụng.” Tiểu Dương bây giờ thậm nghĩ muốn tránh xa nam nhân này, vừa nhìn đến hắn đã nghĩ đến chuyện đêm hôm qua, Tiểu Dương đã cảm thấy vừa xấu hổ vừa giận cộng thêm đầu óc sung huyết.

“Không đói cũng phải ăn.”

“Người! Người kì quá, ta nói không ăn thì sẽ không ăn, Hi Nhĩ Đạt vẫn còn chờ đây này.”

“Không sao, ta cũng không bận tâm đâu, ha hả, ăn cơm trước ăn cơm trước.” Tiểu đại gia đừng kéo ta xuống nước, đội tuần tra rất kinh khủng đó ...

“Có nghe thấy không? Chờ ăn cơm xong sẽ đi.” Bối Nạp Đức hài lòng nhìn Hi Nhĩ Đạt liếc mắt một cái, không sai, rất thức thời.

Vì ta là áo bông nhỏ, tri kỷ của ngài a~, Hi Nhĩ Đạt hướng Bối Nạp Đức nháy mắt mấy cái.

Tiểu Dương nhìn hai người liếc mắt qua lại, mặt không chút thay đổi xoay người, cầm lấy áo khoác ném vào ngực Bối Nạp Đức, “Nấu cơm đi!”

Xì, không phải là bị nam nhân theo đuổi sao, ở nơi này phải giả hoạt một chút mới là vương đạo, trên đại lục đây mới là hiện tượng bình thường, ở chỗ này, lòng mình còn rối rắm cái gì, hơn nữa mình là người được theo đuổi nhưng bộ lạc này nói chỉ một không có hai Vương, có lẽ mình nên cảm thấy rất vinh hạnh?

Bộ dáng tên kia thật ra cũng không tệ lắm, kéo ra ngoài cũng không tính dọa người ... Trong đầu hiện ra cảnh Bối Nạp Đức mặc tạp dề ở nhà chờ mình... Sờ sờ trên cánh tay đã nổi da gà, Tiểu Dương thừa nhận mình sắp bị buồn nôn.

Nhìn Hi Nhĩ Đạt liếc mắt một cái, “Nấu cơm đi.” Bối Nạp Đức phân phó xong, liền vui vẻ lừa tiểu tình nhân nhà mình quay về phòng.

Mặc Hi Nhĩ Đạt đáng thương bị thúc giục đi đến phòng bếp, sau này nhất định phải chờ Vương cơm nước xong mới đến, không phải ngày hôm qua chỉ ăn quyết một bữa cơm thôi sao, hiện tại báo ứng tới cũng quá nhanh đi...

Kế tiếp Tiểu Dương quả thật thấy được khả năng lãnh đạo của nam nhân này, mình bắt quá chỉ là đại khái nói ra ý nghĩ, Bối Nạp Đức lại có thể làm ra một kế hoạch hoàn chỉnh để thực hiện, mỗi một lệnh phân phó xuống đều được các đội trưởng tiếp nhận mà làm, tổ chức nơi này rất có trách nhiệm, cả bộ lạc lập tức đều nhiệt liệt hưởng ứng tham gia.

Cái tốt khi làm một kẻ độc tài là dù cho đưa ra những biện pháp thay đổi mới cũng không lo lắng có người phản đối, ngấm lại Thiên triều đều đẩy mạnh cải cách đổi mới để tốt hơn nhưng hầu như cũng không có kết quả tốt, Tiểu Dương cảm thấy tiếc cho bọn họ, thật sự là sinh không đúng thời a

người muốn bọn họ cũng xuyên qua đến nơi đây, nói không chừng bộ lạc dã nhân này đã sớm thực hiện cộng hòa chủ nghĩa thống nhất rồi

Tiểu Dương bị Hi Nhĩ Đạt nhờ giám sát nơi đang đào hầm, Bối Nạp Đức mặc dù có chút bất mãn nhưng vẫn hiểu được chính sự quan trọng hơn, trừng mắt nhìn Hi Nhĩ Đạt, liếc mắt một cái rồi dẫn một đội đi sẵn đi vào trong rừng, ở nơi này, Vương mặc dù được hưởng quyền lợi nói một không hai nhưng lại muốn đích thân lao động, tựa như Bối Nạp Đức nói với bản thân, trong bộ lạc không được phể vật.

Ngay cả nhóm giống cái thân thể tương đối yếu trong bộ lạc cũng tích cực xây dựng chuồng gia súc, dự định chuẩn bị làm hàng rào để nuôi dưỡng gia súc.

Lúc này toàn bộ dân bộ lạc đều tham gia tạo nên bầu không khí sôi nổi cuốn hút Tiểu Dương, hắn đi theo nhóm giống đực đến nơi đào hầm, trèo lên trèo xuống, chỉ huy đo đạc, mặc dù biến thành mặt mày đầy bụi

đất nhưng vẫn không ngăn được tâm tình hẩn tăng vọt, quả nhiên lao động vẫn là tốt nhất làm cho thể xác và tinh thần người ta vui vẻ.

Dẫn dò các thú nhân vài câu, nóc chuồng gia súc yêu cầu phải tốt khi vào mùa đông mới có thể chống đỡ tuyết, hầm muốn dự trữ tốt thì cần phải có lỗ thông khí để đề phòng ẩm mốc, thấy hẩn chỉ bảo nhiệt tình các thú nhân cũng quan tâm nghe hẩn chỉ bảo, lời nói càng lúc càng kính phục làm cho Tiểu Dương tự xưng là loài người bậc cao, cũng không khỏi có chút lâng lâng.

Hẩn biết các thú nhân tư tưởng đơn thuần, bọn họ khích lệ người sẽ không xuất phát từ khách khí mà là bội phục thật tâm thật ý, bản chất mộc mạc tự nhiên này khó có được tại xã hội người lừa ta gạt khiến cho Tiểu Dương đã từng sinh hoạt tại nơi kia, tâm quả thật rung động.

Khi Bối Nạp Đức tìm hẩn, lúc nhìn thấy được thì hẩn đã bị vây ở chính giữa bởi một đám giống đực, giống cái, về mặt Tiểu Dương phần khởi có chút đắc ý nho nhỏ, nói nói cười cười không khí hòa hợp làm cho thủ lĩnh đại nhân đen mặt, khó trách về nhà tìm không thấy hẩn, thì ra ở bên ngoài chơi đùa.

“Tiểu Dương hôm nay biểu hiện rất xuất sắc, trong bộ lạc đại bộ phận thú nhân đều khen ngợi hẩn.”

Không biết lúc nào, Hi Nhĩ Đạt đã đứng bên cạnh, nhìn sang một đám người bên kia, nhẹ giọng nói, hẩn biết Vương đứng bên cạnh, nhất định nghe được.

“Xuy, chỉ biết khoe khoang.”

Trong miệng, mặc dù lời vừa nói có khinh thường nhưng trong mắt Bối Nạp Đức tràn đầy kiêu ngạo, hẩn nhìn trúng con người nhỏ bé này đây, tương lai sẽ đứng ở bên cạnh hẩn, cùng hẩn thống lĩnh bộ lạc này, hẩn là Vương của bộ lạc thú nhân cường đại nhất, hẩn cùng bầu bạn, đương nhiên chính là địa vị vương hậu được tôn sùng.

Nhưng Bối Nạp Đức rất hiểu nếu dựa vào uy áp rồi tới phục tùng đương nhiên không bằng so với cam tâm tình nguyện theo đuổi, hơn nữa Tiểu Dương khẳng định cũng không thêm phụ thuộc vào hẩn để lấy được địa vị cao quý, không nên hỏi hẩn tại sao hẩn biết, hẩn biết con người nhỏ bé này vẫn mang một bộ dáng quật cường kiêu ngạo.

Thu phục được lòng người hiển nhiên rất trọng yếu nhưng Bối Nạp Đức cảm thấy hẩn quả nhiên cần phải thể hiện một chút quyền ông xã, nhìn xem, cái tên đắc ý vênh váo kia cư nhiên liền đem cánh tay khoát lên trên vai người khác, không thấy được giống đực kia nhìn hẩn bằng ánh mắt nóng bỏng muốn đem hẩn ăn sao.

Bối Nạp Đức lạnh lùng nghiêm mặt bước tới, bên người Tiểu Dương là các thú nhân nhìn thấy Vương của bọn họ đi tới thì đều cúi đầu hành lễ, thối lui về phía sau, làm xuất hiện con đường nhỏ, duy chỉ có mỗi giống cái kia đưa lưng về phía Bối Nạp Đức lại thiếu tâm nhãn nên không biết, còn đang ba hoa khoác lác, còn xui xẻo hơn là giống đực kia bị hẩn khoác tay lên bả vai, Đản bống nhiên cảm giác sau lưng lạnh vù vù, chỉ thấy mọi người nhìn hẩn bằng ánh mắt hâm mộ rồi từ từ chuyển sang đồng tình.

Nhìn Vương xem, mặt đã đen giống cái đáy nồi, ai u kiểu này, Đạt Lực sẽ bị thảm lâu dài a

~~Đúng vậy nghe nói vào buổi sáng hôm nay, Tể Tư đại nhân từ trong phòng Vương mời Tiểu Dương đi ra đây

Người nói Đạt Lực quyến rũ ai cũng được cư nhiên dám đi quyến rũ vương hậu tương lai, đáng đời bị Vương tóm được a

Hì hì không biết Đạt Lực sẽ bị phạt đến đội tuần tra mấy tháng, ôi trời

Quần chúng xung quanh xem náo nhiệt, dùng ánh mắt trao đổi không tiếng động, đây chính là bí mật của Vương a~, chúng ta bắt quả như vậy không tốt lắm đâu, ai u~ cực kì ngạc nhiên a

Không may cho Đản Đạt Lực khi chậm rãi quay đầu, liền nhìn thấy phía sau là Vương đang ôm cánh tay cười lạnh nhìn mình, xoẹt một cái, Đạt Lực liền bỏ cánh tay Tiểu Dương ra, sau đó nhảy ra xa hai thước.

“A?” Tiểu Dương trì độn một lúc rốt cục nhìn thấy thần mặt đen, “Người đã trở về?” Hôm nay là một ngày tâm tình rất tốt, Tiểu Dương không keo kiệt chút nào tặng cho thần mặt đen một nụ cười rạng rỡ, không biết

nụ cười kia cùng thuận miệng vừa hỏi thăm, nhất thời lấy lòng Bối mặt đen, đi qua sờ sờ tóc Tiểu Dương, “Ừ, vừa về, đói không?”

Gạt người, vừa mới quanh quẩn bên cạnh Tiểu Dương, chung quanh tiếng lòng của các giống đực vang lên, ngài rõ ràng trừng mắt chúng ta, cũng nhìn được nửa ngày...

“Người nói mới thấy đói bụng.”

“VẬY VỀ ĂN CƠM.”

“Nhưng còn chưa kịp làm.”

“Ta nướng thịt cho người ăn?”

“... Giờ đi làm.”

“Ừ, ta có bắt vài con thú con tai dài, người có thể nhốt rồi nuôi dưỡng chúng nó.”

“Ha ha, tốt lắm, nuôi lớn rồi gia nhất định phải làm thịt bọn nó.”

“Lòng dạ hẹp hòi...”

“Người nói người nào? Người *&... % # “

“*&... % # “

Nhìn hai người sống vai đi xa, Đạt Lực thở dài một hơi, thật tốt quá xem ra Vương quên sự tồn tại của ta rồi...” Vương vừa rồi mới nói, cho người ngày mai bắt đầu đi đội tuần tra, hai tháng. Ha ha, tranh thủ làm xong trước mùa đông rồi bắt vài con thả vào.” Tế Tư tóc bạc nhấn nhủ mệnh lệnh tối cao nhìn Đạt Lực chỉ biết khóc ròng, bộ dáng nhìn có chút hể hê mà hướng nhà mình đi đến.

Mùa đông ở Đại lục Minh Khắc Tư rất cực cũng phủ xuống, Tiểu Dương dần dần quen cuộc sống nơi này, người nơi này nhiệt tình đơn thuần, bản thân thường thường toát ra một ít chủ ý mới mẻ liền bị các thú nhân đối xử như trân bảo, Tiểu anh hùng càng ngày càng cảm thấy ở chỗ này mình có thể có nơi dụng võ, có lẽ bộ lạc dã nhân mới là nơi mình nên ở?

6. Chương 6: Thăng Thấn

Chung quy mà nói cuộc sống gia đình của Tiểu Dương phi thường dễ chịu, ban ngày không có việc gì thì theo Ngã Khắc bọn họ giao du đi chợ hoặc là đi chung quanh bìa rừng đào lấy rau dại hái dã quả, có đôi khi kim chủ nhà hân tâm tình tốt thì còn có thể dẫn hắn đi săn thú, mặc dù lực đạo kém rất xa nhưng cũng may thân thủ linh hoạt, lại được Bối Nạp Đức đặc biệt làm cho hắn một con dao chắc chắn được buộc tại thắt lưng, bắt một ít con mồi nhỏ cũng không thành vấn đề.

Điều duy nhất làm cho Tiểu Dương có cảm giác bất mãn chính là buổi tối lại phải tấn công cùng phòng thủ để bảo vệ bản thân trong cuộc chiến, là một người văn minh thuộc thế kỷ mới của loài người, tư tưởng Tiểu Dương vẫn tương đối bảo thủ, kiên trì loại sự tình này phải là tình cảm đến một cách tự nhiên, bắt buộc và vãn vãn, hắn luôn luôn khinh bỉ, quan điểm duy nhất chỉ có tình yêu mới là điều quan trọng. Huống chi về hình dáng khí lực địa vị mà nói hắn rất rõ ràng bị xem là giống cái, như vậy càng phải thận trọng.

Mà hết lần này tới lần khác, ở xã hội nơi đây, các trò tiêu khiển hoạt động vào buổi tối thật sự thiếu thốn, vì vậy hai người sau khi ăn cơm tối lại đấu võ mồm vài câu thì thường thường sẽ diễn biến thành vật lộn... Tựa như hôm nay:

“Người cầm miệng cho ta... Xem này, người lại lưu lại dấu vết, ngày mai ta sao có thể đi ra ngoài gặp người khác!!” Tiểu Dương dùng sức đẩy đầu người kia đang vùi ở trên cổ mình, thật sự đẩy không được liền liều mạng túm lấy vài sợi tóc dài kéo ra phía ngoài.

Bối Nạp Đức bị đau đón mà ngẩng đầu, “Người, tại sao lại kéo tóc ta, rất đau đó.” Nhìn kiệt tác màu hồng phấn rõ ràng trên cổ, ân, không sai, hướng lên trên một chút nữa thì tốt rồi...

“Người cắn ta rất đau, không lẽ người là con cún hả?!” Tiểu Dương tức giận sờ sờ dấu răng trên cổ, “Sau này không cho phép cắn trên cổ ta!” Bởi vì chút dấu vết mập mờ này mà mình bị bọn Ngã Khắc chế giễu.

“Nằm mơ ~ “

Tiểu Dương một quyền đánh tới, không ngờ tới lại ngoài ý muốn bị nam nhân bắt được, đè lên phía trên đầu, Bối Nạp Đức đắc ý cười cười, “Đã nói với người đánh bao nhiêu lần cũng vô dụng.”

“Buông ra cho ta, lần xuống đi, đừng...”

Nam nhân liền ngậm miệng hắn, môi tiếp tục gặm gặm gặm, thẳng đến khi Tiểu Dương bị hôn đến thân thể mềm nhũn thì mới buông hắn ra, Tiểu Dương thở hổn hển, giơ lên chân định đạp, Bối Nạp Đức vội vàng ngăn chặn, “Tốt lắm không náo loạn, mau ngủ đi, ngày mai không phải muốn theo ta đi săn thú sao?”

Lườm hắn một cái, Tiểu Dương di chuyển bả vai, “Đi xuống, nặng chết đi được.”

Nam nhân trở mình xuống dưới, liền ôm lấy thắt lưng, cọ cọ tóc, “Ngủ đi.”

“Buông ra, trên người người nóng chết đi được.”

“Buông người ra thì buổi sáng còn không phải như thế này, muốn dán lại đây sao.” Nam nhân kia lại trêu đùa, tiểu tử kia thường bị lạnh vào nửa đêm, lúc cảm thấy lạnh thì tự giác mà sẽ bám vào trên người mình.

Lần đầu tiên, lúc Tiểu Dương dựa vào khiến Bối Nạp Đức thụ sủng nhược kinh, người này luôn luôn mạnh mẽ, hơn nữa trên cơ bản sẽ không hướng mình làm nũng, hôm nay lại yêu thương nhưng nhớ chẳng lẽ là có thể làm chút chuyện ân ái?... Kết quả khi nhìn qua ánh trăng hồi lâu mới phát hiện cái ôm của người kia đối với mình vẫn như cũ, ngủ giống như lợn chết, Bối Nạp Đức mới biết được vốn dĩ do buổi tối ngủ thấy lạnh, theo bản năng liền tìm kiếm nguồn nhiệt ấm áp...

“Cũng không phải mùa đông mà nơi này của các người lạnh muốn chết.” Đối với hành vi nửa đêm của mình, Tiểu Dương cũng không phải hoàn toàn không có cảm giác, nhưng lúc ngủ thiếp đi, cảm thấy lạnh lại tìm được thân thể nóng hầm hập lại tỏa ra nhiệt liền bám vào, hơn nữa nam nhân cho tới nay vẫn ôm một cái, hôn nhẹ một chút, những hành vi nhỏ này sẽ không ngừng lại, nhiều lần kháng nghị bằng cách đánh nhỏ nháo nhỏ nhưng không có hiệu quả, Tiểu Dương cũng đã muốn cam chịu.

Bối Nạp Đức ánh mắt tối sầm mờ ám, “Ở nơi các người mùa đông không lạnh?”

“Không phải không lạnh, chỉ là chúng ta cũng không...” Tiểu Dương đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng nam nhân kia.

Bối Nạp Đức trầm mặc một hồi, ôm thắt lưng hắn, hôn nhẹ đôi mắt trần an hắn, cảm nhận trong mắt Tiểu Dương, dễ phòng cùng ngăn cách, trong ngực hắn liền khó chịu.” Kỳ thật, lúc đầu người vừa tới bộ lạc ta cùng Hi Nhĩ Đạt liền đoán người có thể không phải giống thú nhân chúng ta ở đại lục này.” Cần nhắc một chút Bối Nạp Đức chậm rãi mở miệng.

“Các người... biết?” Tiểu Dương tiếng nói có chút khô khốc.

“Chúng ta cũng chỉ là đoán, trên đại lục có truyền lưu lại một cái thần dụ, có một người của thế giới khác sẽ đến đại lục này, dẫn dắt bộ lạc đi đến sự phồn vinh.”

Tiểu Dương tránh đi cánh tay nam nhân kia, ngồi xuống, “Nói như vậy các người sớm đã biết? Lại còn chơi đùa với ta cái gì mất trí nhớ, lừa bịp giở trò, chơi đùa ta tốt lắm sao?!”

Bối Nạp Đức đau đầu nhìn con người nhỏ bé này rõ ràng then quá thành giận, dùng sức kéo hắn xuống, Tiểu Dương không di chuyển được, biết người này giác chân rồi, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống cho hắn ôm, nằm trên da thú chần mền, ngay cả chần mền cũng kéo lại, “Không có chơi đùa người, chỉ là thân phận của người tốt nhất không nên bại lộ ra ngoài, cho nên ta với Tề Tự mới quyết định mượn cơ hội giấu diếm, không nên nghĩ nhiều quá.” Bối Nạp Đức ngừng một hồi, đơn giản giải thích rõ ràng, “Câu truyền thuyết kia ta căn bản là không tin, người chính là người, không phải thần dụ. Nhưng ta không tin không có nghĩa là các bộ lạc khác cũng không tin, cho nên rất có khả năng bởi vì thần dụ khiến cho các bộ lạc gây chiến tranh, đây cũng là vì an toàn của người.”

Tiểu Dương nhếch môi, đôi mắt bình tĩnh nhìn nam nhân, “Thật sự là là người không giống thú nhân trên đại lục này, hơn nữa ta cũng không có khả năng làm được cái gì để dẫn dắt bộ lạc đến sự phồn hoa.”

“Ừ, đương nhiên, nhân tiện bản thân người người còn chưa nuôi nổi huống hồ là dẫn dắt bộ lạc đến sự phồn vinh.”

Vì vậy không khí nghiêm túc bị một câu nói phá hư mà mất sạch.

Tiểu Dương vui vẻ, ” Nói vậy cũng không chính xác, tuy thể lực ta không được nhưng cũng không bằng có trí tuệ nha, không chiến đấu mà khuất phục địch lui binh mới là cảnh giới cao nhất, có hiểu không?”

“Người cũng có chủ ý nhỏ là đào hầm ngầm, nuôi dưỡng gia súc đi .”

“Chủ ý nhỏ, người cũng nghĩ một cái cho ta xem đi, ghen ghét không nên công khai, đúng là thiếu niên ~ “

“Ha ha, ta có cái gì phải ghen ghét chứ, người hay mọi người đều là của ta, trong đầu nghĩ gì đó đương nhiên cũng là của ta.”

“Nói lời này ngài cũng không ngại buồn nôn đi, giờ thấy lợn cổ chưa ngài.”

... Không thể trông cậy từ trong miệng người này nghe được cái gì lời hay, Bối Nạp Đức liền đem người áp đảo, kéo mềm, ngủ

~Tiểu Dương vào buổi tối hôm đó mơ thấy một giấc mộng, trong mộng một con cho lông vàng vì vui mừng liếm tới liếm lui trên mặt hắn, một người một chó cứ thế vui đùa, đem mặt vui vào bộ lông vàng trên người, thật mềm mại ấm áp...

Ngày thứ hai sáng sớm Tiểu Dương tỉnh lại, quả nhiên phát hiện mình lại như bạch tuộc bám lấy thân nam nhân, Bối Nạp Đức vừa vặn trêu tức cùng nhìn hắn, Tiểu Dương bình tĩnh buông tay ra, “Sáng rồi?”

Ừm, nhìn cũng không tệ lắm. Lúc mới bắt đầu Tiểu Dương mỗi lần chứng kiến hắn ôm chặt mình, khi tỉnh lại đều mặt đỏ tới mang tai rất lâu, bộ dáng quần bách ~ haizz ~~ Bối Nạp Đức đại nhân ngài lại nổi lên thú vị buồn nôn rồi...

“Ừ, dậy đi.” Vỗ vỗ cái mông Tiểu Dương, Bối Nạp Đức trước tiên xuống giường đưa quần áo qua cho Tiểu Dương.

“Á

lạnh chết người

” mở cửa ra một cỗ khí lạnh đập vào mặt, Tiểu Dương không khỏi rùng mình.

“Lạnh? Vậy có muốn đi không?”

“Đương nhiên muốn đi.” Làm một nam nhân Tiểu Dương dần dần yêu loại kích thích khi săn thú này, sâu trong nội tâm của nam nhân đều rất hiếu chiến, rừng trong thời kì nguyên thủy đầy hung ác thì các phương thức đi săn càng có thể kích thích nhiệt huyết của người nam nhân.

“Được rồi, trong bộ lạc không phải có gia súc rồi sao? Tại sao còn muốn vào rừng đi săn trong mùa đông?”

Đưa cho Tiểu Dương quần áo đầy đủ, quần áo do mình đặc biệt chế tạo ra, đao tại thắt lưng cũng là do mình xác định chế tạo lấy, cung tên trên lưng cũng do mình căn cứ vào lực đạo của Tiểu Dương xác định làm nên. Đúng, không sai, cả người trên dưới đều mang nhãn hiệu Bối Nạp Đức. ”Gia súc chỉ được cho phép trong mùa đông nhiều tuyết sau khi săn thú nhất thời có chút khó khăn thì mới dùng tới.”

“Người quy định?”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Dùng sĩ không ở trong rừng sử dụng kỹ năng chém giết thì sẽ không thạo, điều này đối với bọn họ là hết sức bất lợi khi bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu sinh tử.” Lôi kéo tay Tiểu Dương đi nhanh hướng đến bìa rừng.

Tiểu Dương bắt đầu không khỏi bội phục nam nhân này, sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy không phải mỗi người cũng có thể làm đến, ngay cả hắn ở thời hiện đại, mọi người nghĩ không ra gì thì Bối Nạp Đức cư nhiên hiểu được, nam nhân không hổ là thủ lĩnh đứng đầu bộ lạc.

Đội đi săn đã chờ ở cửa rừng, thấy Vương lại mang theo Tiểu Dương đi đến không ít người bắt đầu trêu ghẹo, “Tiểu Dương, hôm nay lại chuẩn bị bắt con mồi gì hả? Thú tai dài sắp bị người bắt hết rồi nha, ha ha.”

Tiểu giống cái này đi theo bọn họ săn thú rất nhiều lần, từ kinh ngạc ban đầu chậm rãi chuyển biến thành kính nể. Trong bộ lạc chưa từng có giống cái nào đi săn thú, thân mình bọn họ nhỏ nhắn không thích hợp loại bắt giết kịch liệt này mà Tiểu Dương lại bất đồng, mặc dù lớn lên bộ dạng so với giống cái bình thường càng nhỏ gầy, khí lực càng nhỏ nhưng thân thể linh hoạt làm cho bọn họ giật mình, hơn nữa đủ loại cách đấu kỹ xảo làm cho người ta hoa cả mắt, rõ ràng thú tai dài so với hắn khí lực lớn rất nhiều cư nhiên có thể làm cho nó dễ dàng té ngã trên đất, vì vậy mọi người cũng tiếp nhận rồi đi săn, thường thường có một tiểu giống cái xinh đẹp đi theo, coi như bồi dưỡng chăm sóc đôi mắt đi.

Tiểu Dương đi theo bọn họ vào rừng “Sao, người muốn ăn thú tai dài sao? Có thể cầm rằng heo đến đổi ~” lúc đầu bị thú tai dài húc gãy xương sườn phồng chừng là nổi sỉ nhục cả đời hắn... .

Đoàn người nói nói cười cười, khi đi sâu vào trong rừng, đội ngũ lập tức an tĩnh lại, ở chỗ này bình thường con mồi khá hung mãnh, các thợ săn ưu tú đương nhiên hiểu được phải che dấu bản thân. Bối Nạp Đức dùng tay ra hiệu, các giống đực theo ở phía sau lập tức đều tự tìm cho mình hướng đi, lặng lẽ ẩn nấp, phân tán nhưng không xa cách, cùng ứng phó những tình huống phát sinh. Vào mùa đông, bắt con mồi cũng không được tốt lắm, đối với ở chỗ sâu trong rừng, dã thú mà nói đều áp dụng như nhau, cho nên chúng nó khi đối mặt với thức ăn càng thêm hung tàn.

Tiểu Dương khom lưng đẩy phiến lá cây rộng lớn đang ngăn cản tầm mắt thì thỉnh thoảng hé ra khuôn mặt nhăn nheo, già nua, hai cái răng nanh thật dài lộ ra ở cái miệng cực lớn, bên ngoài nhỏ xuống từng giọt nước miếng ghê tởm, rõ ràng muốn nói cho Tiểu Dương biết, dã thú dữ tợn này đang đói bụng.

“Không ngờ nơi này của Bối Nạp Đức cũng có thể gặp loài giống voi!!” Nhanh nhẹn trở mình một cái, Tiểu Dương rất nhanh tránh thoát phạm vi công kích của loài này, một phen gỡ cung tên sau lưng xuống nhanh chóng cài tên lên cung, “Vù” mà một tiếng, mũi tên nhọn thoát khỏi cung hướng dã thú vọt tới.

Loài này cao tới hai thước, cũng không giống voi ở địa cầu gần gũi lại ăn chay, đây chính là mãnh thú ăn thịt hàng thật giá thật, hình thể cao lớn, động tác lại rất hung mãnh, trong bộ lạc đã từng có một dũng sĩ giống đực dùng chính sức mạnh của mình săn bắt một con trưởng thành loài này, ước chừng ở trong bộ lạc khoe khoang một tháng.

Cung tên vọt vàng bắn ra liền bay trượt qua mặt dã thú, bị công kích nó càng thêm phần nộ, mắt thú màu đỏ tươi cũng không nháy mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Dương, Tiểu Dương biết lúc này phải kiềm nén, nếu phô trương thanh thế của bản thân để hù dọa lại hơi lộ vẻ yếu đuối thì chắc chắn cự thú sẽ lao thẳng tới đây, cho nên chạy trốn vốn không có khả năng, chỉ có thể tận lực trì hoãn thời gian, hy vọng Bối Nạp Đức nghe thấy hắn hô cứu có thể nhanh chạy tới, hắn chưa từng chờ đợi, mong Bối Nạp Đức xuất hiện như bây giờ.

Nghĩ tới đây Tiểu Dương không khỏi có chút hối hận, sớm biết không nên thể hiện mình rồi chuồn êm vào sâu trong này, điều này tốt lắm, không chừng hôm nay mạng nhỏ của mình phải ở chỗ này.

Hắn đứng cách dã thú vài chục bước không xa, đứng tại chỗ cầm trong tay cung tên, một chút cử động cũng không dám, một người một thú yên lặng mà giằng co, dã thú cúi đầu rít gào vài tiếng, cuối cùng nén không nổi, chân trước cong xuống chân sau dùng sức đạp một cái, dồn sức hướng Tiểu Dương nhào tới!

Tiểu Dương liều mạng ổn định hai tay nhắm vào mắt dã thú một tiễn vọt tới, sau đó nhân tiện lẩn một vòng sang bên cạnh, tiếc nuôi chính là bị dã thú chặn lại, đầu đem mũi tên quăng sang một bên, giờ chân trước lên hướng Tiểu Dương chụp tới.

Tiểu Dương rút ra đao tại thắt lưng hướng lên trên dùng sức chém một nhát, lưỡi đao sắc bén đem chân trước của dã thú tạo một vết rách thật sâu, nhát thời máu chảy rất nhiều, thiết, cư nhiên không đủ lực làm

móng vuốt nó đứt luôn... Tiểu Dương có chút tiếc nuối. Sống chết trước mắt cũng chỉ có thời cơ lúc này, lại thiếu tâm nhân...

Cự thú bị đau đến lớn tiếng tru lên, Tiểu Dương nhân cơ hội đứng dậy liền thoái lui, dã thú gắt gao nhìn chằm chằm Tiểu Dương, đôi mắt đỏ như máu như muốn thiêu ra lửa, mở rộng miệng lần nữa hướng Tiểu Dương bổ nhào qua.

Ỗ vào thân hình linh hoạt Tiểu Dương không ngừng, trong rừng tránh trái tránh phải, cung tên trong tay không ngừng hướng dã thú vọt tới, bị quấy rầy lại không giải quyết được, dã thú càng thêm phần nộ, tốc độ so với mới vừa rồi nhanh gấp đôi, răng nanh sắc bén trong nháy mắt xuất hiện trước mắt Tiểu Dương. Trong khoảng cách rất gần, Tiểu Dương thậm chí có thể kể rõ ràng trong miệng dã thú có mấy cái răng, bỗng nhiên cảm giác tay chân lạnh như băng, trực giác hẩn là né tránh thân thể nhưng lại cứng ngắc không động đậy nổi...

7. Chương 7: Niềm Vui Thú

“Nằm xuống!” Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, Tiểu Dương không chút nghĩ ngợi liền nằm xuống, một cái bóng đen từ phía trên bắn thân xẹt qua với tốc độ nhanh đến cả Tiểu Dương cũng chỉ có thể nhìn hư ảnh dừng lại trong không khí, Bối Nạp Đức một mình chống đỡ dã thú, xoay người một cái liền ngồi trên người nó, hai chân gắt gao kẹp chặt cổ, vung mạnh thiết chùy xuống cái ót xấu xí, một kích liền triệt tiêu đầu dã thú. Thân thể dã thú lập tức nặng nề ngã xuống trên mặt đất.

Tiểu Dương ngơ ngác nhìn một quyền đánh nát sọ não dã thú, không thể tin được mới vừa rồi dã thú còn diều võ dương oai mà bây giờ đã mềm nhũn ngã xuống đất.

Thăng đến sau khi bị người lôi kéo mạnh mẽ, Tiểu Dương mới ý thức được mình còn đang quỳ rạp trên mặt đất, có chút chật vật mà đứng dậy liền thấy một đôi mắt phần nộ, “Cái kia... Hắc hắc, người mới vừa rồi thật sự là đẹp trai ngây người, A ha ha...”

Nam nhân kia vẫn còn tức giận không thêm lên tiếng, mới vừa rồi nếu không phải kịp thời chạy tới sợ rằng lần này dữ nhiều lành ít, cảm giác được người kia rất tức giận, Tiểu Dương vội vàng ôm bấp đùi, “Người đừng nóng giận để ta giải thích...”

Nói còn chưa dứt lời, Bối Nạp Đức một tay ghì cổ Tiểu Dương, dùng sức đem người kéo về phía mình, một bàn tay to khác đánh xuống cái mông Tiểu Dương không lưu tình chút nào, mang theo tức giận cùng nghĩ lại mà sợ, mới vừa rồi cái miệng rộng của dã thú gần như sát bên mặt Tiểu Dương, nếu mình đến muộn một giây... Bối Nạp Đức không dám tưởng tượng chứng kiến cảnh Tiểu Dương huyết nhục mơ hồ.

Giải thích? Cái lý do có thể cho người đem tánh mạng mình để đùa giỡn!

Tiểu Dương lơ mơ để bị đánh, rốt cuộc cũng phản ứng lại, sau khi tức giận liền bắt đầu giãy dụa, “Người buông ra cho ta người cư nhiên dám đánh mông ta, lão tử sống hơn hai mươi năm qua, cũng không ai dám đánh mông lão tử, người mau dừng tay cho ta!”

“Ta cứ đánh người đấy, ai cho người một mình chạy vào nơi này hả ?? Ta không chú ý người một chút người liền lén đi, năng lực người giỏi lắm hả??? Người có chút nào nghĩ tới ta không nếu không đến kịp thì người sẽ như thế nào!!” Mặc dù ngữ khí vốn trách cứ nhưng khi nam nhân phần nộ gào thét lại làm cho Tiểu Dương có cảm giác an tâm không hiểu, trong giọng nói của nam nhân lộ rõ sự lo lắng trực tiếp mà mãnh liệt.

Tiểu Dương ngừng giãy dụa, trầm mặc một hồi, chủ động đưa tay ôm lấy thắt lưng nam nhân, đem đầu chôn trên vai hắn, “Xin lỗi ta không nên không nghe lời người phân phó mà chạy loạn, sau này sẽ không.”

Bối Nạp Đức thân thể cương một chút, cuối cùng vẫn là thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lưng Tiểu Dương, “Sớm muộn gì có cũng có ngày bị người hù chết.”

Cảm giác mũi có chút chua xót, mới vừa rồi trải qua sống chết trước mắt bây giờ trong lòng mới có cảm giác sợ hãi, Tiểu Dương lần đầu tiên cảm giác ngực người này lại ấm áp như thế, dường như tất cả bất an đều bị ngăn cách ở bên ngoài.

Trong ngực hần, mình có thể không hề cố kỵ, biểu đạt ủy khuất cùng yếu thế, người này sẽ không vì vậy mà xem thường mình, chỉ biết hần dùng cánh tay vững chắc giúp đỡ mình cho đến khi mình lần nữa kiên cường đứng lên.

Ở một thế giới xa lạ khác chỉ cần có người này thì như có một điều kỳ diệu, Tiểu Dương hít hít cái mũi, “Ta không lo lắng, ta chỉ biết người nhất định tới kịp.”

Bối Nạp Đức nghe vậy không khỏi cười khở, đối với tín nhiệm của Tiểu Dương như vậy, bản thân thật không biết là nên cười hay giận “Thật sự là thiếu nợ người, trở về cầm đi sẵn một tháng.”

Tự biết mình đuối lý, Tiểu Dương chỉ có thể nghe theo, rầu rĩ đi phía sau theo trở về. Hần biết lần này mình sơ suất, Bối Nạp Đức vẫn an bài hần tại bên ngoài rừng vì nơi đó dã thú không hung mãnh hơn nữa luôn luôn có người phối hợp với mình, mấy lần sẵn sẵn thuận buồm xuôi gió làm cho hần có chút dương dương đắc ý, cho đến lần này chính mình len lén chạy trốn tiến vào bên trong mới ý thức được bản thân tự xưng là kỹ xảo cao siêu nhưng ở khu rừng nguyên thủy này căn bản là không đủ xem. Tiểu Dương không khỏi có chút uể oải, trước kia hần vẫn vốn là người bảo vệ, bây giờ như phụ nữ bị bảo vệ cũng không phải là hy vọng của hần.

“Cách chiến đấu kỹ xảo của người không sai, rất linh hoạt, chỉ là khí lực của người thật sự là quá nhỏ, đối mặt với mãnh thú khổng lồ thì căn bản phát huy không được ưu thế vốn có.”

A? Người là con giun trong bụng ta sao, tâm tư đều bị người xem thấu?

“Nè, coi trọng kỹ xảo của ta thì cứ việc nói thẳng, ta cũng sẽ không chê cười người~ nói vài câu lời hay dễ nghe một chút, ta một khi cao hứng liền dạy người mấy chiêu a ~ “

Hà, biết lắm nhắm thế kia thì chắc tâm tình khôi phục được một chút.

“Trong thời gian một tháng người đem phương pháp dạy cho các giống đực trong bộ lạc, làm được không?”

“Trả thù lao ta sẽ dạy.”

“Thù lao?Ồ, vậy sau này ở chỗ ta, ăn uống nhớ trả thù lao.”

“... Ta đi nhà người khác ở!”

“Ha ha, ta xem ai dám cho người ở ~ “

“Độc tài!”

“Cái gì?”

“Ta nói người bá đạo không nói lý, còn rất vô lại!”

Bối Nạp Đức dừng bước, nâng cằm người nợ lên, “Ta bá đạo không nói lý còn rất vô lại, người có thể như thế nào?”

Tiểu Dương mặt không chút thay đổi, đập hần một cước, quay đầu đi.

Quần thể yếu đuối không có quyền lên tiếng, quả nhiên xã hội ở đâu cũng áp dụng!

Bị cấm một tháng, Tiểu Dương đem cách chiến đấu kỹ xảo mà mình từng học tại trường cảnh sát dạy cho các thú nhân, không chỉ giống đực mà không ít giống cái cũng vui vẻ học tập, dù sao ở thời đại này có chút bản lĩnh cũng dễ vệ tính mạng và tài sản hơn.

Không thủ đạo (vô Nhật Bản), Quyền đạo các thú nhân học thuộc như khuôn như dạng, vì vậy Tiểu anh hùng lần nữa trở thành thần tượng đại chúng trong bộ lạc. Nhân rồi nên thường xuyên có thú nhân chạy tới tìm hần thỉnh giáo, Tiểu Dương cũng không chịu ngồi yên, nếu không thể ra khỏi bộ lạc thì dứt khoát đi dạo trong bộ lạc, Bối Nạp Đức rất buồn bực, mỗi lần về nhà cũng tìm không thấy người, còn phải đến các xóm vắng người về nếu không người này thế nào cũng phải chờ bầu trời tối đen rồi mới biết đường trở về.

Hôm nay tìm được người ở nhà Ngả Thụy Tư, vừa vào cửa liền nghe thấy được bên trong, từng trận âm thanh hò hét, đẩy cửa đi vào phát hiện thì ra là Ngả Thụy Tư cùng người thú nhân tóc hồng đánh nhau,

bên cạnh xem náo nhiệt, kịch liệt nhất hô to nhất trừ Tiểu Dương ra đâu còn ai? Bối Nạp Đức đầu đầy hắc tuyến, phải đem cái tên gia hỏa còn đang hoa tay múa chân vui sướng kia trở về, thật sự rất mất mặt...

“Tại sao bắt ta về, ta còn chưa coi xong.” Tiểu Dương bắt mãn gỡ tay nam nhân đang cầm tay mình.

“Không có gì hay để xem.”

“Haizz !! Nhưng ta là sư phụ bọn hần cần sửa đúng động tác cho bọn họ, người buông ra a~.”

“Còn sư phụ nơi này thì tùy tiện một người cũng có thể đem người quật ngã.”

“Các người nếu với ta đều sử dụng sức lực giống nhau thì ai thua ai thắng còn chưa biết đâu.” Tiểu Dương tránh tránh tránh.

Bị hần giãy dụa đến phiên toái, Bối Nạp Đức dứt khoát một cái liền khom lưng, trực tiếp đem người khiêng trên vai, bên cạnh các thú nhân đều ồn ào, Tiểu Dương bỗng nhiên giác trong mặt mũi đều không còn...

Vừa muốn giãy dụa, Bối Nạp Đức vỗ hần một cái, “Lại nháo, ta ôm người trở về.” Vì vậy Tiểu Dương ngay lập tức dừng lại.

“Người thả ta xuống đi, ta với người trở về, như vậy khó chịu.”

Bối Nạp Đức ngẫm lại, đầu hướng xuống dưới quả thật có khó chịu, liền đem Tiểu Dương bỏ xuống, dặt tay nhau, sải bước hướng nhà trở về.

“Đội tuần tra gần đây rất nhàn sao, Ngã Thụy Tư hình như cả ngày đứng ở trong bộ lạc rồi.”

“Người rất chú ý hần nha.” Người nào đó bắt đầu ăn giấm chua.

“Oa, mùi giấm chua thật lớn ~ ta là chỉ hỏi một chút, trước kia chung quy không thấy được hần bây giờ thường xuyên nhìn thấy hần, bên trong rừng đã không cần theo dõi sao?” Nghe Ngã Khắc nói đội tuần tra mặc dù nhân số không nhiều lắm nhưng ban đầu phần lớn đều là mãnh thú giỏi về bay lượn, tùy thời ở trong rừng theo dõi có dã thú khổng lồ công kích mạnh đến gần bộ lạc không, thuận tiện cứu trợ các giống đực ra ngoài đi săn đơn độc gặp phải khó khăn, quả thực giống với tuần tra của xã hội hiện đại.

“Bởi vì người trong thời gian dài không tắm rửa nên trên người bốc mùi thối rồi, ” người nào đó kiên quyết không thừa nhận ghen.”Tuyệt rơi vào mấy ngày hôm trước, đã cho điều đội tuần tra trở về, tuyệt vừa rơi xuống, bên ngoài dã thú cũng ít đi, không có sự tình gì liền để cho bọn họ trở về trong bộ lạc tuần tra.”

Ta không tắm rửa người vẫn ôm mỗi ngày không tha... Tiểu Dương oán thầm, “Các người ở nơi này vào mùa đông tắm rửa rất phiền toái, thật vất vả đun nước rồi sau đó lại lạnh ngay, mùa đông lớn này chung quy không thể làm cho ta dùng nước lạnh được.”

Bối Nạp Đức hình như nghĩ tới cái gì, “Hôm nào mang người đi tới một nơi tốt.”

“Nơi tốt?”

“Muốn biết?” Lại là bộ mặt biểu tình gian trá đó...

“Không muốn! Cho nên người ngàn vạn lần đừng nói cho ta.” Đôi mắt mắt len lén ngấm cảnh chung quanh, trên đường cái tuy không có người nhưng cũng không cần như vậy đi...

Bối Nạp Đức nhìn bộ dáng Tiểu Dương lăm la lăm lét như kẻ trộm, hiển nhiên cũng nghĩ tới trước kia hình tượng có chút không đứng đắn, tay liền ám chỉ nhéo nhéo Tiểu Dương.

Người họ Tiểu nào đó đỏ hết cả mặt, Bối Nạp Đức nhìn thấy tâm tình càng thêm khoái trá.

Ngày thứ hai sáng sớm Tiểu Dương rời giường, liền phát hiện bên ngoài một mảnh màu trắng mịn mờ, “Tuyệt rơi?”

Bị cấm túc trong bộ lạc một tháng, Tiểu Dương tuôn trào vui sướng liền vo tròn một viên cầu tuyết hướng Bối Nạp Đức ném tới, Bối Nạp Đức dễ dàng né tránh, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Tiểu Dương, trong tay cầm nắm tuyết hướng quần áo hần nhét vào.

Tiểu Dương bị nhét băng liền kêu to, thở hổn hển tức giận kháng nghị, “Người nha ... người xấu lắm... Không... Không cho dùng khả năng đặc biệt!”

“Xấu lắm? Người đánh lén sẽ không tính là xấu sao?” Bối Nạp Đức cầm tuyết trên tay liên tục nhét vào.

“Dùng dùng dùng, ta có một ý kiến hay.”

“Người có thể có ý kiến gì hay?”

“Thật sự, người dùng động thủ động cước,, ngoan ngoãn nghe ta đi, ta dạy người cái này hay cực.”

Bối Nạp Đức nhìn hẩn chạy đến từng nhà, tuyết lớn nên các thú nhân phần lớn đều ở nhà như mèo tránh đông, Tiểu Dương triệu tập các giống đực nhân rồi này, phân phó bọn họ đem dồn đông tuyết trong bộ lạc cùng một chỗ, lấy một cây gỗ vừa thô lại vừa lớn làm hình tròn, nhờ hai người thú nhân phụ giúp lăn qua lăn lại trên tuyết.

Thân hình cường tráng của giống đực nên động tác rất nhanh, chờ đem tuyết dồn lại thành đồng thì cũng đến thời gian cơm trưa, Tiểu Dương vung tay lên, “Giải tán, xé chiều tập hợp.”

Vì vậy xé chiều lần nữa tụ tập cùng một chỗ, các thú nhân ngạc nhiên chứng kiến. Quả nhiên không uống công, tuyết biến thành băng cứng rắn trong suốt sáng long lanh còn người khởi xướng kia đang lướt nhẹ trên băng trơn nhẵn đi vòng quanh.

Bọn họ ở nơi lạnh như thế cũng có chỗ tốt, thời gian mới vài giờ liền đóng băng rắn chắc, một sân bóng trượt băng lớn như vậy liền được xây dựng lên, tiếc nuối duy nhất chính là nơi này không có giày trượt băng, mà không sao, buộc vỏ cây trơn nhẵn cũng tạm được.

Bối Nạp Đức ở bên cạnh nhìn Tiểu Dương đùa vui vẻ không nhận được cũng trượt vào, Tiểu Dương hưng phấn lại gần túm thủ lĩnh đại nhân cùng nhau trượt trên mặt băng.

Xem đủ náo nhiệt khiến các thú nhân đều bắt chước theo, vì vậy xé chiều hôm nay trong bộ lạc tiếng vọng ngả sắp xuống “Thình thịch” “Thình thịch” cùng âm thanh tiếng thét chói tai “Á”, “U” không ngừng vang lên...

Xé chiều mùa đông hôm nay thật sự náo nhiệt mà tốt đẹp.

Buổi tối Bối Nạp Đức ôm Tiểu Dương mệt không còn sức lực trở về nhà, nhìn Tiểu Dương xiêu vẹo trên bả vai mệt mỏi, sắp ngủ khiến Bối Nạp Đức không nhận được lên tiếng trêu chọc, “Mệt rồi hả?”

Mạnh mẽ chống đỡ cơn buồn ngủ, mở mắt ra Tiểu hét lên, “Dám nói ta mệt, ta còn có thể quay lại trượt hai vòng đấy nhé.”

“Nói như vậy còn có khí lực hả?”

“Đương nhiên ~ “

“Ha ha, vậy đừng ngủ, ta mang người đi tới nơi tốt, được không?”

“Nơi nào?”

“Đi rồi người sẽ biết.” Bối Nạp Đức ra sức im lặng, bước nhanh về nhà, bình tĩnh lấy áo khoác da chồn đen đặc biệt làm cho Tiểu Dương, tỉ mỉ mặc vào cho hẩn.

8. Chương 8: Bị Tập Kích

Vào ban đêm, thị lực của Tiểu Dương hiển nhiên không thể so với Bối Nạp Đức, ” Là một đàn sói hoang lớn, chết tiệt, bọn chúng hướng về phía bộ lạc.”

“Ngồi vững một chút.” Bối Nạp Đức tăng nhanh tốc độ rõ rệt.

“Chúng nó muốn đến bộ lạc cướp đoạt thức ăn?” Dã thú tập kích thôn trang của loài người, Tiểu Dương cũng chỉ có thể nghĩ đến điều này.

“Ừ, lần này tuyệt lớn không dễ dàng tấn công con mồi cho lắm, bình thường thì giấu thức ăn trong huyết động, có vẻ lần này dã thú kiếm ăn rất khó khăn.”

Nói xong Bối Nạp Đức ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm bao hàm cảnh cáo cùng thị uy, trong bộ lạc hiển nhiên có các thú nhân nghe được âm thanh này, đều đi ra khỏi phòng, không ít giống đực trực tiếp biến hình bay lên không trung.

Một con Bạch xà với hai cánh thật lớn cấp tốc hướng Bối Nạp Đức bay tới, “Vương, có tấn công chúng không? Chết tiệt, là bầy sói!”

“Hi Nhĩ Đạt, thông báo cho đội điều trị bộ lạc chuẩn bị sẵn sàng, mang một bộ phận người bảo vệ cho bộ lạc. Ngã Thụy Tư, lập tức triệu tập các giống đực khác theo ta đi nghênh địch.”

“Vâng!” Theo sau bay tới là con ưng khổng lồ màu xanh, linh mệnh mà đi.

“Hi Nhĩ Đạt, hân giao cho người.”

“Xin ngài yên tâm.” Một cái đuôi rắn thật lớn cuộn cuộn nổi lên quần quanh thắt lưng Tiểu Dương, đưa hân đến bên cạnh mình.

Tiểu Dương biết mình giờ phút này ở chỗ này chỉ biết liên lụy Bối Nạp Đức, hân liền nghe lời, cho dù Hi Nhĩ Đạt đưa hân rời khỏi thân thể ấm áp kia, “Người nhất định phải an toàn trở về, nếu chưa về ta liền đi thích Hi Nhĩ Đạt.”

Hi Nhĩ Đạt nghe vậy thiếu chút nữa từ giữa không trung rơi xuống, Tiểu Dương, không nên hại người như vậy ...

Bối Nạp Đức nghe vậy nhưng lại trầm xuống, cười ra tiếng, “Yên tâm, hân không có cơ hội này.” Nói xong lại là một tiếng thét dài, mang theo khí thế vương giả liếc nhìn thiên hạ nhanh như điện chớp lao xuống phía dưới!

Các giống đực đều chạy tới nhất tề ngửa đầu, theo sau Vương bọn họ đồng thời thét lên, đủ loại âm thanh hỗn hợp cùng một chỗ thẳng hướng phía chân trời!

Dường như khí thế cầu vòng làm cho bầy sói bất an, tốc độ chậm lại, các giống đực không dám lơ là, một con sói cũng không khó đối phó, khó khăn là con sói luôn luôn là quần thể hành động, một đám sói tuyệt đối là cơn ác mộng, rừng cây u ám làm cho người ta thấy không rõ rốt cuộc có bao nhiêu con sói đang mai phục cho nên các giống đực trực tiếp khôi phục thú thân, bọn họ đi theo Vương vọt vào bầy sói tiến hành cách nguyên thủy nhất là chém giết nhưng hữu hiệu. Phía sau bọn hân là gia viên, có người yêu hoặc thân nhân mà bọn họ yêu quý, quyết không thể để cho chúng nó vọt vào bộ lạc!

Bị mang về bộ lạc, Tiểu Dương cùng các giống cái, tay cầm vũ khí đóng giữ tại bộ lạc, Hi Nhĩ Đạt mang theo đội chữa trị đứng ở phía trước, làm một đạo phòng tuyến cuối cùng cùng phương tiện cứu chữa bị thương cho các tộc nhân.

Ngã Khắc cầm thật chặt tay Tiểu Dương, thân thể vẫn bất an, run run, cho dù như vậy nhưng trong mắt hân cũng không có một tia lùi bước, mang theo quyết tâm tất thắng, chờ đợi ca ca hân trở về. Theo hân, các giống cái mặc dù lo lắng vạn phần nhưng không ai kinh hoảng thất thố, bọn họ tin tưởng, Vương sẽ xông vào trước, nhất định mang theo các dũng sĩ, đánh bại tất cả nguy hiểm bình an trở về.

Hòa vào không khí ở nơi này, Tiểu Dương dần dần ổn định tinh thần, nam nhân kia cường đại như thần, như thể nào dễ dàng thua trận. Không còn hoảng hốt, trong đầu Tiểu Dương bắt đầu linh hoạt nhanh chóng, tận lực suy nghĩ về các phương pháp đuổi bầy sói ở địa cầu.

“Ngã Khắc, dẫn các giống cái đến những nơi trong bộ lạc rồi đốt Khổ Dịch Thảo, sau đó dùng sức đem mùi, quạt đến hướng bầy sói.” Khổ Dịch Thảo là một loại thực vật mà các thú nhân dùng để đuổi muỗi, sau khi đốt phát ra mùi hạnh nhân nồng nặc. Sói trên địa cầu có khứu giác cực kỳ linh mẫn, gặp phải các loại mùi khó ngửi, bình thường sói liền tránh xa, bây giờ chỉ hy vọng tất xấu của những con sói nơi này giống như sói địa cầu, ngửi thấy một ít mùi thực vật liền vội vàng thoái lui...

Các giống cái mặc dù khó hiểu nhưng nhiều ngày trôi qua như vậy, các loại phương pháp hiểm lạ cổ quái của Tiểu Dương mang lại hiệu quả cao rõ rệt, mà ngay lúc này cũng không có biện pháp nào hữu hiệu. Vì

vậy giống cái các đều đứng lên hành động, chỉ trong chốc lát, trong bộ lạc liền phát ra mùi hạnh nhân đậm đặc.

“Đạt Lực, người mang một phần giống đực, mỗi người cầm hai cây đuốc thành hình nửa vòng tròn ở bên ngoài, tới gần bầy sói.” (Tác Giả: Mọi người còn nhớ rõ Đản Đạt Lực xui xẻo bị Tiểu Dương khoác bả vai không? Hi hi ~~)

Đạt Lực lập tức dẫn người lĩnh mệnh đi.

“Hi Nhĩ Đạt, đội điều trị đứng phía trước cũng đều cầm cây đuốc.” Các thú nhân ban đêm nhìn kỹ vật cũng không khó khăn, cho nên rất ít người sẽ đi cầm cây đuốc nhưng thông thường sói vốn sợ lửa, hy vọng đối với bầy sói nơi này cũng có thể dùng cách này.

Hi Nhĩ Đạt nhìn Tiểu Dương thật sâu, hơi khom người, “Tuân mệnh.”

Chuyện quá khẩn cấp, Tiểu Dương cũng bất chấp chú ý quái dị của Hi Nhĩ Đạt, không biết Đạt Lực dẫn người đi có dùng được cách đó hay không

Sự thật chứng minh, hỏa công rất hữu hiệu, một vòng cây đuốc từ từ tới gần bầy sói, Bối Nạp Đức thống lĩnh các giống đực càng đánh càng hăng, bầy sói bị vây cũng đã yếu thế, các con sói càng bắt đầu nôn nóng bất an, không tự giác đều thối lui về sau, thế công càng phát ra yếu ớt. Thấy cây đuốc hữu hiệu, Đạt Lực cười ha ha, dùng sức vung cây đuốc trong tay, ánh lửa tại màn đêm càng lộ vẻ hỗn loạn. Các giống đực xung quanh đều bị hấp cuốn hút lấy, cũng đều gào thét lớn vung cây đuốc của mình, bầy sói lui bước càng thêm rõ ràng.

Đột nhiên, một tiếng sói tru cao vút truyền ra từ trong rừng, theo âm thanh tru lên này, bầy sói đều dừng lại thể công, chỉ làm ra tư thế phòng bị. Một con sói to lớn toàn thân màu trắng từ trong rừng chậm rãi đi ra.

Bối Nạp Đức biết, này phỏng đoán là Sói Vương, lập tức cũng giảm nhẹ vài tiếng, các giống đực cũng đình chỉ tiến công, cùng bầy sói giằng co .

Trong miệng con sói trắng lớn ngậm vật gì đó, từ từ tới gần Bối Nạp Đức, Bối Nạp Đức cũng không tiến công, trực giác cho hắn biết con sói này không có ác ý.

Trận này đánh lén này thật kỳ quặc, mặc dù mùa đông cũng thường xuyên có dã thú cực kỳ đói khát đến công kích bộ lạc nhưng chưa bao giờ có bộ tộc đại quy mô như vậy tấn công qua, hơn nữa Bối Nạp Đức mới vừa rồi cảm giác được kỳ quái, bầy sói công kích mặc dù thoát nhìn mãnh liệt, kỳ thật cũng không phải muốn liều mạng mà đấu đá, cũng không giống như cái loại người chết ta sống tranh đoạt thức ăn, cũng có điểm như thử dò xét. Điều này làm cho Bối Nạp Đức suy nghĩ khó giải.

Thẳng đến khi con sói lớn cách Bối Nạp Đức ba thước thì mới ngừng lại, Bối Nạp Đức mới nhìn rõ, trong miệng nó ngậm chính là con sói con lông trắng, sói con này vừa sinh ra không lâu. Con sói lớn đem con sói con thả xuống trên mặt đất, yêu thương liếm liếm nó, trong mắt lộ ra vài phần không muốn. Nhưng cuối cùng cúi đầu, dùng cái mũi đem con sói con đẩy về hướng Bối Nạp Đức, sau đó chân sau gấp khúc, chân trước úp sấp, đầu hướng về phía Bối Nạp Đức cúi xuống...(Múp: đọc đoạn này thấy thương thương l Tây Hồ đại nhân: *chấm nước mắt*...)

Đây là tư thế tiêu chuẩn của dã thú trong lúc tỏ vẻ thần phục ...

Làm theo động tác con sói lớn, tất cả bầy sói toàn bộ nằm úp sấp, khiến các thú nhân choáng váng, chuyện gì đây? Đánh tới một nửa liền hiến con cầu hòa?

Con sói lớn thấy Bối Nạp Đức không hề phản ứng, nức nở một tiếng nhìn về phía Bối Nạp Đức, trong mắt tràn đầy khẩn cầu, nếu là Tiểu Dương giờ phút này nhìn thấy nhất định sẽ kêu sợ hãi, “Không thể tin được, sói hoang thành tình rồi?”

Cuối cùng Bối Nạp Đức chậm rãi gật đầu, đi đến chỗ sói con, ngửi ngửi mùi trên người nó, con sói lớn giống như cảm kích, nức nở vài tiếng, đứng dậy lần nữa, cũng không nhìn lại sói con, cuối cùng xoay người thống lĩnh bầy sói nhanh chóng rời đi, giống như khi đến đều bất thành lĩnh.

Mặc dù kết quả quý dị nhưng cuối cùng vẫn đánh thắng, các giống được đều rít gào sục sôi ý chí chiến đấu, bọn họ theo Vương trở về bộ lạc. Mới vừa bước vào bộ lạc, Bối Nạp Đức liền hắt xì mấy cái, cái này cũng là do ngửi thấy mùi kia đi ~!

Các giống cái đều tự mình nghênh đón giống được trở về, người yêu, thân nhân nhập vào thành một đoàn người chúc mừng thắng lợi. Tiểu Dương mắt sắc liền phát hiện nam nhân nhà hắn, ba bước cũng giảm thành hai bước, bỏ nhào về phía Bối Nạp Đức.

“Đau ~ nhẹ tay, nhẹ tay.” Lâm Vương, Bối Nạp Đức không thể thoái thác, ra trận luôn xông ra trước tiên, nên trên người bị không ít vết thương do sói cào, Tiểu Dương nhìn vết cào trên cánh tay, trên cổ hắn, trong lòng có chút chua xót, yên lặng xoa nhẹ cánh tay nam nhân cường tráng.

Bối Nạp Đức hiển nhiên nhìn ra tiểu giống cái nhà hắn lo lắng, trong lòng đặc ý dâng trào cuồn cuộn, xem ra ngẫu nhiên chịu bị thương một lần cũng có lợi

~~“Yên tâm đi Tiểu Dương, những chỗ bị thương trên người Vương không có gì đáng ngại, với năng lực tự lành của Vương, khẳng định ngày mai sẽ không có vết sẹo nào. Ha ha, người không cần lo lắng ~” thầy thuốc chuyên nghiệp Hi Nhĩ Đạt làm việc tận tâm, chẩn đoán bệnh.

Bối Nạp Đức vốn có ý tưởng nho nhỏ, muốn nhân cơ hội này giành chút phúc lợi nhưng ngay lập tức đã bị bóp chết từ trong trứng! Hung hăng trừng mắt, nhìn Hi Nhĩ Đạt, liếc mắt một cái, trong tay cũng đang cầm cái gì đó liền tiện tay ném cho hắn.

Cuống quít tiếp nhận đồ vật bay đến, Hi Nhĩ Đạt phát hiện cư nhiên là một con sói con nho nhỏ béo ú, “Vương, ngài sao lại khiến người ta sinh con cho mình rồi? A? Đây là con nhỏ của tộc sói tuyết!”

“Người đảm bảo?” Thò tay cầm lại sói con, Bối Nạp Đức cẩn thận quan sát một chút, quả nhiên phía sau tai có vài sợi lông màu đỏ, “Quả nhiên là chúng.”

“Vương, đêm nay đánh lên chẳng lẽ là...”

“Ừ.” Bối Nạp Đức gật đầu, cư nhiên hiếm khi nhíu mày, nếu giống như những gì mình nghĩ thì chuyện này bắt đầu nghiêm trọng rồi...

“Hi Nhĩ Đạt, hôm nay đã khuya rồi, an bài mọi người đi nghỉ ngơi, xế chiều ngày mai triệu tập các đội trưởng họp bàn.”

“Đúng vậy.” Hi Nhĩ Đạt hiển nhiên cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng trong chuyện này, lập tức thông báo cho cấp dưới.

Một bên chơi đùa với sói con, đang đùa vui vẻ, Tiểu Dương bỗng ngẩng đầu, “Chuyện rất nghiêm trọng sao?” Hắn không phải kẻ ngu, mặc dù không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng trong giọng nói ngưng trọng của hai người, hắn vẫn nghe ra được trọng tâm câu chuyện.

Trước kia phạm là xuất hiện án quan trọng lại liên tục, trong đội cũng thường dùng giọng điệu này.

Nhìn trong mắt Tiểu Dương không che dấu sự quan tâm đang gia tăng, Bối Nạp Đức sờ sờ đầu hắn, cũng không đáp hồi ngược lại, “Không tin tưởng ta sao?”

Tiểu Dương cười vui vẻ, “Sao có thể chứ, ngài là ai nào, ngài là thủ lĩnh đại nhân nha, ngài là quân vương thiên hạ, văn thành võ đức, thiên thu muôn đời, nhất thống giang hồ ~”

“Đều là những cái loạn thất bát tao.” Bối Nạp Đức lắc đầu, “Thích vật nhỏ này sao?”

“Ân, thoát nhìn khi trưởng thành, hắn sẽ rất lợi hại, chúng ta nuôi lớn rồi cho trông cửa đi.”

“Vậy người cố gắng huấn luyện cho tốt, nó rất ngang bướng.”

“Hừ hừ ~ Cứ giao cho ta, năm đó ta huấn luyện cho chó cảnh cục, bọn chúng cũng đều rất nghe lời ta.”

“Thật sự?”

“Người cứ chờ xem đi.”

Nếu Sói Vương biết được con mình bị đem nuôi dưỡng, xem như con chó trông cửa thì không biết sẽ phải có cảm tưởng như thế nào ...

Ngày thứ hai, chờ Bối Nạp Đức mang theo Tiểu Dương tiến vào phòng nghị sự, lúc đó các đội trưởng đã chờ sẵn, ở chỗ này đều là những tinh anh trong bộ lạc, cũng là những thuộc hạ mà Bối Nạp Đức yên tâm nhất, ở trong này thương lượng, phần lớn là liên quan đến đại sự an nguy toàn bộ bộ lạc. Cho nên, mặc dù Tiểu Dương xem như quyết định làm thủ lĩnh phụ nhân tương lai đi theo có mặt trong hội nghị cũng khiến cho mọi người chú ý.

Tiểu Dương có ý định tìm một góc kín, không hấp dẫn sự chú ý định ngồi xuống nhưng lại bị nam nhân lôi kéo tay, trực tiếp đi tới ghế chủ tọa. Cái ghế dựa rất rộng, nam nhân kia ngồi xuống sau đó dùng chút lực lôi kéo Tiểu Dương ngồi ở bên cạnh, Tiểu Dương không thể làm gì khác hơn là an phận ngồi xuống, (hắn biết nếu mình không kìm chế ý tứ của người này thì hắn nhất định không để yên cho mình, mặc dù Tiểu Dương không sợ hắn nhưng ở trước mắt bao nhiêu người lại lôi lôi kéo kéo, Tiểu Dương cũng không có da mặt dày như nam nhân kia).

Chỉ là... Tốt xấu gì người cũng là người thủ lĩnh, bên dưới cũng đều là thủ hạ của người, người có thể hay không chú ý một chút hình tượng, đem móng vuốt từ trên thắt lưng lão tử bỏ xuống ngay?

Tiểu Dương nhìn nam nhân, thoáng di chuyển thắt lưng, bỏ xuống!

Không bỏ!

Không bỏ thì lão tử đi về!

Thấy người kia kiên trì như vậy, Bối Nạp Đức không thể làm gì khác hơn là rầu rĩ không vui, nắm tay buông xuống, chính là vẫn cầm chặt lấy một tay của Tiểu Dương.

Tiểu Dương vậy vậy không bỏ ra, chỉ có thể thuận theo hắn.

Đội hai vị cấp trên rốt cục liếc mắt đưa tình xong, mọi người cũng chút ít cùng nhau xem náo nhiệt còn có chính sự.

Hi Nhĩ Đạt chần chờ, lên tiếng, “Vương...”

9. Chương 9: Âm Mưu

“Rồi, người nói đi.”

Được cho phép, Tể Tự lúc này mới nghiêm mặt đứng lên “Trận đánh lên vào ngày hôm qua, tất cả mọi người đều biết, theo Vương cùng ta phỏng đoán, con sói lớn kia hẳn là thủ lĩnh tộc Sói Tuyết.”

Nghe vậy mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, trong mắt toát ra khó tin.

“Điều này không có khả năng, tộc Sói Tuyết sao lại chủ động tập kích bộ lạc?” Lên tiếng chính là một giống đực, người kiện tráng, tóc đỏ.

“Ta đã xem qua con sói con kia, phía sau tai quả thực có dấu hiệu sợi lông đỏ của tộc Sói Tuyết.” Bối Nạp Đức dùng một chút, cầm sói con đang nằm trong lòng Tiểu Dương giơ lên, sói con khó chịu, duỗi bốn cái chân ngắn ngủn trong không trung đạp loạn, đợi mọi người thấy rõ ràng, Tiểu Dương đưa tay tiếp nhận sói con giúp lông nó phẳng lại, sói con thoải mái liền phát ra tiếng kêu “Wao wao.”

Mặc dù rất nhỏ nhưng mọi người đều thấy rõ, sau tai nó quả thực rõ ràng có vài sợi lông đỏ.

“Cho nên cho dù nó không phải tộc Sói Tuyết, thì việc chúng có thể quan hệ không phải là nhỏ.”

Tộc Sói Tuyết luôn luôn trân trọng người trong tộc, sói con này rõ ràng mới sinh ra không lâu, sao lại phò thác cho ngoại tộc? Chẳng lẽ...

Đoán tất cả mọi người có chút hiểu, Hi Nhĩ Đạt mở miệng, “Không sai, cho nên chúng ta đoán, bên trong tộc Sói Tuyết nhất định xảy ra đại sự gì đó, mới làm cho chúng nó không thể không đem con nhỏ phò thác cho người khác.”

“Kết quả tệ nhất là tộc Sói Tuyết đã diệt vong toàn tộc, chỉ còn một con mang theo con nhỏ trốn thoát, phó thác cho bộ lạc chúng ta.”

Tin tức này không thể nào tưởng tượng đến, mọi người không khỏi lâm vào trầm mặc.

Một đạo thanh âm nho nhỏ vang lên, “Ta hỏi một chút được không? Chúng nó bị diệt vong toàn tộc là chuyện rất nghiêm trọng sao?”

Mọi người không khỏi xoa xoa trán, vương hậu tương lai cái gì cũng không biết... Nhưng lời hắn nói đã đánh vỡ không khí ngưng trọng vừa rồi, Bối Nạp Đức xoa bóp tay hắn, “Tộc Sói Tuyết là một chủng tộc thần kỳ, chúng nó không chủ động công kích thù nhân nhưng là lực lượng quả thật rất lớn mạnh. Mà ngay cả ta chống lại Vương Sói Tuyết cũng chưa chắc có phần thắng.”

“Vậy tại sao lại bị diệt tộc? Nó bị diệt tộc cùng với chúng ta có quan hệ gì?”

Bối Nạp Đức sững nịch nhìn người này, người này vô thức tự giác đem mình dung nhập bộ lạc hắn, trông có vẻ như sự tình vốn không liên quan đến bản thân, mà là bắt đầu đem chính mình coi như là một thành viên trong bộ lạc toàn tâm toàn ý vì bộ lạc lo lắng. Hiện tượng này khiến Bối Nạp Đức rất vui mừng.

Mọi người rất không hiểu, Tiểu Dương bất quá chỉ hỏi một chuyện rất bình thường đi? Vương, ngài muốn dùng ánh mắt kinh khủng như vậy nhìn hắn sao~~ chúng ta bây giờ đang thảo luận rất nghiêm túc nha

~Hi Nhĩ Đạt nhìn Vương lâm vào trạng thái tình cảm nồng nàn, hắn không thể không mở miệng, “Bắt đầu từ mấy ngàn năm nay Tộc Sói Tuyết vẫn luôn tự mình bảo hộ Dịch thành, Dịch thành chính là một tòa thành trấn, bị vây ở giữa tam đại bộ lạc, bình thường cũng không có thù nhân ở lại, chỉ có tộc Sói Tuyết ở nơi đó hơn nửa bảo hộ nơi đó không bị dã thú khác xâm chiếm. Mà mỗi khi mùa xuân đến, trên đại lục liền có khoảng thời gian trắng tròn, đó là thời điểm tất cả các bộ lạc tiến hành giao dịch với nhau, chúng ta xưng là Dịch lễ. Dịch lễ cử hành ngay tại Dịch thành, trên đại lục địa tất cả bộ lạc đều tới đó để buôn bán, Vương của từng bộ lạc địa cũng sẽ đi vào trong đó, sau đó phân chia địa bàn săn bắn năm tiếp theo cho bộ lạc.”

“Bởi vì đến lúc đó, các bộ lạc đều đã tụ tập cùng một chỗ, cho nên quản lý nơi đó có tác dụng nhất chính là tộc Sói Tuyết, bình thường chúng nó rất ít lộ diện, mà một khi có bộ lạc nhân cơ hội làm loạn hoặc là tại Dịch thành sử dụng vũ lực, sẽ bị tộc Sói Tuyết đuổi đi. Chúng nó tồn tại ở Dịch thành chính là tượng trưng cho công bằng quyền uy.”

“Cho nên, nếu như tộc Sói Tuyết đã xảy ra chuyện, như vậy rất có khả năng Dịch thành bị tộc khác chiếm lĩnh?”

“Nếu như là bị dã thú khác chiếm lĩnh cũng được, chỉ là dã thú trong lúc đó tranh đấu thôi, sợ chính là có bộ lạc khác đối với Dịch thành ra tay. Dịch thành được xem là nơi thần linh hạ giới, tộc Sói Tuyết được xưng là sủng vật của thần, thế lực được phân chia đều cho các bộ lạc đều được tộc Sói Tuyết giám sát hoàn thành tại Dịch thành, tầm quan trọng của chúng nó đối với các bộ lạc tất nhiên là không cần phải nói.”

Tiểu Dương đã hiểu rõ ràng, quả thật là có bộ lạc đối với tộc Sói Tuyết tiến hành diệt toàn tộc, bộ lạc này nhất định là đối với bộ lạc khác như hổ rình mồi. Quyền lợi tranh đấu và vân vân quả nhiên ở nơi nào cũng tồn tại

~“Vậy tại sao lại đem con nhỏ phó thác cho chúng ta? Chúng nó không sợ vạn nhất Bối Nạp Đức không nhận ra, sẽ mang đi nướng ăn sao?”

... . Không, tuyệt đối Vương sẽ không làm vậy, sẽ không giống như người không biết gì cả... .

“Người muốn ăn?” Bị gọi tên, Bối Nạp Đức mở miệng nói.

“Có thể ăn sao?”

“Người nếu muốn ăn chờ đem Kim mao nuôi lớn rồi nướng sau đó ném thử đi.” Bối Nạp Đức vẫn không rõ tại sao, rõ ràng là một con sói con toàn thân trắng muốt mà Tiểu Dương thế nào cũng phải gọi nó là Kim Mao. Người bình thường đều gọi Tiểu Ngân, Tiểu Bạch và vân vân...

... . Ô ô Vương ngài cho dù sủng ái cũng không thể vô nguyên tắc như vậy a!!! Đây chính là thần thú đó...

Sói con đang ngủ say, đột nhiên cảm giác một cổ hàn khí...

“ta nhớ rằng, khi còn bé ta chưa biến hóa đã từng theo phụ thân đi tới Dịch thành, khi đó thật ra có vài con sói con của tộc Sói Tuyết thường xuyên đánh với ta vài lần, thời gian lâu quá, ta cũng không nhớ rõ nữa.”

Cho nên đây là không đánh nhau không thành bằng hữu, cách mạng hữu nghị từ trong đánh nhau mà ra? Làm cho nhà người ta vẫn nhớ đến, đến tận khi lâm chung còn muốn ủy thác?

Tiểu Dương phi thường muốn biết lúc ấy vài con sói con bị Bối Nạp Đức khi dễ thành cái dạng gì, đến tận trước khi chết vẫn nhớ đến hân... .

“Thời gian trôi qua đã bao lâu?”

“Ừm... Cũng phải hơn sáu mươi năm rồi đi ~ “

“... . Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“67 tuổi, làm sao vậy?”

Tiểu Dương rơi lệ, vậy là mình bị trâu già gặm cỏ non ...(Múp: 1 Hồ: ____-)

Nhìn Tiểu Dương không nói lời nào, Bối Nạp Đức không khỏi sờ sờ mặt, sẽ không ngại là mình già đi... Nhớ kỹ Tiểu Dương có nói qua hân mới hơn hai mươi tuổi...

“Khụ ” Hi Nhĩ Đạt cực kì không muốn mở miệng, quấy rầy Vương nói chuyện, hậu quả rất nghiêm trọng nha!! “Vương, theo ý của ngài!”

“Dự định tình hình sẽ rất tệ, đội trinh sát chọn vài người đi trước dò xét tình huống bây giờ của Dịch thành một chút, ngàn vạn lần phải cẩn thận, phát sinh tình huống lập tức trở về báo cáo. Đội tuần tra gia tăng tuần tra, chú ý an toàn bộ lạc. Người khác cũng tăng mạnh cảnh giác, bộ lạc có thể xảy ra chiến tranh, chuẩn bị sẵn sàng.” Thời điểm mấu chốt Bối Nạp Đức rất đáng tin nhiệm.

Tuy không biết đối thủ là ai, tình huống trước mắt này thật sự là biện pháp tốt nhất, mọi người cùng nhau đồng ý, các đội trưởng đều cố gắng thực hiện hết trách nhiệm của mình.

Trong mùa đông, các thú nhân vui vẻ ăn rau dưa tươi ngon cùng nhau trải qua đoạn thời gian chậm rãi này, bộ lạc cũng dần dần ổn định lại. Các thú nhân luôn luôn dũng cảm, bọn họ không sợ chiến đấu, hướng chỉ bọn họ có Vương cường đại, vương hậu cơ trí (Tiểu Dương: này này ta vẫn chưa có kết hôn!!), còn có rất nhiều nhiều dũng sĩ, cho dù lại có khó khăn lớn thì bọn họ cũng không sợ. Lúc này quan trọng nhất là sắp đến Húc Cầu Lễ, nguy hiểm và vân vân cứ tới rồi nói sau

~“Tại Húc Cầu Lễ, chúng ta phải mặc trang phục đẹp nhất, ăn rất nhiều thức ăn ngon rồi nhảy múa trước đồng lửa. Bởi vì Vương lãnh đạo theo hướng thần linh biểu đạt mà chúng ta tôn kính . Chúc mừng mùa đông qua đi, hy vọng năm mới đến, bộ lạc lại thu hoạch bội thu, cho nên Dương, quần áo mới là phải làm nha.”

Hiểu rồi, Húc Cầu Lễ chính là bộ lạc thú nhân chuyển giao sang năm mới, hơn nữa lãnh đạo cùng dân chúng khắp nơi ăn mừng

~Tiểu Dương bắt đầu dĩu dĩa tay để cho Ngã khắc dẫn theo mấy người giống cái đến đo thân thể, “Vây Ngã Khắc cũng làm quần áo mới rồi hả?”

“Hi hi ” vừa lên tiếng là một giống cái tên là Thái Phong, hân là giống cái có kỹ xảo may tốt nhất trong bộ lạc, quần áo của Tiểu Dương cùng Bối Nạp Đức, phần lớn do Thái Phong may, “Quần áo mới của Ngã Khắc sớm đã làm tốt rồi nhưng lại làm thêm vài cái nữa đây ~ Dương, người không biết Húc Cầu Lễ có một nội dung quan trọng là các thú nhân hướng lẫn nhau cầu ái (theo đuổi yêu đương). Các giống đực độc thân, tay bưng con mồi tặng cho giống cái bọn hân thích, giống cái nếu đối với hân cũng thích sẽ tiếp nhận con mồi rồi cùng hân nhảy múa. Mà các giống cái nếu có thích giống đực thì trước Húc Cầu Lễ mấy ngày, đưa quần áo tự tay may cho hân, nếu giống đực tiếp nhận sẽ mặc vào ngày Húc Cầu Lễ. Vương sẽ là người chứng kiến hai người kết thành bạn đời. Ta đã thấy Ngã Khắc làm một bộ quần áo mới rất lớn à, không biết là muốn tặng cho người nào nha? Ha ha.”

“Thải Phong, người không nên nói lung tung, đó là... Đó là đưa cho ca ca nha!” Ngả Khắc xấu hổ đỏ mặt, vẻ mặt không đánh đã khai làm cho mọi người cười vang càng thêm vui vẻ.

Bối Nạp Đức sau khi trở về thì các giống cái đều cáo từ rồi đi, “Đã trở về?” Tiểu Dương liếc hắt một cái rồi cúi đầu tiếp tục đùa giỡn với Kim Mao, sói con này thời gian mới hai tháng đã cao đến eo Tiểu Dương, Tiểu Dương rất vui mừng, à, theo tốc độ này thì rất nhanh có thể trông nhà rồi

~Bối Nạp Đức đi đến chỗ hắt, tự nhiên mà ôm chầm lấy Tiểu Dương, “Mới vừa rồi nói cái gì?”

“Húc Cầu Lẽ, ” Tiểu Dương nhớ tới có mấy giống cái nhỏ nhắn nhìn thấy Bối Nạp Đức liền đỏ mặt, quay đầu lại đánh giá cẩn thận Bối Nạp Đức một chút, Bối Nạp Đức bị hắt nhìn có chút không được tự nhiên, “Làm sao vậy?”

“Nhìn kỹ mà nói thì người lớn lên quả thật rất đẹp~ “

“... . Hắt, cho nên?”

“Gần đây vài ngày được rất nhiều người tặng đồ đúng không?”

“Người khác đưa thì ta không thấy lạ đâu, nếu không người đi theo Thải Phong học đi?”

Quăng cho hắt một cái liếc mắt khinh miệt, “Người nằm mơ đi ~” nghĩ mình sẽ giống phụ nữ xe chỉ luân kim, ngài chưa tỉnh ngủ sao

Bối Nạp Đức “...” . Đá văng Kim Mao trực tiếp khiêng người lên đi vào phòng ngủ... .

Bởi vì Húc Cầu Lẽ sắp đến nên trong bộ lạc các thú nhân bắt đầu công việc lu bu lên, các giống đực vội vàng săn thú, các giống cái vội vàng may quần áo mới, nhân tiện ngay cả Bối Nạp Đức luôn luôn thích phân phó người cũng bề bộn không gặp được bóng dáng, chỉ thừa lại Tiểu Dương một người hăng hái cũng chỉ có thể khi dễ kim mao để giải buồn.

Sói con cư nhiên thật sự bị Tiểu Dương huấn luyện thành nắm tay, lăn lộn nhặt đồ vật học đều nhanh hơn chó, Tiểu Dương có một loại cảm giác vui mừng bắt đầu nổi lên. Hở một tí là ngay trước mặt người khác khoe khoang mà Kim Mao cũng quả thật không chịu thua kém, người trước khi biểu diễn chưa bao giờ bỏ qua mặt mũi Tiểu Dương, một người một sói cảm tình vô cùng thâm thiết. Tiếc nuôi duy nhất là nơi này không có thi đấu sừng vật nếu không đệ nhất danh nhất định là Kim Mao nhà hắt...

Tiểu Dương sủng ái Kim Mao, kết quả là Bối Nạp Đức xem sói con càng ngày càng không vừa mắt, thường xuyên thừa dịp Tiểu Dương không chú ý cho nó hai cái tát, đá nó mấy đá, khiến cho Kim Mao nhìn thấy hắt liền run run. (rõ tội nghiệp sói con =.=)

Rất cục Tiểu Dương lần lượt khoe khoang với mọi người về con chó con nhà mình, à không, sói con nhà mình thì Húc Cầu Lẽ đã đến, trời còn chưa tối Tiểu Dương liền mang theo Kim Mao sớm chiếm vị trí tốt, bắt đầu ăn thức ăn phong phú mà mọi người chuẩn bị.

“Vương đầu?” Hi Nhĩ đạt ở bên cạnh hắt ngồi xuống.

“Không biết, bộ lạc gần đây không phải bề bộn nhiều việc sao?” Mấy ngày nay, Bối Nạp Đức trở về cũng đã khuya hơn nữa bộ dáng rất uể oải, hỏi hắt hắt chỉ nói trong rừng có chút phiền phức, bản thân gần đây hội bề bộn nhiều việc, Tiểu Dương cảm thấy làm thủ lĩnh cũng không dễ dàng nha.

“À, chính xác bề bộn nhiều việc.” Bề bộn nhưng thật ra bề bộn nhưng là không bề bộn đến mức tất cả mọi người ở trong bộ lạc còn Vương lại không, không biết Bối Nạp Đức rốt cuộc có ý tứ gì Hi Nhĩ Đạt cũng chỉ có thể theo nói.

Khi tất cả mọi người chờ đợi có chút lo lắng thì Bối Nạp Đức rốt cục khoan thai chậm rãi đến, đến bên cạnh Tiểu Dương ngồi xuống rồi vung tay lên, “Bắt đầu đi.”

Các thú nhân này mới bắt đầu chúc mừng hắt trong buổi lễ long trọng, chẳng phân biệt được giống cái giống đực mọi người mặc quần áo diêm lệ hoan hô, vây quanh đồng lửa đều nhảy múa. Bất đồng lớn với ca múa hiện đại, các thú nhân chính là mỗi một cái động tác cũng tràn ngập sức lực, tục tũn mà trực tiếp.

Tuy rằng cũng không tuyệt đẹp nhưng trên mặt các thú nhân phát ra tươi cười từ nội tâm khiến Tiểu Dương cảm giác được đây mới là vũ đạo chân chính, rung động lòng người.

10. Chương 10: Ăn

Có người cầm một chén rượu thật lớn dâng cho Bối Nạp Đức, Bối Nạp Đức đứng dậy hai tay tiếp nhận, các thú nhân yên lặng đều phủ phục trên mặt đất, trong miệng đọc gì đó, Tiểu Dương nghe không hiểu lời nói, Bối Nạp Đức nhắm mắt, lặng im một hồi, sau đó dùng lực đem rượu vung ra ngoài, chuẩn xác rơi xuống bên trong đồng lửa, ngọn lửa bùng lên thiêu đốt, các thú nhân hoan hô càng thêm hưng phấn.

Lễ mừng lúc này đạt tới . Tiếp theo sau liền bắt đầu các thú nhân hướng lẫn nhau cầu ái, nếu cầu được người trong lòng thì thú nhân vui vẻ lôi kéo người đó cùng nhảy múa, còn nếu bị cự tuyệt thì cũng không có uể oải, mà theo các huynh đệ tốt bắt đầu ăn nhiều hết lớn. Đúng a~, nguyên lai người Ngã Khắc thích cư nhiên là Đạt Lực đầu xanh kia. . .

Tiểu Dương đang cầm chén rượu trái cây nhìn mọi người náo nhiệt, rượu trái cây của thế giới này mang theo chút vị ngọt, còn có mùi hoa quả thơm ngát, Tiểu Dương uống đến mức trên mặt phỉm hồng còn không tự giác uống một chén lại tiếp một chén .

“Này, cho người.” Một bả đao xinh đẹp ném vào trong lòng Tiểu Dương .

Tiểu Dương nghi hoặc, nhìn Bối Nạp Đức một chút, nam nhân kia cũng không nhìn hắn, “Người không phải đã lấy thanh đao cong rồi sao.”

Lần trước, cầm lại thanh đao của mình đã chém con dã thú thì mới phát hiện đao có chút cong, bản thân cũng không có nhắc với hắn, nam nhân này cư nhiên biết.

Rút đao ra, thân đao là màu trắng sáng sữa, không phải kim loại chế tạo thành, đây là một thanh cốt đao (đao làm từ xương).

“Chẳng lẽ đây là thanh kiếm được chế tạo từ răng Xỉ thú?” Hi Nhĩ Đạt ở bên cạnh giật mình hô to.

“Ân.”

Hi Nhĩ Đạt lập tức nghiêm mặt nói, “Vương, là một thuộc hạ ta khẩn cầu ngài sau này không nên một mình đi làm loại chuyện nguy hiểm này!”

“Ân, sau này không đi nữa.” Trả lời dứt khoát lưu loát làm cho Hi Nhĩ Đạt chuẩn bị tốt lí do thoái thác nghẹn lại trong bụng, chỉ có thể hậm hực ngồi trở lại.

Tiểu Dương nhìn dáng vẻ cốt đao, hắn đương nhiên biết kiếm Xỉ thú được xem là một dã thú hung mãnh nhất trên đại lục, bằng một cái răng nanh sắc bén chắc chắn xưng bá cả rừng rậm, kiếm Xỉ thú được làm từ răng nanh để chế thành vũ khí trên đại lục rất được hoan nghênh. Khó trách gần đây Bối Nạp Đức bề bộn, không gặp được bóng dáng, mọi người luôn thấy hắn cường đại nhưng lại lộ rõ ra trạng thái mệt mỏi như vậy. Người này. . .

Tiểu Dương ngẩng đầu, bởi vì say rượu nên đôi mắt có chút ướt át, cười hỏi Bối Nạp Đức, “Thủ lĩnh đại nhân đây là hướng ta cầu ái sao?”

Bối Nạp Đức nhìn đôi mắt sáng trong suốt kia, “Vậy ngươi tiếp nhận?”

“Ha hã ” tựa đầu vào trên người Bối Nạp Đức, “Bối Nạp Đức, ta muốn đi ngâm suối nước nóng. . .”

Bối Nạp Đức nghe vậy liền ôm chầm lấy người, nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại một câu nói phiêu tán trong không trung, “Hi Nhĩ Đạt kế tiếp giao cho người.”

Tế Tự cười hờn hờ một hơi uống cạn chén rượu, mùa xuân tới rồi a

Đem người gặt gao đặt bên cạnh ao đá lớn, Bối Nạp Đức điên cuồng cắn mút môi Tiểu Dương, Tiểu Dương cố sức đẩy hắn, “Chờ một chút, . . .”

“Chờ cái gì hả.” Thật vất vả nhả người này ra, Bối Nạp Đức hận không thể lập tức đem người này ăn khô mặt tỉnh, tự nhiên bị đẩy ra rất bất mãn.

“Ta có lời muốn nói với người.”

“Ân, người nói đi.” Ngoài miệng nói nhưng hành động vẫn không ngừng

~~“Người như vậy làm sao ta nói?”

“Sách, người thật phiền toái. . .” Rốt cục không muốn buông cũng phải buông tha cho đôi môi kia, đầu lưỡi còn bị mình gặm sưng, trên môi thỉnh thoảng lại liếm liếm.

Chẳng muốn ngăn cản động tác nhỏ của hắn, tay Tiểu Dương giương cao chống lên bả vai Bối Nạp Đức, nhìn thẳng hắn, “Bối Nạp Đức, người biết ta không phải là người của thế giới các người.”

Bối Nạp Đức rốt cục dừng lại động tác, nhìn hắn, “Cho nên?”

“Cho nên, ta không có cách nào khác cho người lưu lại con nôi dòng, ở thế giới của ta, những người giống như ta, đều không thể sinh con. Hơn nữa, các người sống rất lâu, ta nhiều nhất chỉ có thể sống bằng một phần tư các người. Nhưng ta muốn tình cảm phải là một lòng, nếu như người lựa chọn ta, như vậy, lúc ta còn sống, cho dù ta không thể cho người lưu lại con nôi dòng, cho dù người vẫn tuổi còn trẻ như cũ mà lúc đó ta đã biến thành lão nhân với khuôn mặt đầy nếp nhăn, người cũng không thể đi tìm những người khác.” Rốt cục cũng nói ra, đó cũng là vấn đề Tiểu Dương vẫn lo lắng, hắn biết Bối Nạp Đức thích hắn, nhưng hắn không thể xác định phần thích này có thể địch nổi khoảng cách hai người trong lúc đó, nếu không thể giữ gìn được, hắn thà rằng cũng không nên bắt đầu phần tình cảm này nếu không nhất định sẽ bị thương tâm của mình.

“Bối Nạp Đức, người hảo hảo lo lắng một chút, cho dù như vậy, người vẫn muốn thích ta sao?” Tâm lý Tiểu Dương rất không yên, hắn sớm đã biết mình thích Bối Nạp Đức, nhưng mình không thể lừa gạt hắn. Nếu như hắn không thể tiếp nhận. . . Vậy mình chỉ có thể rời đi.

“Người luôn luôn tồn tại ý nghĩ này ?” Đây là nguyên nhân khiến mình bị ép nhằn nại lâu như vậy ?

“Ân? Hả!” Chẳng lẽ cái này không đáng để ý? Hay là nói người này chỉ là dự định cùng mình chơi đùa một chút ? ? Nếu thật là như thế, mình nhất định thiên hắn!

Bối Nạp Đức thở dài, “Người là đồ đàn hã, cứ nhiên vì loại sự tình này mà cự tuyệt ta lâu như vậy. . .”

“Ta thừa nhận, không thể lưu lại con nôi dòng, ta quả thật có cảm giác thật đáng tiếc, nhưng cũng không thể giảm bớt thích của ta đối với người. Tiểu Dương, ta trưởng thành đã rất lâu, chưa bao giờ có một người giống cái giống như người có thể làm cho ta để ý như vậy, hơn nữa sau này cũng không có, cho nên không nên hoài nghi thích của ta đối với người.” Dừng lại một chút, Bối Nạp Đức có chút buồn bực nhìn Tiểu Dương, “Về phần người nói sống lâu, ta không phải đã cho người ăn quả Bích Lạc sao?”

“Quả màu xanh lại ngọt ấy hả?” Quả này cùng với sống lâu thì có quan hệ gì.

“Chính là loại quả đó, thân thể giống cái vốn rất yếu, hơn nữa sống lâu cũng không so được với giống đực. Người cảm giác được bọn họ vì cái gì còn có thể sống lâu như vậy trong thời gian dài?”

“Sẽ không là do . . . Bởi vì loại quả kia sao ?” Không hiệu quả đến mức ấy đi? Thú nhân dùng quả nhân sâm ? ?

“Đúng vậy, quả thực loại quả này được xưng là thần ban cho, chuyên môn dùng để cho giống cái trong bộ lạc khỏe mạnh về thân thể, có thể kéo dài sống lâu.” Cái tên này không biết cứ nhiên cái gì cũng đều không hiểu. . . (=,= ng ta rút từ địa cầu mà ...)

“Đó là đối với người nơi này, ta không phải là giống cái của các người ở nơi này nha.”

“Người không cảm giác được gần đây người cao hơn, thân thể cũng cường tráng?”

Tiểu Dương lập tức đứng thẳng rồi so sánh với Bối Nạp Đức một chút, quả nhiên, bản thân khi mới đến đây cũng chỉ cao đến bả vai hắn, bây giờ cứ nhiên đã cao đến cằm hắn rồi.

“Chuyện này xảy ra khi nào? Ta làm sao phát giác?”

Đầu óc người trừ nghĩ tới ăn uống chơi đùa, còn muốn nghĩ cái gì. . . . Bối Nạp Đức cũng chỉ dám suy nghĩ không dám nói thật, việc tốt đẹp đêm nay còn chưa có bắt đầu nha, “Phỏng chừng chính người cũng không phát giác, mấy tháng liền ta phát hiện người bắt đầu cao hơn, cho nên đoán đối với người cũng hiệu quả.”

Nói như vậy mình có thể sống rất lâu? Ha ha ha kỷ lục 110 tuổi của Cát Ni Tư tính cái gì hả, lão tử còn có thể sống hơn hai trăm năm đó ha ha ha ~ Tiểu Dương trong nháy mắt nhện nhện.

“Không lo lắng?” Bối Nạp Đức ánh mắt tối sầm.

“Hi hi, ” Tiểu Dương biết ý tứ của hắn, hôm nay nói cũng nói rõ rồi hơn nữa không nên làm kiêu, chủ động tay đặt lên cổ Bối Nạp Đức, “Ta nói lo lắng thì người sẽ không làm sao?”

“Nằm mơ!” Hôm nay lại để cho người này chạy vậy hắn không phải giống đực. (o(><)o yeah=” !!!=” ê=” nó=” lên=” đĩa=” rồi...=”)=” lần=” nữa=” đêm=” người=” đặt=” bên=” cạnh=” ao,=” bói=” nạp=” đức=” hoàn=” toàn=” không=” còn=” bận=” tâm=” bắt=” cứ=” điều=” gì,=” động=” tác=” vội=” vàng=” mà=” nóng=” lòng,=” tiểu=” dương=” cảm=” giác=” được=” mình=” bị=” hắn=” vãn=” vê=” đến=” tan=” ra,=” một=” đường=” theo=” khoe=” miệng,=” cảm=” rồi=” tiếp=” tục=” hôn=” xuống=” dưới,=” lại=” hung=” hăng=” cần=” một=” chút=” trên=” cổ=” người=” này,=” bàn=” tay=” to=” dùng=” sức=” xoa=” nắn=” thân=” thể=” dưới=” thân=” khiến=” cho=” bản=” thân=” mê=” muội,=” trên=” da=” thịt=” trắng=” noãn=” lưu=” lại=” một=” lại=” một=” ấn=” ký=” xanh=” tím,=” tiểu=” dương=” bị=” đau=” đến=” hút=” không=” khí,=” theo=” bản=” năng,=” đưa=” tay=” lên=” muốn=” đẩy=” ra=” liền=” bị=” người=” nọ=” cảm=” trối=” tay=” đưa=” ra=” sau=” lưng=” mình,=” trong=” ngực=” bị=” ép=” ngửa=” ra=” hướng=” đến=” đối=” phương,=” bói=” nạp=” đức=” hôn=” nồng=” nhiệt=” trước=” ngực=” tiểu=” dương,=” nhanh=” chóng=” ngậm=” tiểu=” đậu=” đỏ=” (nhũ=” tiêm)=” nhẹ=” nhàng=” đứng=” thẳng=” kia,=” hết=” liếm=” rồi=” mút=” vào,=” đêm=” tiểu=” đậu=” đỏ=” giày=” vò=” càng=” thêm=” sưng=” đỏ,=” nghe=” thanh=” âm=” tiểu=” dương=” hơi=” kiềm=” nén=” rên=” rĩ,=” ý=” xấu=” trong=” mắt=” liền=” nổi=” lên,=” dùng=” hàm=” răng=” ngậm=” rồi=” dùng=” sức=” kéo=” ra=” bên=” ngoài,=” .=” .=”>

~” Tiểu Dương rốt cục lớn tiếng rên rĩ. Bối Nạp Đức hài lòng, trấn an, hôn nhẹ khoe miệng, “Kêu lên đi, ta thích nghe thanh âm của người.” “Kêu cái đầu người... A~. . . . Nhẹ. . Nhẹ chút. .” Bị bóp trụ tại bộ vị quan trọng Tiểu Dương lập tức thành thật. “Thoải mái sao?” Bối Nạp Đức không ngừng cọ xát ngọc trụ trong tay (ai cũng biết là gì ấy nhỉ (^__-)-), cảm giác nó trong tay không ngừng to lớn, đứng thẳng lên, phía trước còn chảy ra ít chất lỏng dính dính. “Ấn. . Miễn. . Cường cũng tính thoải mái. .” Tiểu Dương mạnh miệng. “Ha ha, ta đây sẽ cho người biết càng thoải mái như thế nào?” Dùng sức ôm lấy người đặt xuống ở bên cạnh ao, tiểu ngọc trụ bại lộ trong không khí khẽ run rẩy phun lệ, màu sắc phấn nộn càng thêm ưa thích. Bối Nạp Đức cúi đầu, vươn đầu lưỡi liếm liếm ngay trước lỗ nhỏ. Quả nhiên Tiểu Dương bị kích thích giật mình một cái, há mồm ngậm toàn bộ, Tiểu Dương lập tức không thể khống chế nắm chặt đầu của hắn, miệng càng không ngừng lớn tiếng rên rĩ. Cảm giác được khoang miệng ẩm ướt bao lấy mình, Tiểu Dương không nhịn được bắt đầu nhẹ nhàng vận vẹo phần eo, Bối Nạp Đức cảm giác được hắn động tình càng thêm ra sức phun ra nuốt vào, đầu lưỡi thỉnh thoảng khiêu khích nơi phía trước mẫn cảm, cảm giác chất lỏng chảy ra càng ngày càng nhiều, Bối Nạp Đức dùng sức hút. . . “A a a

” trước mặt một dòng chất lỏng màu trắng xuất hiện, Tiểu Dương run rẩy tiết ra, khoái cảm từ đoạn cuối xương sống một đường xông thẳng đến đại não. Tiểu Dương thất thần mặc cho Bối Nạp Đức đem mình ôm lật úp xuống, cảm giác được trên mông để một cái gì đó như lửa nóng, Tiểu Dương bất an xoay xoay thân thể, “Đem ta lật lại đi, ta không muốn như vậy.” “Ngoan, đừng nhúc nhích, người là lần đầu tiên, như vậy mới không làm bị thương người.” Bối Nạp Đức thanh âm khàn khàn, bộ dáng không cho phép, ngày nhớ đêm mong người này ngay dưới thân mình bày ra tư thế không hề phòng bị chờ mình lâm hạnh. Bối Nạp Đức cảm giác mình sắp phát cuồng. Tiểu Dương bất động, hắn biết nam nhân này muốn tốt cho hắn, hắn nghe được trong thanh âm ẩn nhẫn đó.”Ấn.” Bối Nạp Đức hôn nồng nhiệt trên lưng rồi từ từ thấp xuống dần, một tay mạnh mẽ xoa nắn cái mông nhỏ trắng nõn, nương theo nước ao trơn ướt, một đầu ngón tay thăm dò thâm nhập vào. Cảm giác bị xâm nhập cũng không tốt nhưng nghĩ đến phía sau là người kia, Tiểu Dương bất buộc mình buông lỏng, hết sức tiếp nạp nam nhân xâm lược kia. Cảm giác được người dưới thân

phối hợp, Bối Nạp Đức càng khó nhin nhưng vẫn nghiêm túc khuếch trương, hấn không muốn vì ham muốn cá nhân mà làm bị thương người này, hấn hy vọng Tiểu Dương bị hấn chiếm giữ cũng có được khoái cảm mà không phải thống khổ. Đợi được huyết khẩu có thể dung nạp ba ngón tay tự do ra vào, Bối Nạp Đức rốt cục cũng nhẫn nại tới cực hạn, “Ba” một tiếng lấy ngón tay ra thay vào (JJ) lửa nóng của mình. Cái (JJ) hiển nhiên không phải ngón tay có thể so sánh, mới tiến vào một chút, Tiểu Dương đã cảm giác thân thể bị xé rách, huyết khẩu không tự chủ được buộc chặt khiến Bối Nạp Đức cũng đau đớn khó nhin.”Ngoan bảo bối, thả lỏng. . .” Hai cái tay liền phân chia an ủi hướng mẫn cảm trước ngực cùng YUWANG (JJ) phía dưới. Rốt cục Bối Nạp Đức cũng trấn an được Tiểu Dương từ từ trầm tĩnh lại, Bối Nạp Đức cảm giác được chỗ đó thả lỏng liền nhân cơ hội động thân một cái, rốt cục toàn bộ đi vào. “A! ! !” “A

~ “ Hai người phát ra rên rĩ hoàn toàn bất đồng, Tiểu Dương là đau, Bối Nạp Đức là thích. . . “Người tên hỗn đản. . . Không có việc gì, lớn như vậy làm chi. . . Chết tiết, đau chết lão tử!” Tiểu Dương ngay cả nước mắt cũng rơi xuống, nhưng vẫn liều mạng thả lỏng bản thân. Bảo bối lớn lên, dài nhỏ đầu phải ta có thể không chế được. . . Bối Nạp Đức có chút buồn cười nhìn người này giận chó đánh mèo, hôn đi nước mắt hấn, hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn đang mở kia, một lần nữa mang đến khoái cảm cho Tiểu Dương. “Ừm. . . Người. . . Di chuyển đi. ” Mang theo chút cảm giác thấy chết không sờn, Tiểu Dương mở miệng nói. Bối Nạp Đức cũng hiểu được bản thân cũng không nhin được nữa, nơi đó bao vây lấy mình chặt chẽ lại mềm mại quả thực mau làm cho hấn điên mất, “Bảo bối, kiên nhẫn một chút.” Vì vậy liền bắt đầu trừu động điên cuồng, Tiểu Dương bị hấn làm không kịp hô hấp, thân thể tựa như lá rụng trong gió lốc chỉ có thể gắng sức theo hấn di chuyển đến di chuyển đi. Tiếng nước *** mỹ cùng âm thanh ‘ba ba’ do thân thể phát ra làm cho Tiểu Dương thẹn đỏ mặt, thẳng đến một chỗ bị cọ xát, thanh âm Tiểu Dương kêu lên “A”, YUWANG (JJ) vốn uể oải không phần chấn cư nhiên lại đứng lên. Bối Nạp Đức thông minh lập tức toàn lực hướng nơi nào đó công kích, cảm nhận được người dưới thân đạt được khoái cảm lại hoàn toàn phóng túng bản thân, mở rộng nơi hợp thể tiến tiến xuất xuất dễ dàng, chỉ hận không thể đem người dưới thân làm đến hư hỏng. Tiểu Dương không biết bị làm bao lâu chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng vào lúc người nọ ôm chặt thân thể mình một trận run rẩy, trong cơ thể bị một cỗ nóng rực tràn ngập. Rốt cục cũng kết thúc. . . . Tiểu Dương cảm giác được mình sắp bất tỉnh. Song dị vật trong cơ thể lại một lần nữa trở nên nóng bỏng cứng rắn. “Người. . .” Nói còn chưa dứt lời đã bị làm cũng không nói ra được. “Bảo bối, ngoan, lại một lần nữa.” Vì thế Bối Nạp Đức lại bắt đầu một vòng chinh phục mới.

11. Chương 11: Chuẩn Bị

Tiểu Dương chỉ nhớ rõ mình bị gây sức ép lật qua lật lại suốt từ buổi tối đã bị người nọ hành hạ cho đến khi ngày mới bắt đầu, tên cầm thú kia vẫn không biết mệt mỏi ở trong thân thể mình tấn công bừa bãi.

Mình khóc la cầu xin tha thứ nửa buổi tối, người nọ chỉ ngoài miệng nói một lần cuối cùng sau đó tới vô số một lần cuối cùng ...

Rốt cục Bối Nạp Đức gầm nhẹ, một lần nữa trong cơ thể hấn phóng xuất ra, Tiểu Dương mạnh mẽ chống đỡ tinh thần, gần từng tiếng đối với người nọ nói, “Người con mẹ nó... Chính là cầm thú.” Sau đó mắt vừa khê đảo, rốt cục liền hôn mê bất tỉnh.

Cảm thấy mỹ mãn, Bối Nạp Đức liền đem người đi tắm rửa sạch sẽ rồi đóng gói mang về, dọc theo đường đi tình cờ gặp không ít giống đực đi săn thú. Bối Nạp Đức từ Húc Cầu Lễ đột nhiên biến mất vẫn chưa trở về, bây giờ lại ôm Tiểu Dương xuất hiện, các giống đực đều lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Ngay cả Ngả Thụy Tư luôn luôn nghiêm túc cũng không nhin được mang theo vẻ mặt mập mờ nhìn vài lần, Bối Nạp Đức vốn da mặt dày không thềm để ý, vẻ mặt đắc ý dào dạt hướng nhà mình đi đến, hấn ước gì toàn bộ mọi người trên đại lục biết tiểu giống cái này rốt cục thuộc về mình.

Đem người thả trên giường đắp chăn lại, Bối Nạp Đức nhìn Tiểu Dương nơi nào cũng vừa hồng lại vừa sưng, thò tay sờ sờ. Ân, may mắn không có ra máu, kỹ thuật của mình cũng không tệ lắm.

Phân phó một tiếng với Kim Mao, “Trông giữ cho tốt.” Cúi đầu hôn nhẹ Tiểu Dương rồi xoay người đi ra cửa.

Kim Mao nghiêng đầu nhìn người ở trên giường, chỉ mới một buổi tối mà người này sao lại không có sức sống như vậy?

Đợi Tiểu Dương tỉnh lại đã là đêm tối, toàn thân vừa chua xót vừa đau, hơi động một chút liền cảm giác xương cốt trên người vang lên tiếng rắc rắc như sắp gãy, chỗ phía sau kia lại sạch sẽ, mát lạnh xem ra người nọ cuối cùng cũng có lương tâm, còn biết bôi thuốc cho mình. Chỉ là vừa nghĩ đến người nọ gây sức ép với mình như vậy, Tiểu Dương đen mặt, đồ lưu manh sớm muộn gì cũng cho người ném thử loại tư vị này!

“Ô? Người tỉnh rồi.” Bối Nạp Đức cười hớn hở bưng bát tiến vào, ngồi ở bên giường đem Tiểu Dương nâng dậy tựa vào trên người mình, “Này, ta mới vừa nấu cháo, mấy ngày nay chỉ có thể ủy khuất người uống mấy thứ này.”

Tiểu Dương cảnh giác, “Người nấu?”

“Không phải, Hi Nhĩ Đạt từ nơi nào đó cầm tới, hẳn nói người mấy ngày nay chỉ có thể ăn đồ mềm mềm gì đó, ta liền bảo hắn làm cái này.”

Tiểu Dương muốn đập đầu vào tường, “Trừ Hi Nhĩ Đạt ra còn có ai biết?”

“Không có. Trừ hắn ra ta không nói cho những người khác.” Cho dù ta không nói thì toàn bộ người trong bộ lạc cũng biết rồi...

“... Người vì cái gì lại có vẻ mặt âm hiểm thế?”

“Không có, ta đang rất vui ~ “

Một bữa cơm này ăn rất hoà thuận vui vẻ.

Loại chuyện này có lần đầu tiên rồi thì sau này sẽ có vô số lần nên Bối Nạp Đức tự nhiên có cơ hội liền đem người áp đảo. Tuy nói Tiểu Dương đã từ từ quen chuyện này, trong quá trình cũng dần dần có thể cảm nhận được khoái cảm nhưng không chịu nổi yêu cầu vô độ của người này, rốt cục có một lần Tiểu đại gia nổi giận, “Làm làm làm người chỉ biết làm! Rõ ràng là ban ngày người cũng không sợ bị người nhìn thấy!”

Bối đại gia khinh miệt, khẽ nhún mi, “Ai dám xem?”

Tiểu Dương khóc ròng... Quả nhiên không thể nghĩ người này sẽ có một ngày cảm thấy xấu hổ, hắn thậm chí còn chưa bao giờ có dây thần kinh này. Cho dù không ai nhìn thấy thì người ngay ban ngày liền có thể ở trong sân phát tình? Người không thấy Kim Mao ngồi chồm hổm một bên mắt nhìn cũng không chớp sao??

Kéo xuống móng vuốt ở trên người mình nơi nơi đốt lửa, Tiểu Dương đá hắn, “Lăn xuống đi, lão tử không muốn làm.”

Thấy lần này thật sự không làm được, Bối Nạp Đức chỉ có thể dừng lại động tác, ôm chặt Tiểu Dương, “Ta sẽ đi xa một lần, người ở nhà chờ ta.”

“Sao? Muốn đi gặp riêng tiểu tình nhân? Không cần tránh, ta có lẽ còn là bằng hữu có ích có thể cho người chút ý kiến nha.”

“Nói cái gì đấy, bộ lạc có chuyện, muốn đi ra ngoài xử lý một chút, người ngoan ngoãn chờ ta trở lại, được không?”

Tiểu Dương đẩy hắn ra, “Dịch thành kia quả thật đã xảy ra chuyện?”

Hắn nhìn thấy mấy người giống đực ra đi tìm hiểu đã trở về, một lát sau đến gặp rồi trực tiếp vào phòng nghị sự mặc dù Bối Nạp Đức chưa từng nói với hắn nhưng hắn cũng biết Dịch thành chỉ sợ thật sự đã xảy ra chuyện.

Thấy không thể gạt được, Bối Nạp Đức gật đầu, “Ừ, quả thực có chuyện, cho nên thừa dịp Dịch lễ lần này, ta cùng Hi Nhĩ Đạt quyết định dẫn người đi xem một chút, yên tâm, không phải chuyện đại sự gì.”

“Bối Nạp Đức, ta là một nam nhân, người không nên nghĩ ta là giống cái giống các người. Ở nơi kia của chúng ta, nam nhân luôn muốn cùng người yêu cùng nhau đối mặt nguy hiểm. Người không nên hy vọng ta sẽ cầm hoa tươi trong bộ lạc chờ người chiến thắng trở về.”

Cầm tay Bối Nạp, Tiểu Dương tiếp tục nói, “Mang ta đi cùng, mặc kệ có cái gì chúng ta cũng cùng một chỗ.”

Bối Nạp Đức lẳng lặng nhìn người yêu của mình, người này luôn kiên cường dũng cảm như vậy, “Ta chỉ là sợ người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta không cách nào tưởng tượng vạn nhất mình mất đi người sẽ như thế nào.”

“Ta sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, mục tiêu của bọn họ không phải thế lực các bộ lạc khác sao? Muốn nói chuyện ngoài ý muốn là rất nguy hiểm đi?”

Sờ sờ tóc đen mềm mại của Tiểu Dương, “Người là người mà thần dụ nhắc tới.”

“Hả? Người biết ta không thể...”

“Đúng vậy, ta biết. Nhưng người khác không biết, tóc đen mắt đen trên đại lục chỉ có một mình người.”

“Vậy người lại càng phải đem ta mang theo bên người. Nếu mục tiêu của bọn họ cũng có thể là ta vậy đem ta để lại nơi người nhìn không thấy, không phải càng nguy hiểm? Hay người có thể yên tâm để cho người khác bảo vệ ta?”

Này thật đúng là Bối Nạp Đức không có nghĩ tới, mặc kệ đem hãn giao cho người nào, hãn cũng sẽ không yên tâm.

Thấy Bối Nạp Đức chần chờ Tiểu Dương lại gia tăng thêm thái độ, “Nghĩ đi! Ta chỉ có đi theo người mới an toàn nhất. Bối Nạp Đức, cho ta đi cùng với người đi, ta cam đoan sẽ không tự hành động, hết thấy đều nghe theo an bài của người.”

Bối Nạp Đức rốt cục gật đầu, “Được rồi, nhưng người phải cam đoan tùy thời tùy chỗ đi theo bên người ta, nếu không ta sẽ lập tức phái người đem người đuổi về.”

“Không thành vấn đề, ta nhất định đem mình gắn liền với dây thắt lưng của người.” Vạn tuế, rốt cục có thể đi ra ngoài nhìn một chút rồi, mình tới nơi này hơn nửa năm nhưng chưa bao giờ gặp qua người bộ lạc khác, Dịch lễ và văn hóa nhất định rất náo nhiệt.

Bối Nạp Đức nhìn vẻ mặt Tiểu Dương bắt đầu tỏa ánh sáng, sao ta có cảm giác hãn rất hưng phấn? Ta không cảm giác sai đi...

Nếu quyết định muốn dẫn Tiểu Dương cùng đi thì tình hình Dịch thành lúc này cũng muốn cho hãn hiểu rõ một chút, vì vậy Bối Nạp Đức lại một lần nữa mang theo Tiểu Dương xuất hiện tại phòng nghị sự.

“Hi Nhĩ Đạt, đem tình huống cơ bản nói một chút cho mọi người biết.”

“Vâng” Tế Tự không chút nào trì hoãn lập tức nghiêm mặt nói, “Theo chúng ta kết quả điều tra, tộc Sói Tuyết quả thật bị diệt tộc, ít nhất tại Dịch thành không có phát hiện bóng dáng một con sói tuyết nào. Bây giờ Dịch thành cũng không bắt cứ chủng tộc bộ lạc nào ở lại, cho nên chúng ta trên cơ bản có thể xác định, tập kích tộc Sói Tuyết nhất định là một bộ lạc nào đó. Bọn họ phỏng chừng là muốn lặng lẽ đem chuyện tộc Sói Tuyết diệt tộc tiêu tan nhưng lại không ngờ tới có một chi tộc trốn thoát và bị chúng ta phát hiện, chú ý tới tình huống Dịch thành. Về phần mục đích của bọn họ, có lẽ là muốn tiêu diệt người bảo vệ Dịch thành để vận dụng vũ lực mưu cầu càng nhiều thế lực.”

Các thú nhân đều gật đầu, cư nhiên có dám săn bắt sủng vật của thần, ý đồ đánh vỡ thăng bằng đại lục, hành vi bộ lạc kia thật sự đã tới lúc bị trừng phạt.

“Còn có một khả năng, ” Tiểu Dương vẫn rất an tĩnh, đột nhiên lên tiếng.

“Còn cái gì có thể nữa?” Lên tiếng chính là giống đực tóc hồng gọi là Khắc Lỗ Tư.

Tiểu Dương nhìn về phía Bối Nạp Đức, thấy hãn cổ vũ mình gật gật đầu liền mở miệng nói, “Bắt giặc thì phải bắt Vương trước, bọn họ nghĩ muốn nhân cơ hội diệt trừ Vương của tất cả các bộ lạc rồi mượn cơ hội tiêu diệt tất cả các bộ lạc.”

Nói vừa xong, âm thanh cả phòng nghị sự thoáng chốc an tĩnh lại, cuối cùng Khắc Lỗ Tư phá tan sự yên lặng, “Không thể, bộ lạc nào có sức mạnh này?”

“Tiểu Dương nói không phải không có lý, đừng quên, đối phương ngay cả tộc Sói Tuyết cũng có thể hủy diệt toàn bộ.” Mở miệng nói chuyện chính là một giống đực tóc màu lam đậm, tuổi trẻ khiến Tiểu Dương kinh hãi, người này không nói lời nào khiến mình căn bản không có chú ý tới sự tồn tại của hắn.

“Này...” Khắc Lỗ Tư không thể không thừa nhận, có thể đem tộc Sói Tuyết diệt tộc toàn bộ, quả thực bộ lạc này có sức mạnh không thể khinh thường.

“Vương, nếu thật sự như lời Tiểu Dương nói, ngài đi Dịch lễ lần này vô cùng nguy hiểm. Xin ngài để ta thay mặt ngài đi.” Hi Nhĩ Đạt mở miệng nói, hắn làm Tế Tư cũng là người duy nhất có tư cách có thể thay mặt Vương bộ lạc có mặt tại Dịch lễ.

Vẫn lắng nghe mọi người lên tiếng, Bối Nạp Đức buông cánh tay chống giữ đầu, “Bổn vương thật muốn nhìn, người có dã tâm này, rốt cuộc có năng lực gì!”

“Kỳ thật bây giờ, chuyện cũng chưa có hỏng bét như vậy, chúng ta biết âm mưu của bọn họ, tự nhiên sẽ phòng bị hơn những người khác. Mà các bộ lạc kia lại không biết mà chúng ta đã biết rồi cho nên sẽ không đối với chúng ta có phòng bị. Như vậy chúng ta từ một nơi bí mật gần đó tìm đầu mối hẳn là sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Nhìn Tiểu Dương có thể tỉnh táo phân tích như vậy, hắn làm rất tốt, “Dương nói không sai, chúng ta phải tham gia Dịch lễ như các năm trước, âm thầm đề phòng tốt là được. Bọn họ có chuẩn bị chẳng lẽ chúng ta sẽ không sao? Hay là nói các người không tự tin chiến thắng những kẻ dê hèn xúc phạm đến Thần này?!”

“Có!!” Mọi người nhất tề đứng dậy, quì xuống tay phải nắm quyền dán vào ngực, hướng Vương bọn họ tỏ vẻ quyết tâm tất thắng.

“Tốt lắm! Các người là những dũng sĩ cường đại nhất. Ngã Thụy Tư, lập tức phân phó xuống dưới chuẩn bị các công việc liên quan đi Dịch lễ. Hi Nhĩ Đạt, quyết định người tham gia, sau đó lập tức tìm ta báo cáo. A Nhĩ Kỳ, âm thầm đề phòng liên giao cho người. Người khác hiệp trợ bọn họ. Giải tán.”

Vì vậy mọi người đều đi chuẩn bị.

Hai ngày sau Hi Nhĩ Đạt tìm Bối Nạp Đức báo cáo rồi đưa danh sách những người muốn đi Dịch lễ, Bối Nạp Đức đối với những người đó, cảm giác rất hài lòng, “Tiểu Dương cũng đi.”

“Vương?” Hi Nhĩ Đạt tưởng rằng mình nghe lầm.

“Đi thôi.” Phất tay ý bảo Hi Nhĩ Đạt đi ra ngoài, Bối Nạp Đức ngồi ở trên ghế trầm tư một lúc, “A Nhĩ Kỳ, bảo vệ tốt cho Tiểu Dương.”

“Vâng.”

Bối Nạp Đức lúc trở về liền nhìn thấy Tiểu Dương nằm trên ghế hắn tự chế tạo lắc lư phơi ánh nắng mặt trời, đôi mắt híp lại nhìn qua như sắp ngủ thiếp đi, Kim Mao ghé vào dưới chân hắn cũng mơ màng buồn ngủ, nhìn một bộ dáng ấm áp khiến trong lòng Bối Nạp Đức nhu tình vô hạn.

“Nếu mệt thì trở về trong phòng mà ngủ, ngủ ở đây rất dễ ngã bệnh.” Lấy da thú đắp lên trên người hắn, Bối Nạp Đức nhẹ nhàng nói.

“Ừm, người đã trở về. Hôm nay, mặt trời lên tốt lắm, ở bên ngoài phơi nắng cũng có thể trợ giúp bổ xung canxi nha ~” Tiểu Dương lười biếng duỗi thắt lưng, hô, phơi nắng mặt trời cho ấm người.

“Canxi là cái gì?”

“Aizz, vấn đề này khá phức tạp. Chính là phơi nắng cho tốt xương cốt là được.”

“Ha hã, chúng ta ba ngày sau xuất phát, người còn muốn chuẩn bị cái gì không?”

“Nhanh vậy?”

“Ừ, Dịch thành cách đây khá xa, chúng ta phải vận chuyển hàng hóa cho nên không thể bay. Phải đi tới đó ít nhất cũng một tháng.” Sờ sờ đầu của hắn, Bối Nạp Đức lo lắng đường xá quá dài sẽ làm thân thể Tiểu Dương chịu không nổi.

“Một tháng mà thôi không thành vấn đề, nhớ lúc trước chúng ta đuổi bắt trùm buôn thuốc phiện tại khe suối trong hai tháng đấy.”

“Trùm buôn thuốc phiện là cái gì?”

... Sự khác nhau về văn hóa thật sự thật đáng sợ, “Chính là một loại đại phiêu đảng.”

“Ồ, Dương Dương, người còn không có nói với ta, trước kia người làm cái gì.”

“Ta hả, ta là cảnh sát nhân dân.” Không đợi Bối Nạp Đức đặt câu hỏi, Tiểu Dương tự giải thích, “Theo các người nói chính là giữ gìn trị an bộ lạc, trừng phạt người làm hại đối với bộ lạc.”

“Ồ? Lợi hại như vậy?”

“Đó là, ta với người nói hả *&... % “

Vì vậy Bối Nạp Đức chen vào bên trong ghế nằm ôm hân, nghe hân nói dài dòng, khoe khoang từng chiến công vĩ đại của mình. .

12. Chương 12: Lên Đường

“Ta muốn dẫn Kim Mao đi, một tháng không thấy ta nó sẽ rất buồn.” Tiểu Dương ôm cổ Kim Mao ngồi chồm hổm trên mặt đất trên chóc.

“Không được.”

“Tại sao “

Bối Nạp Đức an ủi, “Người mang theo nó, chẳng khác nào nói cho người khác biết chúng ta biết chuyện tộc Sói Tuyết?”

“Vậy không thành vấn đề.” Rút dao ra, xoát xoát hai cái, phía sau tai Kim Mao, vài sợi lông mao màu đỏ bay xuống mặt đất.

“Người, cái này...” Bối Nạp Đức bị hân chọc cười, thật sự không biết phải nói cái gì cho phải với hân.

“Nhìn không ra đúng không? Kim Mao nhiều lông như vậy, thiếu vài cái cần bản không có gì, người nói đúng không Kim Mao?”

Kim Mao khóc, ta đây là minh chứng của huyết thống cao quý, không cần đến lông mao mà .

“Vậy người giải thích như thế nào với người ta mang theo con sói đi tham gia Dịch lễ?”

“Nói nó là con người?”

Bối Nạp Đức khiêu mi, “Con ta? Ta sao lại không nhớ người đã sinh.”

“... Con nuôi cũng là con nha, người xem các người giống nhau nhiều như thế kia mà.” Đứng lên vỗ vỗ bả vai Bối Nạp Đức , “Bối đại nhân, đời này có lẽ người sẽ không có con đẻ đâu, cho nên thừa dịp này, nhanh nhanh nhận đi.”

“Ta với nó lớn lên giống nhau?” Bối Nạp Đức vút cho Kim Mao một cái liếc mắt, Kim Mao liền lui lui cổ, Bối Nạp Đức đối với uy áp của mình rất hài lòng.

“Đúng vậy, người xem xem đều là bốn chân, một cái thân mình, một cái đuôi. Ngay cả đầu cũng giống nhau.”

“...” Người này logic hình dạng thần kì thật, “Vẫn muốn dẫn nó đi?”

Gật đầu gật đầu.

“Hai lần.”

Tiểu Dương lập tức xoay người, ôm lấy cổ Kim Mao, “Con à, người ở nhà cho tốt, chờ cha trở về nhà, muốn ăn cơm mà không có cơm ăn thì phải đến nhà Hi Nhĩ Đạt, trong phòng bếp bọn họ có rất nhiều thịt ngàn vạn lần không nên bạc đãi chính mình...”

Bối Nạp Đức ôm chầm Tiểu Dương, “Nó có đi hay không đều hai lần.”

Tiểu Dương đá hấn, “Ngày mai phải xuất phát người có thể giữ tinh lực được không hả?”

“Ừm, nói cũng đúng.”

Cho nên không làm?

“Cho nên phải làm nhanh lên.”

...

Vì vậy hai người một đường xoay đánh tới phòng ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai Bối Nạp Đức đứng dậy trước tiên, mở cửa phòng ra liền nhìn thấy Kim Mao ngồi chồm hổm ở trước cửa phòng ngủ, đôi mắt nhìn hấn, Bối Nạp Đức hỏi, “Vẫn muốn đi?”

Kim Mao nức nở một tiếng, cúi đầu cọ xát chân Bối Nạp Đức.

“Vậy phải bảo vệ hấn tốt cho ta.” Vỗ vỗ đầu Kim Mao, Bối Nạp Đức bước đi ra ngoài chuẩn bị các công việc xuất phát.

Bộ lạc Lai Táp có da lông và vũ khí rất nổi danh, hàng năm ở Dịch lễ bọn họ luôn mang mấy thứ này đi trao đổi với các bộ lạc khác tỷ như dầu đèn cầy và những thứ cần thiết.

Tiểu Dương mang theo Kim Mao đi vào rừng, nhìn thấy Hi Nhĩ Đạt dẫn người thu thập hành trang, bọc một đồng lớn nhỏ.

“Mấy cái này sao có thể mang đi?”

“Ha hả, đương nhiên có thể mang được. Nhưng thật ra người, mang theo nó làm gì chứ?”

Sờ sờ đầu Kim Mao, Tiểu Dương không ngẩng đầu, “Có lẽ nó cũng muốn đi xem cổ hương của mình.”

“Yên tâm, mấy sợi lông mao đỏ chết của nó đều bị ta cắt rớt, không ai nhận ra được đâu.” Vén cái lỗ tai Kim Mao, Tiểu Dương khoe khoang hướng Hi Nhĩ Đạt khiêu khiêu mi.

“...”

Một tiếng thú rống rõ to truyền đến, Tiểu Dương cả kinh, “Tiếng kêu của Bối Nạp Đức! Xảy ra chuyện gì?”

“Sao, lo lắng? ”

Tiểu Dương vút cho hấn một cái liếc mắt, “Con trai, cần hấn!”

Hi Nhĩ Đạt “...”

Kim mao “...”

Tiểu Dương không rảnh rồi để ý đến vẻ mặt quái dị của hấn, Ngả Thụy Tư mang theo một đám sinh vật hình dáng giống lừa từ trong rừng đi ra, Bối Nạp Đức thì chậm như rùa theo ở phía sau.

Cân nhắc diễn đạt một chút, Tiểu Dương vẫn không nhin được hỏi, “Người mới vừa rồi kêu một tiếng, chính là la to cho bầy lừa này đi ra hả?”

Mặc dù không biết lừa là con vật gì nhưng chứng kiến vẻ mặt Tiểu Dương vắn vẹo, bộ dáng dương dương đắc ý, Bối Nạp Đức tức giận nói, “Cái này gọi là kỳ thú.”

“Dùng để cưới?”

“Còn có vận chuyển hàng hóa, sức chịu đựng hạng nhất đó~” Hi Nhĩ Đạt cười ha hả bổ sung.

“Chuẩn bị một chút, xuất phát.”

Các thú nhân đi ra đưa tiễn, tình tế dặn dò bằng hữu người nhà bọn họ, Ngã Khắc cầm tay Tiểu Dương dặn dò hẳn phải chú ý tốt an toàn nhất định phải bình an trở về, Tiểu Dương nhất nhất đáp ứng, “Yên tâm đi Ngã Khắc, trở về nhất định mang cho người vài vóc đẹp nhất.”

Bối Nạp Đức cười trên kỵ thú, đưa tay muốn kéo Tiểu Dương lên. Tiểu Dương trái nhìn phải nhìn, cuối cùng vươn tay tới.

Kỵ thú nơi này mặc dù lớn lên giống lừa, nhưng so với lừa trên địa cầu thì cao lớn hơn rất nhiều, Tiểu Dương mặc dù rất muốn thử nghiệm khoái cảm phóng túng phi lừa rong ruổi khắp nơi nhưng đó cũng là một suy nghĩ đáng để hẳn cân nhắc.

“Bộ lạc giao cho các người. Đạt Lực, nhất định phải phòng bị cho tốt.”

“Vâng, xin ngài yên tâm.”

Bối Nạp Đức gật đầu, “Đi thôi.”

Một chuyến ba mươi mấy người đi theo phía sau Vương bọn họ, tiểu Kim Mao chạy chậm theo sát Tiểu Dương.

“Sao không trực tiếp đi xuyên qua?” Mấy ngày qua cưỡi thú vẫn vòng quanh đi bên ngoài rừng, Tiểu Dương có chút khó hiểu, “Như vậy không phải quanh quẩn rất nhiều đường sao?”

“Ừ, ở bên ngoài ít dã thú có tính công kích hơn, chúng ta chạy đi tận lực không nên trêu chọc những phiên toái khác.”

“Oh.” Tiểu Dương hướng trong lòng ngực nam nhân lui lui, tìm một vị trí thoải mái chợp mắt dưỡng thần.

Mấy ngày nay vẫn cưỡi thú chạy đi, chỉ ở giữa trưa và buổi tối đội ngũ mới dừng lại nghỉ ngơi. Điều này đã làm cho thói quen luôn đi bằng phương tiện giao thông hiện đại trên địa cầu của Tiểu Dương rất không quen. Ban ngày, cưỡi lừa (động vật giống lừa) một ngày, mặc dù có Bối Nạp Đức hoàn toàn để y dựa vào nhưng vẫn làm cho Tiểu Dương rất không thoải mái. Mỗi ngày đều cưỡi thú, chân cũng cảm giác không hợp lắm, hơn nữa bởi vì trong rừng thường thường xóc nảy càng làm cho xương sống thắt lưng đau đớn.

“Mệt mỏi?”

Nam nhân bị chính mình dựa vào rõ ràng càng mệt hơn nhưng một chút cũng nhìn không ra trạng thái mệt mỏi. Người so với người thật tức chết ~~ Tiểu Dương có chút nghĩ không cam lòng.

“Ừ, ta ngủ một lúc.”

“Có muốn dừng lại nghỉ ngơi không?” Người này gần đây tinh thần càng ngày càng không tốt, ngủ suốt ngày ngày cả chính mình ôm hẳn cưỡi thú cũng không biết, vuốt ve gương mặt Tiểu Dương rõ ràng có chút gầy, Bối Nạp Đức thần sắc có chút buồn bã.

“Không có việc gì, ta cũng không yếu đuối như vậy, chỉ là mệt nhọc, ngủ một hồi là tốt rồi.”

“Ừ, vậy ngủ một lúc đi.”

Đội ngũ trong phút chốc an tĩnh lại, Tiểu Dương không thích ứng được, tất cả mọi người đều nhìn thấy, mỗi buổi tối lúc lừa dừng lại, sắc mặt cũng nhìn không tốt. Nhưng tiểu giống cái này chưa bao giờ vì vương được sủng ái mà tính tình nháo qua, thời điểm chưa thể nghỉ ngơi cũng chưa bao giờ yêu cầu dừng lại. Đối với tiểu giống cái kiên cường hiểu chuyện này các giống đực cũng rất bao dung.

“Ngã Thụy Tư, còn mấy ngày nữa có thể ra khỏi rừng?”

“Theo tốc độ này thì 3 ngày nữa là có thể.”

“Tối thảo nguyên là có thể bình an một chút...”

Ngã Thụy Tư sáng suốt, không nói tiếp.

Khắc Lỗ Tư cười lừa chạy vội, khi trở về liền nhìn thấy tiểu vương hậu ngồi phịch trong lòng Bối Nạp Đức ngủ say, vẻ mặt nhu tình của chủ tử nhà mình làm cho hẳn kéo kéo da mặt mình, sờ sờ tóc.

Xem vẻ mặt thỏa mãn kia đối với Khắc Lỗ Tư thật sự nhìn không quen mà...

Bối Nạp Đức đương nhiên đã sớm nhìn thấy Khắc Lỗ Tư trở về, chỉ là một cái ánh mắt cũng lườm nhìn hằm, “Nói.”

Khắc Lỗ Tư rõ ràng cảm giác tâm tình Vương nhà mình không tốt nhưng lại không biết vấn đề nằm ở đâu, căn cứ nguyên tắc nhiều lời nhiều sai ít nói không sai liền nhanh chóng báo cáo tình huống phía trước, “Phía trước có một hồ nước.”

“Đó là tất cả?” Rốt cục cũng bỏ thí cho Khắc Lỗ Tư một ánh mắt nhưng lại đem đại hán lỗ mãng này sợ đến giật mình một cái.

Còn có cái gì? Không phải chỉ có một hồ nước sao?

“VẬY... vậy, Tiểu Dương tại sao lại ngủ?”

VẬY là xong, đụng trúng nòng súng rồi... Hi Nhĩ Đạt ở bên cạnh cười với vẻ mặt quỷ dị.

Bối Nạp Đức quả thật đen mặt, ánh mắt sắc lẹm xoát xoát bay về phía Khắc Lỗ Tư, “Dẫn đường. Đêm nay ăn cá, người bắt.” Nói xong liền cười lư dẫn đầu đi trước.

Lưu lại Khắc Lỗ Tư với vẻ mặt ủy khuất, đứng tại chỗ, khó hiểu nhìn Hi Nhĩ Đạt vui vẻ, “Ta đã làm sai gì sao?”

Hi Nhĩ Đạt quay đầu, đồng tình vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Lời nên nói thì người lại không nói, không nên nói thì người lại nói bừa. Ta thật sự là bội phục dũng khí của người.”

Một người hai người cũng không hiểu, chỉ có thể theo người thành thật là Ngả Thụy Tư mà oán giận, “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Ngả Thụy Tư ngoắc ngoắc khoe miệng, “Đi.” Lưu lại cho Khắc Lỗ Tư một bộ dáng anh tuấn.

Không phải người tốt! Nhiều người như vậy muốn ăn cá ta phải bắt như thế nào đây! Dứt khoát ăn ta cho rồi.

Tới hồ nước phụ cận mà Khắc Lỗ Tư nói khi trời đã tối, mọi người đều xuống lừa, đem thú cưỡi buộc cùng một chỗ làm thành một vòng, rồi làm mấy cái lều vải giống nhà bạt (như nhà của dân tộc Mông Cổ), nổi lên đồng lửa.

Sau khi nghỉ ngơi cả buổi chiều, Tiểu Dương rõ ràng là nhìn tốt hơn rất nhiều, đi theo mọi người tới tới lui lui khuôn vác củi, nhìn thấy bộ dáng Khắc Lỗ Tư đắm chiều ử dột, liền chột chột hằm, “Làm sao vậy?”

“Đêm nay muốn ăn cá.”

Ăn cá tốt mà, trong bộ lạc rất ít ăn được cá cho nên cá đối với các thú nhân bộ lạc Lai Táp mà nói coi như là một loại xa xỉ.

VẬY vẻ mặt hằm sao lại giống như bị táo bón? Ăn cá dị ứng? Hơi suy tư Tiểu Dương mở miệng nói, “Người nào sẽ đi bắt vậy?”

Khắc Lỗ Tư rốt cục vô cùng bị phần, kéo dài âm điệu, “Ta

~ “

“Ha ha ” Tiểu Dương không phúc hậu cười nhạo vài tiếng, nhìn nhìn Bối Nạp Đức, “Người sao lại đắc tội với hắn?”

Vì đi đường nên mấy ngày nay bọn họ chỉ ăn thức ăn tự mang theo, thỉnh thoảng gặp mấy con thú nhỏ thì còn có thể bắt nướng ăn, vì vậy rõ ràng hôm nay Bối Nạp Đức đang đặc biệt chỉnh hằm.

“Ta chưa làm gì cả, chỉ mới nói hai câu Vương đã mất hứng.”

“Người nói cái gì?”

“Chỉ nói ‘ phía trước có một hồ nước ’ và hỏi người sao lại ngủ thiếp đi. Tiểu Dương, ta nói gì đắc tội với Vương à?” Khắc Lỗ Tư một bụng bực tức rốt cục cũng có người chịu nghe hằm nói, hoàn toàn không nhận

thấy người đang nghe mình kêu ca là vợ của người kia. Khắc Lỗ Tư nói tiếp, “Hắn bảo ta đi tìm hiểu tình huống phía trước thì ta đi, trở về báo cáo cho hắn thì hắn lại không vui. Ta thấy người ngủ thiếp đi thì chỉ hỏi thăm quan tâm người, nhưng hắn lại bắt ta đi bắt cá. Ta thà đi đánh Mông Bì Tượng còn hơn.”(Múp: Con dã thú xém lấy mạng Tiểu Dương ở chương trước)

Hiểu rõ mọi chuyện, lại vô vô bả vai Khắc Lỗ Tư, Tiểu Dương nói, “Nếu ta là Bối Nạp Đức cũng phạt người.”
“Tại sao?”

Tiểu Dương hận không thể rèn sắt thành thép lắc đầu, “Cho người đi tìm hiểu tình huống phía trước đó là phái người đi làm lính trinh sát, người phát hiện có một hồ nước rồi cũng nắm tình huống phụ cận tất cả rõ ràng. Ví dụ như người phải biết rằng hồ rộng bao nhiêu, có dã thú không, cách chúng ta bao xa, ... Những cái này người cũng không biết? Bối Nạp Đức sao lại phái người đi dò đường.”

Khắc Lỗ Tư bưng tỉnh đại ngộ, “Trước kia đều là Ngã Thụy Tư đi, không biết tại sao Vương lần này cho ta đi, ta đâu có biết làm. Nhưng mà Tiểu Dương người thật giỏi nha.”

Đứa trẻ đáng thương, người lãng phí sự đào tạo của người lãnh đạo đối với người rồi.

“Hắc hắc đâu có đâu có.” Tại cảnh giáo muốn học cho giỏi thì rất vất vả, Tiểu Dương trở mình xem thường, không nhẫn tâm lại kích thích hài tử xui xẻo này.

“Vậy tại sao ta hỏi người lại ngủ thiếp đi thì Vương lại tức giận?” Người trung thành bình thường đều thành thật, trong mắt Khắc Lỗ Tư thì Tiểu Dương chính là nhà thông thái phúc hậu.

“Á... Cái này ” Tiểu Dương có chút chột dạ, “Nhất định là của người thất trách chọc giận hắn rồi. Hắn đây là nổi giận, nổi giận với người, với lại người đừng hỏi ta, ta đâu có liên quan gì.”

“Thật?”

“Thật!” Xem ánh mắt ta này chân thành thật sự đến không thể chân thành hơn. Cho nên cũng không phải do chuyện của ta nha

~Đã làm sai chuyện sẽ thần nhiên tiếp nhận trừng phạt, điểm giác ngộ ấy Khắc Lỗ Tư vẫn phải có, “Thì ra là như vậy, Tiểu Dương đa tạ người. Ta đây đi bắt cá.”

“Này đợi tí, ta đi với người.” Lừa gạt đứa nhỏ thành thật như vậy, Tiểu Dương lại là có chút không đành lòng, hướng chỉ việc này với mình cũng không phải không liên quan. Khi còn bé trèo cây lấy trứng chim hay xuống sông bắt cá lớn, Tiểu Dương cũng đều trải qua không ít, chút việc nhỏ ấy đương nhiên vẫn có thể làm nổi.

Vì vậy, trong mắt Khắc Lỗ Tư, Tiểu Dương địa vị từ nhà thông thái phúc hậu bay lên thành thần linh đến trái đất cả người lóe kim quang. Đứa nhỏ cảm động tột đỉnh, “Dương Dương người thật sự rất thiện lương!”

... Cách xưng hô này ngàn vạn lần không thể để cho Bối Nạp Đức nghe thấy, nếu không hắn có thể cho người đi bắt xỉ thú làm kiếm, vô vô bả vai Khắc Lỗ Tư, Tiểu Dương trượng nghĩa nói, “Yên tâm đi cứ giao cho ta.”

“Khắc Lỗ Tư, người còn không đi?” Bối Nạp Đức giương mắt liền nhìn thấy hai người thân thiết với nhau, “Tiểu Dương, lại đây.”

Quay đầu lại, cấp Khắc Lỗ Tư một cái khẩu hình, “Người đi trước.” Khắc Lỗ Tư hiểu rõ, nháy mắt mấy cái rồi hướng bên hồ đi đến

13. Chương 13: Bắt Cá

“Người chạy lung tung khắp nơi, không biết mệt sao?” Bối Nạp Đức ngồi trên đệm da thú kéo Tiểu Dương vào trong lòng. Người này, thân thể mới vừa tốt một chút liền không chịu yên tĩnh, bắt quá sắc mặt bây giờ nhìn qua quả thật so với mới vừa rồi tốt hơn nhiều.

Tiểu Dương khinh thường quăng cho hắn một cái liếc mắt , “Người biết cái gì, luôn cười lư máu ở chân không thông, hoạt động đối với thân thể không tốt.”

“Đây là kỳ thú.”

“Biết rồi, buông ta ra, ta muốn đi bộ.”

“Ta đi với người.”

“Không cần không cần! Ta cũng không phải đứa nhỏ, hai nam nhân không nên luôn ở cùng một chỗ.”

Lòng hảo tâm bị trở thành lòng lang dạ thú Bối Nạp Đức hỏi lại hần một chút, “Sao lại giận rồi.” Mới vừa rồi Ngã Thụy Tư vừa lại dò xét một vòng cũng không có phát hiện dã thú khổng lồ, để người này đi một chút cũng tốt, “Coi chừng một chút, đừng đi quá xa.” Suy nghĩ một chút lại nói, “Mang Kim Mao theo đi.”

“Ừ ừ biết rồi, con trai đi nào, cha mang người đi nhìn một chút.” Thân thể đứng lên bắt chuyện với Kim Mao, Tiểu Dương lão đảo hướng bên hồ đi bộ qua.

Thấy Tiểu Dương đi xa, Hi Nhĩ Đạt rất cực mồm miệng hỏi, “Vương ngài vì sao phải mang Tiểu Dương đi? Thân phận của hần...” Thân phận Tiểu Dương có bao nhiêu mẫn cảm, hần không có khả năng không biết, hơn nữa theo trình độ Bối Nạp Đức coi trọng đối với Tiểu Dương, nhìn bộ dáng hần thật sự không giống như nguyện ý đem Tiểu Dương mang vào trong nguy hiểm.

Nhặt lên một nhánh cây gãy một chút đóng lửa, ánh lửa chiếu vào trên mặt Bối Nạp Đức lúc sáng lúc tối, có chút nhìn không ra tâm tình, “Mặc kệ mục đích bọn họ là cái gì, mục tiêu không ngoài dự đoán là ta cùng Tiểu Dương. Nếu như mục tiêu của bọn họ thật là Tiểu Dương...” “Rắc” một tiếng, nhánh cây trong tay liền gãy.”Bốn vương muốn xem bọn hần rốt cuộc có bản lãnh gì.” Bối Nạp Đức neho lại mắt, che khuất bên trong tia tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất.

Tiểu Dương đi tới bên hồ liền nhìn thấy Khắc Lỗ Tư ngồi chồm hỏm ở nơi đó đăm chiêu ủ dột.”Này không phải cá rất nhiều sao?” Một đuôi cá linh hoạt bơi qua bơi lại trong hồ, Tiểu Dương nhìn không nhin được ngón trở cũng di động theo.

“Nhiều thì sao, cần bản bắt không được.”

“Người còn muốn ở trên bờ ngồi chồm hỏm chờ cá đi lên?” Nhìn thấy bên kia có khu nước cạn , Tiểu Dương cỏi hài kéo ống quần lên, “Kim Mao, nhìn cho tốt.”

Ngay lúc đó nước vẫn rất lạnh, Tiểu Dương ở trong nước hoạt động cổ chân, nước không quá mu bàn chân, còn phải đi sâu vào bên trong một chút.”Khắc Lỗ Tư, người đi tìm vài nhánh cây thẳng một chút, tước thành đầu nhọn rồi cầm lại đây.”

“Tiểu Dương người đừng đi sâu vào bên trong, lỡ gặp chuyện không may, Vương lột da ta mất.” Cây này thẳng đây.

“Không sao đâu, nước nông như vậy sao có thể làm cho ta chết đuối... Thôi chết, Khắc Lỗ Tư mau tới, đây là đầm lầy!” Tiểu Dương cảm giác rõ ràng mình đang chìm xuống rất nhanh, cả bắp chân đã chìm vào trong đầm lầy.

Khắc Lỗ Tư sững sốt, ném nhánh cây, chạy đến hướng Tiểu Dương bên kia, “Cố lên, ta tới cứu người.”

Kim Mao hiển nhiên cũng chứng kiến, nó cảm giác cha nó tựa hồ có chút không đúng lắm, nức nở trên bờ chạy tới chạy lui.

“Người đừng xuống! ... Haizz, giờ thì người cũng xuống rồi.” Tiểu Dương cố gắng buông lỏng chính mình để bản thân đừng chìm nhanh xuống đầm. Khắc Lỗ Tư lại không ý thức được, chỉ cảm thấy dưới chân mềm nhũn, giẫm xuống cũng không di chuyển được. Rất nhanh đã chìm đến cẳng chân.

“Người cố gắng buông lỏng, đừng giãy dụa. Càng giãy dụa càng nhanh chìm. Kim Mao, đi gọi Bối Nạp Đức, nhanh!”

Kim Mao lập tức ngửa đầu, tru vài tiếng bèn nhọn truyền đi.

” Thứ bần này là vật gì vậy hả? Nó sao lại hút người chứ.” Khắc Lỗ Tư làm theo lời cố gắng buông lỏng, tốc độ chìm xuống liền từ từ chậm lại, chỉ là hai người bây giờ cách bờ quá xa, tay căn bản thật sự không đủ để với tới.

Lúc này, Bối Nạp Đức ở khu bên cạnh nghe thấy âm thanh Kim Mao tru lên, lập tức đứng lên, trong nháy mắt biến mất tại chỗ. Hi Nhĩ Đạt cùng Ngã Thụy Tư liếc nhau, cũng chạy theo tới.

Tới gần bên hồ, mới nhìn thấy nước đã lên tới phần eo Tiểu Dương, Tiểu Dương nhìn thấy Bối Nạp Đức lại đây liền vội vàng hô, “Người đừng tới đây, biến thành nguyên hình bay qua, cũng đừng giẫm đến đáy nước.”

Mặc dù không biết tại sao, Bối Nạp Đức làm theo lời biến trở về nguyên hình, bay lên không trung đến bên cạnh Tiểu Dương, mới phát hiện hai người thì ra là bị chìm trong bùn. Cái đuôi to lớn liền níu lấy Tiểu Dương đem tới trên bờ.

“Từ từ, từ từ, quá nhanh dễ trượt chân.” Sinh vật ở thế giới này biết bay thật sự là tốt quá...

“Hừ, Trượt chân người cho rồi, giảm bớt tinh lực cả ngày cứ gây phiền toái cho ta.” Tuy lời nói như vậy, Bối Nạp Đức vẫn buông lỏng lực đạo, chậm rãi đem người kéo ra.

“A, còn có Khắc Lỗ Tư nữa, cũng đem hắn kéo ra đi.” Nguy cơ được giải trừ, Tiểu Dương liền nhớ tới Khắc Lỗ Tư vẫn còn bị chìm trong đầm lầy, vội vàng yêu cầu cứu người, đứa nhỏ đáng thương này bị chìm xuống đến ngực rồi.

Khắc Lỗ Tư thấy Bối Nạp Đức vừa xuất hiện liền không có dũng khí kêu một tiếng, chính mình lừa gạt đem vương hậu đến nơi đây còn kém chút làm cho hắn bị bần ăn, ô... Vương nhất định lột da hắn. Ngay lập tức, nghe Tiểu Dương nói như vậy hắn đâu còn dám làm phiền Bối Nạp Đức đại giá, “Không cần không cần, ta không có chuyện gì đâu. Hi Nhĩ Đạt, người nhanh cuốn đem ta đi lên.” May là Hi Nhĩ Đạt cũng có một cái đuôi to dài ...

Hi Nhĩ Đạt đang muốn khôi phục thú thân, đột nhiên một con ửng màu xanh khổng lồ từ phía sau hắn bay qua, ồ, xem ra không cần mình rồi.

“... Người không đuôi thì lại đây làm chi.”

Không cái đuôi sẽ không thể cứu người sao? Ngã Thụy Tư vươn móng vuốt bắt được bả vai Khắc Lỗ Tư, bắt đầu nâng lên.

“Đau!!! Đau quá, người nhẹ chút đi, thứ mà móng vuốt của người đang tóm là bả vai của ta chứ không phải là vỏ cây nha, người nhẹ giùm đi.”

“A~, chảy ra máu rồi nhất định ra máu rồi. Lão Đại, ta cầm lấy móng vuốt của ngài được không chứ ngài đừng tóm nữa, lại tóm bả vai ta nữa thì nó nát vụn mất.” Vươn tay kéo hai cái đùi Ngã Thụy Tư, nhìn bả vai Khắc Lỗ Tư một chút quả thật chảy ra máu khiến Ngã Thụy Tư rất cực bụng ra móng vuốt, “Bả vai nát vụn thì tính cái gì, người đợi Vương lột da người đi.”

“... Nếu không hay là người đem ta ném trở về lại đi.” Tốt xấu còn có thể lưu lại một thân thể toàn vẹn.

” Vương cũng sẽ đem người kéo ra lột da rồi nhét lại.” Hi Nhĩ Đạt đưa tay nghĩ muốn vỗ vỗ bả vai Khắc Lỗ Tư tỏ vẻ một chút đồng tình nhưng nhìn vết máu trên vai người nọ cùng một thân bần đất, cuối cùng tay đạo một vòng sờ sờ cái mũi của mình, “Nhanh đi nhận sai đi, mới vừa rồi Vương cũng đem Tiểu Dương mắng một trận.”

Khắc Lỗ Tư trong lòng tâm không yên, trở lại nơi đóng quân chỉ thấy Bối Nạp Đức cùng Tiểu Dương mỗi người ngồi một bên ở đồng lửa, Bối Nạp Đức cúi đầu gầy đồng lửa, Tiểu Dương co rút thân thể ôm Kim Mao sưởi ấm. Hai người một lang đều là vẻ mặt bình tĩnh giống nhau .

Địch... Không khí không được tốt nha... Ta có thể hôm khác đến không?

Bị người từ phía sau mạnh mẽ đẩy một phen, Khắc Lỗ Tư lão đảo vài bước, liền đứng vững đi tới, sau đó tới trước mặt Bối Nạp Đức, Bối Nạp Đức lạnh lùng nghiêm mặt ngăn đầu, “Có việc?”

“A? A, không có việc gì không có việc gì. Cái kia... Là ta nghĩ muốn giải thích một chút hôm nay cái kia... ”

“Giải thích cái gì người căn bản là không sai, có cái gì mà phải giải thích!” Nói còn chưa nói hết câu đã bị Tiểu Dương cắt đứt, Tiểu Dương buông ra Kim Mao đứng lên nhìn thẳng Bối Nạp Đức, Kim Mao vội vàng đứng lên chuồn mất, Hừ, trên người toàn dính bùn đất, bẩn chết đi được.

“Là ta chủ động đi theo hỗ trợ Khắc Lỗ Tư, té xuống cũng là Khắc Lỗ Tư vì cứu ta, việc này theo hần một chút liên quan cũng không có, người mắng ta cũng xong rồi, không nên giận chó đánh mèo lên người khác.”

Thực cảm động, lời nói chân thực này khắc sâu vào lòng người, Tiểu Dương, chúng ta xem trọng người.

Sắc mặt Bối Nạp Đức khó coi đến cực điểm, ánh mắt lạnh như băng giống như muốn đem người đông lạnh, Tiểu Dương chưa từng thấy hần như vậy, không khỏi có chút khiếp đảm, “Cho nên người thừa nhận đều là lỗi của người?”

Khiếp đảm liền ngay lập tức biến mất, “Ta có gì sai? Hắt xì... Hắt xì!”

“Rắc”, băng nứt rồi.

Tiếng lòng mọi người: thần linh ơi, mấy cái hắt xì đã ngăn cản được núi lửa phun trào.

Bối Nạp Đức sắc mặt mặc dù đáng ghét nhưng cũng bớt dọa người, “Nhanh thay quần áo đi.” Ướt sũng mà không ngã bệnh mới là lạ đó.

Ai cần người lo. Tốt xấu đều là người định đoạt sao? Đánh một gậy rồi cho một trái táo ngọt, người tính nuôi chó hả? Tiểu Dương quay đầu không để ý tới hần.

Bối Nạp Đức lạnh lùng nghiêm mặt đứng lên, cũng không ngại Tiểu Dương một thân bùn đất, đem người ôm lấy tiến đến lầu trại. Tiểu Dương không giãy dụa cũng không nói, con mắt nhìn cũng chưa từng nhìn hần hay liếc một cái.

“Buông tay.”

Tiểu Dương như trước gắt gao cầm lấy áo, nghiêng đầu không nhìn hần.

“Nếu không buông tay, ta trực tiếp xé cho người.” Bối Nạp Đức không nhịn được mặt nhăn mày nhíu, từ nhỏ đến lớn chưa từng đối với một người để tâm qua, thật vất vả gặp được, cứ nhiên lại thế này tự mình không nhìn được tốt xấu, mình từ lúc nào nhân nhượng một người như vậy. Nhưng nhìn bộ dáng người nọ bị lạnh đến run rẩy, đến cả cơn tức giận cũng không còn.

“Nghĩ muốn xé liền xé đi, dù sao người cho tới bây giờ cũng muốn thế nào được thế đó.” Tiểu Dương hít hít cái mũi, bị cảm thật rồi.

“Đó là đối với người khác. Người xem người nào giống như người đối với ta hô to gọi nhỏ? Ta nói chuyện bọn họ người nào không ngoan ngoãn nghe, mà người thì vắn bẻ.” Nhưng một hỗn đản không nghe lời như vậy cuối cùng làm cho hần lo lắng, chính mình một đầu ngón tay cũng không nỡ chạm hần, đối bụng rồi bị đông lạnh, mình còn đau lòng theo, Bối Nạp Đức cảm giác được chính mình cũng rất ủy khuất.

“Người nói không đúng còn không cho người khác phản bác? Người chính là phát xít.”

“Ta nói cái gì không đúng? Người không thấy được mình sai?”

“Ta sai chỗ nào? Dưới nước có đầm lầy, ta đâu có biết, đó là ngoài ý muốn.” Dựa vào cái gì chính hần một người bị hại còn bị ăn một trận mắng.

Bối Nạp Đức xoa xoa ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày) liên tục, “Người nói người trước kia làm người bảo hộ an nguy cho người khác, chẳng lẽ người trước kia cũng không cẩn thận như vậy? Vậy ai có thể đem an toàn giao cho người?” Dừng một chút, “Cũng không phải mỗi một lần ta cũng có thể kịp thời chạy tới bên cạnh người. Dương, chúng ta kế tiếp sẽ đối mặt chuyện rất nguy hiểm, ta hy vọng người có thể lúc nào cũng một khắc đều phải cẩn thận.”

Ý tứ của Bối Nạp Đức, Tiểu Dương rốt cục cũng hiểu, hần không phải theo mình so đo sự kiện gặp nạn hôm nay, mà là trách cứ hần đối với an nguy chính mình không để ở trong lòng. Một nguy hiểm ở trên đại lục thường thường chính là trí mạng. Trước kia làm cảnh sát lúc nhận nhiệm vụ, hần đều rất cẩn thận, bắt cứ việc gì cũng lo lắng toàn diện, trong hoàn cảnh xa lạ cũng không giẫm loạn bất cứ thứ gì. Nhưng từ lúc

đi tới đại lục này, chính mình nhiều lần phạm sai lầm, nếu không phải có Bối Nạp Đức, sợ rằng mình đã chết không biết bao nhiêu lần... Tiểu Dương cảm thấy hoảng sợ, mình cứ nhiên bất tri bất giác ý lại vào Bối Nạp Đức, tiềm thức hoàn toàn đưa hắn thành lá bùa bảo vệ tính mạng!

“Sau này sẽ không.” Tiểu Dương cúi đầu đá đá mũi chân.

Thấy hắn rất cực suy nghĩ cẩn thận, Bối Nạp Đức cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn ở trong tầm mắt mình cần quấy cũng không sao, mình đương nhiên có năng lực che chở hắn, sẽ không cho hắn gặp nguy hiểm. Nhưng người này hết lần này tới lần khác vốn là một người không thành thật, nếu lại trở thành một người tùy tiện như vậy, Bối Nạp Đức dứt khoát muốn đem hắn giam lại.

“Nghĩ rõ ràng rồi thì nhanh thay quần áo đi.”

“Ta muốn tắm rửa trước, trên người đều là bùn, thật khó chịu.”

Bối Nạp Đức xoay người đi ra ngoài, “Khắc Lỗ Tư, đi đun nước nóng.”

Khắc Lỗ Tư đang mừng thầm mình đã bị quên lãng thì trong nháy mắt lại bị thúc giục tiếp...

14. Chương 14: Thảo Nguyên

“Nơi này của các người có thảo nguyên?” Tiểu Dương giật mình, nhìn thảo nguyên rộng lớn mênh mông trước mặt, tuy nói độ cao của cỏ còn phải chờ bàn bạc nhưng quả thật không phải là cái loại cây cối trong rừng che lấp mặt trời.

“Chẳng lẽ người cho rằng trên đại lục trừ bộ lạc ra chính là rừng? Ngồi yên một chút không nên lộn xộn.” Bối Nạp Đức ôm chặt người trong lòng, người này vừa chứng kiến thảo nguyên về mặt liên kinh ngạc hết nhìn đông rồi lại nhìn tây. Bối Nạp Đức rất muốn biết ở nơi ở trước kia, Tiểu Dương lúc ngu ngốc có bộ dáng gì, sao lại giống như một kẻ nhà quê đường như chưa từng thấy qua.

Ta còn cho rằng thật như vậy... Tiểu Dương không để ý tới vẻ mặt Bối Nạp Đức nghi ngờ kia, đến thế giới này nửa năm rồi hắn trừ rừng ra chưa từng thấy các loại hình sinh thái khác, lập tức không quan tâm thân thể khó chịu ngồi thẳng nhìn chung quanh.

“Ngẩng Thụy Tư, nhìn xem họ hàng thân thích của người kia.” Một con ưng lớn màu đen từ phía trên bọn họ bay qua, Tiểu Dương quay đầu lại, nghiêm trang trên chóc Ngẩng Thụy Tư.

“Đó là Tấn Ưng của người đi săn trên thảo nguyên, không phải cùng một chủng tộc với ta.” Về mặt Ngẩng Thụy Tư bình tĩnh trả lời.

Tiểu Dương yên lặng quay đầu đi, khi dễ người như vậy không hề có cảm giác thành tựu, nói cái gì cũng đều là bộ dáng sự tình không liên quan đến mình, như một quyền đánh vào vải bông có cảm giác quái lạ, có chút luống cuống.

“Xì, ngu chưa. Ngẩng Thụy Tư vốn là thú nhân, Tấn Ưng chỉ là dã thú. Thân thích làm sao được.”

Tiểu Dương về mặt rối rắm, sinh vật ở thế giới này không biết cái gì gọi là hài hước sao?

Thấy Tiểu Dương về mặt ảo não, Bối Nạp Đức hé môi. Âm thầm nghĩ lại, mới vừa rồi mình nói có chút quá phận thì phải, suy tư một hồi, Bối Nạp Đức lại mở miệng nói, “Loài Tấn Ưng này vốn sinh hoạt tại thảo nguyên, tốc độ cực nhanh cho nên gọi Tấn Ưng. Tấn Ưng có năng lực nhìn kỹ vật rất tốt, trên không trung một khi phát hiện con mồi liền bay nhanh rồi đáp xuống, rất ít có con mồi nào có thể chạy thoát. Người vẫn sinh hoạt tại bộ lạc cho nên không biết loại mãnh thú này cũng là bình thường thôi, không cần phải uể oải.”

... Con mồi nào của ngài nhìn thấy ta uể oải? Muốn uể oải cũng vì đã nhân các người không biết tình thú. Không phải là lão ung sao? Động vật thế giới ngài xem qua có cái không có cái có, Triệu gia gia nói so với ngài nhưng mạnh hơn nhiều...

“Vương, trời muốn mưa rồi, tốt nhất nhanh dừng lại đóng quân nghỉ ngơi.” Hi Nhĩ Đạt yên lặng không lên tiếng, đột nhiên nói ra.

Bối Nạp Đức lập tức phân phó, “Dừng tại chỗ nghỉ ngơi, nhanh đem lều vải dựng đứng lên.” Xoay người xuống lư, đưa tay đem Tiểu Dương đỡ xuống.

Tiểu Dương ngẩng đầu, bầu trời vẫn một màu xanh biếc, có chút khó hiểu nhìn Hi Nhĩ Đạt một chút, Hi Nhĩ Đạt hướng hần nháy mắt mấy cái không có lên tiếng. Tiểu Dương nhún nhún vai, đi theo bắt đầu dựng lều vải không có lên tiếng, nơi này không phải địa cầu, hần quen thuộc chỗ này nhưng không nhất định hữu dụng.

Mọi người mới vừa đem lều vải dựng tốt thì trời liền bắt đầu tối sầm, sau đó quả nhiên, bắt đầu tí ta tí tách những hạt mưa rơi xuống. Tiểu Dương hoàn toàn kính nể nhìn Hi Nhĩ Đạt, người này quả thực chính là thú nhân giống khí tượng vệ tinh nha!

Bởi vì trời mưa không có cách nào đốt lửa trại, mọi người cũng không cùng một chỗ tán gẫu, đều tự quay về trong lều vải nghỉ ngơi.

Tiểu Dương kéo một góc màn cửa, giương mặt xem bên ngoài trời mưa, từng trận gió nhỏ thổi đến những hạt mưa lạnh lẽo lác đác rơi vào khiến hần rung mình vài cái. Đứng dậy lôi ra một khối da thú rồi bao bọc mình kín mít rồi lại chạy trở về chỗ cũ.

Bối Nạp Đức vốn nghiêng đầu dựa vào da thú nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe thấy thanh âm Tiểu Dương tìm kiếm đồ vật, mở mắt ra, liền nhìn thấy người nọ đem chính mình bao bọc kín không kẽ hở, lại điên điên chạy tới kéo màn cửa tiếp tục nhìn ra bên ngoài. Mặc dù đã đến mùa xuân nhưng tại thảo nguyên vào ban đêm rất lạnh, hơn nữa trời mưa độ ẩm lại càng thấp vài phần, lạnh lẽo khiến khuôn mặt nhỏ nhắn người nọ đỏ bừng. Cũng không biết nhìn ra bên ngoài có cái gì thú vị, rõ ràng tối như mực, cái gì cũng không có.

Thân thể đứng lên đi qua, sờ sờ đầu Tiểu Dương duy nhất lộ ở bên ngoài, “Nhìn cái gì đấy cũng không sợ lạnh sinh bệnh sao.”

Tiểu Dương không có quay đầu lại, “Bối Nạp Đức, chỗ này này lớn lên thật cao.”

“Ừ.”

“Mưa mùa xuân ở nơi này ghê gớm thật.”

“Ừ.”

“Cổ ở nhà ta, nơi đó chưa từng có lớn lên cao như vậy.”

Bối Nạp Đức không lên tiếng, Tiểu Dương còn đang lăm bầm lăm bầu, “Mùa xuân ở nhà ta, nơi đó có trời mưa cũng không lớn như vậy.”

Dừng một chút, tiếp tục nói, “Nhà của ta nơi đó có một câu nói, gọi mưa xuân quý như mỡ. Ý nói mưa xuân rất trân quý, tại thời kỳ mọi người gieo trồng trời mưa thật là tốt, mùa thu mới có thể thu hoạch nhiều. Được rồi, cổ ở nơi này cao lớn như vậy có phải hay không bởi vì mưa mùa xuân quá lớn cho nên chất béo rất đủ? Ha ha.” Không đợi nam nhân trả lời Tiểu Dương đã cười rộ lên.

Bối Nạp Đức rất không thích vẻ mặt Tiểu Dương bây giờ, mặc dù miệng cười nhưng trên mặt một chút ý cười cũng không có. Đôi mắt nhìn như rất nghiêm túc nhìn chăm chăm bụi cỏ bên ngoài nhưng ánh mắt lại nhìn rất xa xôi, phảng phất xuyên thấu qua màn đêm nhìn về phía một thế giới hư vô mờ mịt nào đó.

Tiểu Dương như vậy làm cho hần đột nhiên có một loại cảm giác bị bài xích. Người kia phải luôn luôn ở trong lòng ngực hần, Tiểu Dương cao hứng chuyện gì hay tức giận sự tình kia cũng là tự mình nói. Mà không phải như bây giờ, một người ôm tất cả ngời ở chỗ kia, suy nghĩ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới chính mình, cái thế giới kia Bối Nạp Đức hoàn toàn không biết gì.

Cái loại nhận thức này làm cho trong lòng Bối Nạp Đức có chút phiền toái, hần thò tay nắm khuôn mặt Tiểu Dương dùng sức kéo sang hai bên,...

Tiểu Dương bị đau đón, đập móng vuốt hần, sờ sờ mặt bị niết đau, cảm tức người này nhảm chán, “Người có bệnh hả, có bệnh nhanh uống thuốc đi, chậm cũng không cứu kịp đâu.”

Bộ dáng này nhìn thuận mắt hơn nhiều. Bối Nạp Đức cười ha hả, xoa khuôn mặt bị chính mình niết hồng kia, giống như mới vừa rồi mắng, hỏi Tiểu Dương, “Đau?”

Tiểu Dương vẻ mặt chán ghét nhìn hấn coi như trả lời , quay đầu đi không hề để ý đến hấn, người này quả nhiên có bệnh...

Bối Nạp Đức hoàn toàn lơ đãng, ngồi xuống bên người Tiểu Dương, đầu dựa vào vai hấn , “Nhớ nhà?”

Tiểu Dương có chút ngoài ý muốn, đến nơi đây nửa năm rồi không phải không nghĩ tới nhà. Chỉ là mưa đêm ở này khiến suy nghĩ tựa hồ mẩn cảm đặc biệt, chính mình ở thế giới này tựa hồ là không thể trở về được, rầu rĩ nhớ nhà liền đột nhiên mãnh liệt kéo tới.”Ồ.”

Bối Nạp Đức cắn cái lỗ tai hấn mơ hồ nói, “Cắm nghĩ.”

“Xùy... Ta nói người cầm tinh con chó nha, động một tí liền cắn người.” Tiểu Dương nghiêng đầu, muốn đem cái lỗ tai kéo ra, người nọ nhưng lại dùng sức cắn, cái lỗ tai không kéo ra nhưng thật ra là bị hấn cắn càng đau, Tiểu Dương đơn giản lấy đầu đụng hấn một chút, do hấn mà.

“Sau này trừ ra ta, cái gì cũng không được phép nghĩ.”

“... Ngài vẫn chưa lớn lên hay là bệnh còn chưa hết? Nhân tiện ngài nói như vậy thì ta ốm cũng không thể dùng thuốc sao.”

Bối Nạp Đức cũng không tức giận, buông cái lỗ tai hấn ra, ngồi thẳng thân thể, đem người kéo đến trong lòng mình . Tiểu Dương quen thuộc tìm một vị trí thoải mái mềm mại để thân thể dựa vào. Hai người dựa sát vào nhau, nhìn bên ngoài mưa to.

“Sau này có ta ở đây, mà nơi này mới là nhà của người, nơi khác không cho phép nghĩ tới.” Trầm mặc một hồi Bối Nạp Đức nói một câu làm cho chính mình cũng cảm giác buồn nôn.

Tiểu Dương cũng rất nể tình “Xì” một tiếng bật cười, “Ha ha, người ghen rồi hồi lâu liền ghen ra một câu như vậy? Buồn nôn hay không buồn nôn đây.”

Bối Nạp Đức kiên quyết không thừa nhận chính mình cũng luống cuống, ghìm chặt người trong lòng, “Dù sao ý tứ cũng như vậy .”

Tiểu Dương lau quệt nước mắt ở khóe mắt cười, “Nhân rồi không có chuyện gì còn không cho phép người ta nhớ nhà sao?” Bị hấn nháo đến như vậy, quả thật cái gì không khí bị thương liền biến mất tăm.

“Nhân rồi không có chuyện gì? Chúng ta đây chơi chút trò tiêu khiển?” Bối Nạp Đức cúi đầu ngửi ngửi mùi thơm tỏa ra từ người nọ, bàn tay to luồn vào trong da thú trong bắt đầu động thủ động cước.

... Tiểu Dương bây giờ vạn phần hối hận đã dạy cho hấn cái từ giải trí này, bây giờ từ miệng hấn nghe từ này phản xạ tính chất sẽ nghĩ đến sự tình kia, quả thực chính là đối với từ giải trí này có chút không tôn trọng

Giữ bàn tay không thành thật kia, “Ngày mai còn phải chạy.”

“Có kỳ thú lại không cần người đi bộ.” Ngón cái nhẹ nhàng ở lòng bàn tay Tiểu Dương di chuyển, từ lúc bọn họ lên đường đến bây giờ đã hơn mười ngày chưa làm qua, ý niệm hiện lên trong đầu, Bối Nạp Đức cảm giác được càng luống cuống thì càng khó nén.

Bị hấn ma sa có chút ngứa Tiểu Dương khó chịu muốn rút tay về lại bị người nọ dùng lực cầm lớn hơn nữa, “Người cho rằng cười lư không cần dùng cái móng?”

Bối Nạp Đức “... .” Đối với người này phải dứt khoát nói rõ cho hấn không nghĩ nói cái gì được nữa.”Ta đây ôm người. Dương Dương, chúng ta cũng lâu không có làm rồi, người cũng không muốn sao?” Dự đoán là chính sách luôn luôn hữu hiệu.

“Muốn cái đầu người, ta cũng không muốn ngày mai bị người làm cho đến cả lư cũng cười không được, buông ra cho ta .”

... Mọi việc luôn luôn ngoại lệ, kể sách cải tiến cũng phải cần tiến lên nữa.

Vì vậy Bối Nạp Đức một phen kéo da thú bất tiện, trực tiếp đem người áp đảo, còn không quên thuận tay đem màn buông xuống.

Tiểu Dương giãy dụa, “Người đừng... .”

Vật lộn kịch liệt trình diễn đã lâu.

“Á... a.. nhẹ... Nhẹ chút.”

“A, như vậy?”

“A... Đừng. . Nơi đó... Không nên. .”

“Không nên? Nhưng nơi này của người lại không nói như vậy. .”

“A... Á... Người... . Hồn. . Hồn dẫn. .” Thanh âm mắng mỏ biến mất ngay tại lúc hôn, tiết xuân se lạnh che không được tình cảm ấm áp

~Kim Mao quỳ rạp trên mặt đất vươn chân trước, che mắt, tỏ vẻ bản thân không biết gì...

Người trong lều vải, Khắc Lỗ Tư lật qua lật lại mấy cái, rốt cục không nhìn được đá đá người nọ, “Ai, người có nghe thấy thanh âm gì không?”

Ngã Thụy Tư trở mình không để ý đến hấn.

“Hắc hắc, người nói Tiểu Dương ngày mai có thể lên đường hay không?”

Bị hấn làm phiền, chịu không nổi, Ngã Thụy Tư rốt cục nhìn hấn liếc mắt một cái, “Nếu không ngày mai ta thay người hỏi Vương một chút?”

“Á... Ha hã, đừng đừng, ngủ, ngủ thôi.” Hỏi cái gì? Hỏi như thế nào? Nói cho Vương hấn nửa đêm nghe lén? Da hấn rất ngứa cần được lột sao...

Quả nhiên ngày thứ hai, Tiểu Dương bị Vương ôm cười thú hoàn toàn bất tỉnh ngủ mê man, Khắc Lỗ Tư nhìn hấn cười hắc hắc. Bối Nạp Đức tâm tình rất tốt, nghiêng đầu liếc mắt hấn một cái, thấy hấn bứt rứt trở về cũng ngoài ý muốn không so đo.

Tỉ mỉ bọc Tiểu Dương bằng da thú thật tốt, đem người ôm đến bên hông, ngồi trên kỵ thú, ôm sát, “Xuất phát.”

Tiểu Dương bị đói tỉnh, tối hôm qua không có lửa chỉ gặm chút thịt khô, lại trải qua một hồi chiến tranh kịch liệt, khụ khụ... Tóm lại hấn bây giờ bụng đói kêu vang.

Bối Nạp Đức luôn luôn quan sát động tĩnh Tiểu Dương, vừa thấy hấn tỉnh dậy vội vàng hỏi han ân cần, “Tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?”

Hi Nhĩ Đạt bọn họ đều quay đầu, bộ dáng chân chó này thật sự là không quen nhìn, không quen nhìn...

Tiểu Dương lườm hấn một cái, ngồi thẳng nghĩ muốn duỗi thắt lưng một cái, tay mới vừa giơ lên liền kéo theo đau ở nơi nào đó, hấn nhe răng, “Cầm thú.”

Bối Nạp Đức không thèm để ý, hấn đặt tay trên lưng người kia chậm rãi dẫn đo, “Đói bụng?”

“Ăn, có cái gì ăn không?” Dựa vào ***g ngực nam nhân, Tiểu Dương có chút mệt rã rời, gần đây luôn rất dễ dàng buồn ngủ, phỏng chừng là chạy đi quá mệt mỏi.

Bối Nạp Đức xem sắc trời một chút, quyết định vận dụng tư quyền đem cơm trưa sớm một chút, “Khắc Lỗ Tư, đi tìm nguồn nước, chuẩn bị nghỉ ngơi.”

Khắc Lỗ Tư “...”

“Này, đặc biệt nấu cho người.”

Tiểu Dương bình tĩnh đưa tay tiếp nhận, làm bộ không phát hiện Hi Nhĩ Đạt liếc mắt nhìn mình cười. Lều vải căn bản không cách âm, vì an toàn mọi người cách nhau rất gần, Tiểu Dương sẽ không lừa mình dối người cho rằng các thú nhân tai thính mắt sáng không có nghe thấy bất cứ thanh âm gì.

Cái tên hồn dẫn đáng chết kia ...

“Cái gì kia vậy?”

Hi Nhĩ Đạt theo tầm mắt hần nhìn lại, “Là Tấn Ưng, đang đi săn.”

Một con ưng màu đen khổng lồ nhanh chóng lao xuống, móng vuốt bén nhọn nắm lên một loài giống con chuột, sinh vật sau khi vỗ đôi cánh mạnh một cái, liền bắt đầu biến mất trong tầm mắt mọi người.

“Năng lực bay của Tấn Ưng không hần tốt nhất, mặc dù tốc độ nhanh nhưng vì từ chỗ cao lao xuống chỗ con mồi. Cho nên Tấn Ưng đều nhìn con mồi chính xác rồi mới ra lại tay bắt, rất ít khi tay không mà về.” Thấy Tiểu Dương nhìn không chớp mắt, Hi Nhĩ Đạt vì hần lên tiếng giải thích, tốc độ Tấn Ưng khi bắt con mồi, lực đạo chuẩn xác quả thật khiến kẻ khác bội phục.

“Ta biết, chúng ta cũng có câu gọi là không gặp con thỏ không thả ưng.” Tiểu Dương nhìn chằm chằm hướng con ưng đã đi xa kia, lẩm bẩm nói.

“Nghĩ cái gì đấy, nhanh uống đi, cháo đã lạnh rồi.” Gặp hần ngồi ngốc ở chỗ đó xuất thần, Bối Nạp Đức đi tới gõ đầu hần.

“Bối Nạp Đức, ngày hôm qua con ưng kia cũng không có bắt con mồi!” Tiểu Dương đột nhiên quay đầu lại nói với Bối Nạp Đức.

“Hơn nữa nó bay cũng không cao.” Hi Nhĩ Đạt như nghĩ tới cái gì, nói bổ sung.

“Ở chỗ chúng ta, thuần dưỡng ưng trừ ra dùng để phát hiện con mồi, lại có một cách sử dụng khác nữa.” Tiểu Dương ngừng một lát rồi nói tiếp, “Dùng, để, giám, sát.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bối Nạp Đức đang cầm một bó hoa tươi “Bảo bối, đặc sản trên thảo nguyên nè, thích không?”

Tiểu Dương bình tĩnh liếc liếc mắt một cái, “Xùy, ta thích Tấn Giang hơn ~ “

15. Chương 15: Dịch Thành

Lúc đầu Tiểu Dương tại cảnh cục khi đuổi bắt trùm buôn thuốc phiện lớn ở tỉnh bên cạnh gây án, hợp tác với cảnh sát mấy tỉnh khác, một đường từ nam tới bắc thành phố B đuổi tới thành phố N. Cuối cùng xác nhận tội phạm hần như vậy ở N thị trong khe suối. Song nhân tiện dừng chân ở đỉnh núi xuất động lượng lớn cảnh lực, cơ hồ làm tắt cả các cách thức tìm tòi hơn một tháng xuống dưới nhưng lại không thu hoạch được gì. Các cảnh sát đang ở thời điểm buồn rầu, thì ngẫu nhiên từ trong thôn theo một vị cụ ông nơi đó nghe nói thành phố N từ xưa có phương pháp huấn luyện ưng, huấn luyện ưng tốt có thể dùng để đi săn, gặp phải mãnh thú khổng lồ có thể thông qua phương thức đơn giản, báo cho chủ nhân biết mãnh thú đó ở hướng nào. Cảnh sát lúc này mới hiểu ra, khó trách hướng đi bên ta thì tội phạm giống như hoàn toàn biết được, mặc dù mỗi lần vô hực nhưng chung quy có thể từ nơi đó tìm được dấu vết có người từng sống qua, phỏng chừng là trong các phần tử phạm tội có người biết được loại phương pháp huấn luyện ưng này. Sau đó, bọn họ quả nhiên chú ý tới thường thường có con ưng từ phía trên bọn họ xẹt qua, chờ đến khi lên giả đánh đến sau đó không tới vài ngày liền đem các tội phạm bắt về quy án.

Quả nhiên, đêm tối cùng ngày mọi người lại phát hiện một con ưng từ phía trên bọn họ bay qua, không có lao xuống đi săn cũng không có bay nhanh rồi đi, mà là xoay quanh mấy vòng rồi mới chậm rãi bay đi.

Tiểu Dương cùng Hi Nhĩ Đạt liếc nhau, trong mắt hai người đều hiểu rõ.

“Thuần dưỡng ưng cũng không phải là chuyện đơn giản, ưng trời sinh tính cao ngạo quật cường, trừ phi là người quen thuộc tập tính chúng nó nếu không rất khó đem chúng sử dụng cho mình.”

Hi Nhĩ Đạt tiếp lời nói, “Nói như vậy nhất định là sinh hoạt tại bộ lạc thảo nguyên. Mà thời đại bộ lạc sinh hoạt tại thảo nguyên là...”

“Bộ lạc Mễ Á.” Bối Nạp Đức chưa hề mở miệng, nói.

“Nhất định chính là bộ lạc Mễ Á, giám sát chúng ta nghĩ muốn nhân cơ hội đánh lén chúng ta.” Khắc Lỗ Tư vẻ mặt oán giận, “Tộc Sói Tuyết nhất định cũng là bị bọn hần diệt tộc, bộ lạc này đáng chết dám giết sứ giả của thần.”

Bối Nạp Đức con người híp lại, “Giám sát chúng ta có thể là bộ lạc Mễ Á làm nhưng trên đường đánh lên thì bọn họ không có cái lá gan kia.”

Thấy mọi người có chút khó hiểu, Hi Nhĩ Đạt lên tiếng giải thích, “Nếu như bộ lạc chúng ta không có có mặt tại Dịch lễ, vậy sẽ khiến cho bộ lạc khác chú ý, trừ phi bọn họ có thể liên hợp tất cả các bộ lạc đối phó chúng ta. Điều này chắc chắn không có khả năng, nếu không lúc chúng ta mới vừa vào bình nguyên thì bọn họ đã bắt đầu đánh lên rồi. Dù sao, nếu như bọn họ tính toán làm như vậy thì sẽ kéo được càng lâu thời gian bị chúng ta phát hiện thì có tính khả thi càng lớn hơn. Cho nên, theo ta đoán mục đích bọn họ có khả năng nhất là giám sát nhất cử nhất động của chúng ta.”

“Nhưng chỉ giám sát không làm gì khác, vậy bọn họ giám sát để làm chi?” Khắc Lỗ Tư nhúc nhủ, càng ngày càng cảm giác không hiểu.

“Có thể giống như suy nghĩ của Tiểu Dương” Hi Nhĩ Đạt thần sắc nghiêm túc mở miệng nói, “Nếu như chúng ta đoán chính xác, như vậy trừ bộ lạc Mễ Á ra, tất cả bộ lạc khác đều bị bọn họ giám sát. Dù sao Dịch thành ở tại vị trí trung tâm thảo nguyên.”

“Bọn họ là muốn thừa dịp Dịch lễ tiêu diệt tất cả bộ lạc?” Khắc Lỗ Tư rốt cục bừng tỉnh hiểu ra.

“Cũng không ngu lắm nhỉ.” Ngả Thụy Tư lạnh lùng mở miệng nói.

Xì ~ “Người mới ngu, có bản lãnh theo lão tử đánh một trận xem rốt cuộc là ai ngu!”

Mọi người: ngu cùng đánh nhau có quan hệ gì ...

“Nếu như bọn họ chỉ giám sát hướng đi chúng ta, như vậy Dịch thành phỏng chừng sớm đã bị bọn họ mai phục tốt rồi ~” Tiểu Dương lau lau miệng đem bát đưa cho Bối Nạp Đức, “Bản thân ta có một ý kiến hay...”

Vài ngày sau, Tiểu Dương rốt cục thấy được Dịch thành trong truyền thuyết, dường như lúc bọn họ tới Dịch thành đã vốn phi thường nóng nực. Một đám gian hàng giản dị được dựng lên một cách nghiêm chỉnh thành một cái chợ thật dài, các thú nhân lui tới trao đổi đều là đặc sản tự làm của bộ lạc.

“Tại sao bên kia có mấy gian hàng trống không vậy?” Tiểu Dương đánh giá cơ bản một chút cả cái chợ này, chỉ vào phía trước mặt mấy cái gian hàng đặc biệt lớn hỏi.

“Đó là chỗ ba bộ lạc lớn chúng ta. Lâu không gặp, Vương Lai Táp .” Nói chuyện chính là một giống đực xa lạ, tóc dài màu vàng kim, đôi mắt màu xanh biếc, một bộ tạo nhả lịch sự cười.

Bối Nạp Đức luôn luôn mắt cao hơn đầu, cư nhiên hiếm thấy đối với người này gật đầu, “À, Ba Nại Đặc, lâu không gặp.”

Tiểu Dương chọc chọc Hi Nhĩ Đạt bên cạnh, cúi đầu hỏi, “Người kia là ai?”

Không chờ Hi Nhĩ Đạt trả lời, thú nhân tên là Ba Nại Đặc liền mở miệng nói, “Ta là thủ lĩnh bộ lạc Khắc Luân, người có thể gọi ta là Ba Nại Đặc. Không biết vị tiểu giống cái xinh đẹp này là?”

Tiểu Dương âm thầm bĩu môi, “Tiểu Dương.”

“Thật sự là tên rất hay, rất hợp với dáng người của người đều giống nhau xinh đẹp.”

Mọi người của bộ lạc Lai Táp đều nhất tề chà xát cánh tay, tên rất hay? Tên này kêu lên cực kì lú lủi, ngài nịnh nọt cũng quá giả dối đi...

Tiểu Dương không để ý đến hần, gật đầu.

Ba Nại Đặc cười cười không để ý, “Không biết bộ lạc Lai Táp lần này đến Dịch lễ chuẩn bị trao đổi cái gì? Các người có vũ khí cùng da lông tốt nhất đại lục.”

Lần này Bối Nạp Đức không thèm để ý đến hần, Hi Nhĩ Đạt thấy thế đứng ra nói, “Đương nhiên là muốn đổi một chút vật cần thiết trong bộ lạc, dầu mỡ của bộ lạc Khắc Luân là nguyên liệu mà các bộ lạc nào cũng cần thiết muốn đổi nha.”

“Tề Tụ đại nhân thật sự là quá khen, vũ khí bộ lạc Lai Táp mới là thứ thiết yếu của từng bộ lạc để sinh tồn. dầu mỡ của chúng ta thật sự không tính là gì cả.”

“Vương Khắc Luân thật sự là khiêm nhường rồi, trên đại lục bộ lạc nào không dùng đến dầu mỡ các người? Nếu không có dầu mỡ của quý bộ lạc thì buổi tối thật đúng là rất nguy hiểm rồi.”

“Đâu có đâu có, bộ lạc Lai Tạt mới là *&... #% “

“Không phải, bộ lạc Khắc Luân *&... % # “

Tiểu Dương lúc này vô cùng bội phục Hi Nhĩ Đạt da mặt dày cùng năng lực mở to mắt nói dối, hai người từ tán dóc đặc sản bộ lạc đến kiến trúc phòng ốc, người cách mười vạn tám ngàn dặm cư nhiên có thể chứng kiến nóc nhà bộ lạc Khắc Luân là bộ dáng gì? Hắn nghe được đều muốn ói ra.

“Ca ca, người sao lại ở chỗ này, ta tìm người lâu rồi.”

Rốt cục cắt đứt cuộc nói chuyện ghê tởm này, Tiểu Dương cảm giác được âm thanh tốt đẹp của tự nhiên cũng không hơn cái này...

“Ba Trạch Nhĩ, đây là Vương bộ lạc Lai Tạt cùng Tế Tự đại nhân.” Ba Nại Đặc xoay người hướng mọi người giới thiệu, “Đây là đệ đệ ta, Ba Trạch Nhĩ.”

Thanh niên tóc ngắn màu vàng kim nhạt, cung kính khom lưng lễ phép, “Xin chào, Vương Lai Tạt tôn quý cùng Tế Tự đại nhân.”

Bối Nạp Đức gật đầu không có lên tiếng, Hi Nhĩ Đạt cười cười với hắn, “Người khỏe không, Ba Trạch Nhĩ, lâu không gặp.”

Ba Trạch Nhĩ ngượng ngùng cười cười, “Không nghĩ tới Tế Tự đại nhân còn nhớ rõ ta, a~, vị tiểu giống cái xinh đẹp này là ai?”

Tiểu Dương đối với tiểu giống cái tươi cười gượng gạo, ấn tượng cũng không tệ lắm, “Chào người, ta gọi là Tiểu Dương.”

“Tiểu... Dương? Hả, xin lỗi tên của người có chút lú lừ, ta có thể gọi người Dương không?” Tiểu giống cái này hiển nhiên rất thích Tiểu Dương, mặc dù trên mặt hồng hồng nhưng rất nhiệt tình bắt chuyện hắn, “Người lần đầu tiên tới tham gia Dịch lễ sao? Ta có thể mang người đi chung quanh xem một chút, ta tới nơi này thật nhiều ngày rồi.”

Tiểu Dương thật ra rất muốn đi dạo chơi nhưng mấy ngày nay liên tục bồn ba đã làm cho hắn mệt đến tắt thở rồi, bây giờ giường lớn ấm áp mới là thứ hắn muốn, đang muốn mở miệng cự tuyệt, thì bị người bên cạnh kéo vào trong lòng, “Không cần, hắn hôm nay rất mệt.”

Tiểu Dương thuận thế buông lỏng thân thể dựa vào trên người Bối Nạp Đức, hắn quả thật là mệt vô cùng, gần đây cảm giác thân thể ồm ỉm đi rất nhiều. Trước kia mặc dù trải qua bồn ba gần một tháng, chính mình cũng sẽ cảm giác được mệt nhưng không có loại cảm giác gần như mất hết sức lực này. Xem ra mình lúc tới đại lục này trước sau hết ăn lại nằm, trước kia tại cảnh cực lúc chạy một một vạn mét cũng không thành vấn đề, thân thể quên rèn luyện quả nhiên không được tốt.

Cảm giác được người trong lòng uể oải, Bối Nạp Đức cùng Ba Nại Đặc nói lời từ biệt, “Chúng ta cáo từ trước. Tại hội nghị vương bộ lạc gặp lại sau.”

Ba Nại Đặc lễ phép gật đầu, “Nghỉ ngơi tốt.”

Ba Trạch Nhĩ rất không muốn, “Dương, vậy chờ người nghỉ ngơi tốt ta đi tìm người, được không?”

Tiểu Dương vừa định mở miệng nói đương nhiên có thể, đột nhiên cảm giác bên hông bị người mạnh mẽ nhéo một cái, lời nói tới bên miệng lập tức đổi giọng, “Chờ ta có thời gian rồi đi tìm người, gặp lại.”

Không chờ Ba Trạch Nhĩ nói tiếp Bối Nạp Đức ôm sát người lập tức xoay người rời đi, Hi Nhĩ Đạt xoay người đi theo vừa muốn tẩu chột nghe thấy phía sau có người hỏi “Tế Tự đại nhân, vì sao quý bộ lạc lần này người tới ít như thế?”

Hi Nhĩ Đạt quay đầu lại, cười tủm tỉm nói, “Bị bệnh, nên một số đã ở lại bộ lạc.”

Bị bệnh? Bệnh gì có thể làm cho các giống đực cường tráng cũng không thể kiên trì?

Ba Nại Đặc vẫn nhìn phương hướng bọn họ rời đi, qua nửa ngày mở miệng nói, “Ba Trạch Nhĩ, người thích giống cái gọi là Tiểu Dương kia?”

Ba Trạch Nhĩ mặt có chút đỏ “Ừ, hắc rất đẹp, hơn nữa giống cái này cũng không giống trong bộ lạc.”

“Ha hã, không nên buông tha như vậy, thích hắc thì khiến cho hắc thuộc về ngươi.” Ba Nại Đặc quay đầu lại sờ sờ đầu đệ đệ nói.

“Thế nhưng, hắc cùng Vương Lai Tật cảm tình tựa hồ tốt lắm.”

“A, vậy thì tính sao? Ta cũng chưa nhận được tin tức bộ lạc Lai Tật ghênh đón vương hậu.”

“Nói như vậy, ca ca, ta còn có cơ hội?” Thiếu niên mừng rỡ ngẩng đầu hỏi.

“Đương nhiên, chưa có xác định bạn lữ giống cái, ai cũng đều có tư cách theo đuổi.” Lần nữa liếc mắt đến phương hướng bọn họ rời đi, Ba Nại Đặc cũng xoay người rời đi, “Ba Trạch Nhĩ trở về thôi.”

“Phòng ở nơi này có thể ở miễn phí?” Nhìn nhóm Bối Nạp Đức không ai không quen thuộc khu nhà này, bắt đầu từ căn phòng lớn quét dọn thu thập, Tiểu Dương khó hiểu mở miệng.

“Từng bộ lạc tại Dịch thành đều có nơi ở cùng quây hàng cố định, nơi này là nơi ở của bộ lạc Lai Tật chúng ta.” Hi Nhĩ Đạt không thể không cấp khóa học cơ bản các hạng mục rõ ràng về cuộc sống.

Ồ, hiểu rồi là dịch quán thôi.

Mọi người sau khi thu thập tốt, Bối Nạp Đức liền ôm lấy Tiểu Dương đang buồn ngủ đến hai mắt đều nhắm lại, tùy tiện vào một gian phòng, đem người nhẹ nhàng đặt ở trên giường sau đó Bối Nạp Đức nắm cái mũi hắc, “Không được ngủ.”

Bị quấy rầy nghỉ ngơi, Tiểu Dương không nhịn được mở mắt ra, đập tay hắc nói, “Ngươi lại làm sao vậy?”

“Ngươi vì cái gì đáp ứng yêu cầu của Ba Trạch Nhĩ? Ngươi muốn đi dạo ta có thể cùng ngươi, ta so với hắc quen thuộc hơn nhiều.” Bối Nạp Đức nằm nghiêng ở trên giường một tay chống đầu nhìn hắc.

Tiểu Dương lườm hắc một cái, “Ta tại sao không thể đáp ứng yêu cầu của hắc?” Bỗng nhiên dừng lại câu chuyện, suy nghĩ một chút, “Chẳng lẽ hai bộ lạc các người có mâu thuẫn?” Nếu thật là như vậy vậy mình đích xác không nên thân cận bọn họ quá nhưng xem hôm nay Bối Nạp Đức với Hi Nhĩ Đạt cùng bọn họ rất quen thuộc cũng không đối lập.

“Không có mâu thuẫn, cùng bộ lạc không quan hệ.”

“Vậy tại sao không thể đáp ứng?”

Bối Nạp Đức dùng sức kéo đầu của hắc xuống một phát, Tiểu Dương ăn đau đón đá hắc một cước, “Ngươi lại phát bệnh rồi hả?”

“Hắc thích ngươi, ngươi không thấy sao?” Buông ngón tay ra cho hắc, xoa chỗ mới vừa rồi bị kéo đau đớn, Bối Nạp Đức có chút không hài lòng mở miệng.

“Hắc thích ta thì làm sao? Thích ta nhiều hơn đi. Ngã khắc cũng thích ta đấy thôi.” Người này không coi trọng tiểu giống cái người ta đi?

“Làm sao vậy? Ngươi còn hỏi ta làm sao vậy?” Bối Nạp Đức trở mình tiến đến phía trên Tiểu Dương, khởi động cánh tay, “Giống đực thích có thể cùng giống cái giống nhau sao?”

Hả? Con tôm? (Ki: ý nói tục, vì trên đầu con tôm là cờ út =v= câu này như kiểu what the f*ck ý :v)

“Ba Trạch Nhĩ là giống đực?” Tiểu Dương vẻ mặt không thể tin, “Không có khả năng, hắc rõ ràng cùng ta cao không sai biệt lắm.” Hơn nữa lớn lên cũng tuần tú như vậy...

Bối Nạp Đức sắc mặt cổ quái, “Ngươi vẫn tưởng rằng hắc là giống cái?”

“Hả, không phải sao?”

“Ha ha ha, ” Bối Nạp Đức trực tiếp cười ghé vào trên người Tiểu Dương, hôn nhẹ mặt hắc, “Bảo bối, Ba Trạch Nhĩ vốn là giống đực, hắc sẽ thay đổi vào lúc biến hình.”

Tiểu Dương mặt đỏ chét, “Nhưng rõ ràng là hấn lớn lên không giống được.”

“Giống được bộ lạc Khắc Luân trên cơ bản đều là cao như vậy, Ba Trạch Nhĩ xem như ngoại lệ.”

Cho nên người bắc bán cầu cùng nam bán cầu chênh lệch nhau?

16. Chương 16: Chợ

Hai người náo loạn một hồi, Bối Nạp Đức dứt khoát cởi quần áo tiến vào ổ chăn, ôm Tiểu Dương chuẩn bị cùng nhau ngủ một giấc.

“Không biết Kim Mao đi đâu rồi.” Còn chưa tiến vào Dịch thành, Kim Mao liền lui đi vô tung vô ảnh, cho dù Tiểu Dương gọi như thế nào cũng gọi không được, tốt xấu gì thì mình cũng một bã cứt một bã nước tiểu nuôi lớn nó mà, con sói con không lương tâm này...

“Yên tâm đi, nó chạy mất như vậy khẳng định là có nguyên nhân. Bây giờ ở trong thành, các bộ lạc cơ hồ cũng tới trao đổi, những người đó sẽ không dám động thủ đối với tộc Sói Tuyết.” Biết hấn đang lo lắng cái gì, Bối Nạp Đức mở miệng an ủi hấn.

“Ừ, hy vọng nó có thể thông minh chút...” Thanh âm từ từ thấp xuống.

Bối Nạp Đức hôn nhẹ, hấn cũng nhắm mắt lại, rốt cục không cần chạy đi nữa, thân thể người này cũng có thể tốt lên một chút.

Tiểu Dương tỉnh lại lúc Bối Nạp Đức còn đang ngủ, hô hấp trầm ổn ở ngực có chút phập phồng, vẻ mặt lúc ngủ điềm tĩnh không giống lúc tỉnh lại bá đạo tà mị, duỗi ngón tay phác họa chân mày Bối Nạp Đức, đột nhiên cảm giác hình như vẫn là cái dạng này, mỗi ngày tỉnh lại nhìn thấy người này, đã trở thành một bộ phận không thể thiếu trong cuộc sống, phảng phất trời sinh liền như thế, mỗi lần mở mắt ra, người ở bên người ta, ta làm bạn người, hai người như thể kẻ bên cùng thân mật.

Cuối cùng khều mái tóc màu tím đen quần lên tay chơi đùa, tóc Bối Nạp Đức rất suôn mượt, Tiểu Dương thử thắt tóc cho hấn, kết quả mỗi lần còn chưa chờ thắt tốt cái kế tiếp liền tự động tuột ra, Tiểu Dương đùa không biết chán.

“Bướng quá.” Thanh âm biếng nhác của nam nhân từ bên tai truyền đến, Tiểu Dương yên lặng buông tay, lúc này trưởng bối đang giáo huấn nhi đồng, ngữ khí hiền lành có a

~~“Không ngủ?” Bối Nạp Đức cọ xát đầu Tiểu Dương, mơ mơ màng màng hỏi.

“Ừ, ngủ đủ rồi.” Thấy nam nhân lại nhắm mắt, Tiểu Dương dứt khoát dùng sức giật nhẹ tóc hấn, “Người không dậy? Không dậy thì ta đi ra ngoài đi dạo.”

Bối Nạp Đức cười vài tiếng, “Bây giờ có tinh thần rồi? Mấy ngày hôm trước như thế nào không thấy người hoạt bát như vậy?”

“Chỉ cần không cần cười lư, thân thể ta luôn luôn tốt.” Tiểu Dương kéo cánh tay trên lưng mình xuống, “Không phải thân thể ta yếu, mà là phương tiện giao thông các người rất lạc hậu.”

“Ừ... Vậy người hay là trở về đi?” Bối Nạp Đức ngồi dậy tựa vào đầu giường miễn cưỡng nói.

Tiểu Dương khinh miệt, lườm hấn một cái, “Hừ, lão tử cưới xà trở về.”

Bối Nạp Đức “...”

“Vương, ngài tỉnh rồi sao?”

“Ừ, vào đi.”

Hi Nhĩ Đạt đẩy cửa đi vào, di? Này ánh mắt lạnh vù vù là ở đâu ra vậy?

“Chuyện gì?”

“Á... Ba Nại Đặc tới, yêu cầu ngài cùng đi tham gia hội nghị vương bộ lạc.”

“A, động tác nhanh như vậy, xem ra rốt cục có người không nhịn được rồi...” Bối Nạp Đức khước miệng khe giương lên, lộ ra vài phần ý tứ thích thú trào phúng .

Tiểu Dương đem áo choàng ném cho hắn, “Cẩn thận người ta đoạt khu rừng nhà ngươi.”

Bối Nạp Đức thuận tay tiếp nhận, “Muốn cướp, cứ việc đến đoạt, bổn vương chờ hắn.” Đi qua đi xoa cằm Tiểu Dương, “Đi ra ngoài nhớ đi cùng Hi Nhĩ Đạt, đừng một mình chạy loạn, được không?”

“Biết rồi biết rồi, ngươi đi nhanh đi.” Tiểu Dương không nhịn được đẩy đẩy hắn, người thật đúng là làm như mình đang nuôi đứa con vậy...

Hướng Hi Nhĩ Đạt gật đầu, Bối Nạp Đức sải bước đi ra ngoài, xoay người bị cơn gió thổi bay một góc áo choàng, Tiểu Dương bĩu môi, thiết, đi đường cái còn đùa giỡn cho đẹp.

Hi Nhĩ Đạt vẻ mặt hắc tuyến nhìn phía trước, người kia hết nhìn đông tới nhìn tây với vẻ mặt kinh ngạc, hắn có chút hối hận khi đi theo rồi, sớm biết vậy liền để cho Ngả Thụy Tư đi theo cùng. Ngải không biết sẽ không hiểu đi, thấy được lén lút hỏi một chút thì được rồi nhưng người này không biết cái gì gọi là dọa người, nhìn thấy cái gì, mặc kệ rất xa liền quay đầu là một tiếng rống to.

“Hi Nhĩ Đạt, đây là cái gì?” Rống còn phải gọi cả tên của ta sao!

“Mật quả.”

“Cái gì cơ?”

“Mật quả!”

Chung quanh có mấy người thú nhân hắc hắc cười ra tiếng, Tế Tự của bộ lạc Lai Táp mặc dù rất nhiều người không nhận ra nhưng tên thì mọi người đều biết nhiều hơn, một trong tam đại bộ lạc là bộ lạc Lai Táp có đại tế tự, là người trên đại lục có y thuật tốt nhất, lại là người trong truyền thuyết có thể cùng thần giao tiếp. Khó có được dịp nhìn thấy, rất nhiều người tò mò đánh giá, hơn nữa, vấn đề thường thường là về tiểu giống cái kia, mọi người đều đoán Tế Tự Lai Táp đi theo tiểu giống cái kia có quan hệ gì, nhìn Tế Tự đại nhân quan tâm nhiều đến hắn nha, bọn họ có phải hay không là bạn đồng hành, bất quá tiểu giống cái kia cái gì cũng đều không hiểu, cùng Tế Tự đại nhân cùng một chỗ thật sự là không xứng nha mau thôi kéo mau thôi kéo...

Hi Nhĩ Đạt liếc mắt duy trì mỉm cười thản nhiên trên mặt nhưng nội tâm vô cùng bất đắc dĩ, mặc kệ ở nơi nào tế tự đều được người tôn trọng cao cao tại thượng tôn tại nhưng bây giờ chính mình hoàn toàn suy bại đến mức tựa như ở trong bộ lạc phải chăm sóc trẻ con giống cái...

“Hi Nhĩ Đạt, ăn không?” Tiểu Dương đang cầm mấy quả trái cây trở về, khó trách gọi là mật quả, cắn vỏ trái cây hơi mỏng, bên trong là một ít chất lỏng màu trắng sữa, ngọt mà không ngán còn mang theo mùi hương nhẹ nhàng thơm mát, sớm biết vậy liền đổi thêm vài quả.

“Ngươi lấy cái gì đổi lại?”

“Hai thanh đao.”

Hi Nhĩ Đạt nụ cười trên mặt rốt cục duy trì không được nữa, “Hai, đem đổi?”

“Hả, làm sao vậy?”

“Ngươi có biết đao của bộ lạc chúng ta bao nhiêu giá trị không?” Hi Nhĩ Đạt hỏi có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Á... Bao nhiêu?”

“Xem nơi này!”

Tiểu Dương theo hướng ngón tay Hi Nhĩ Đạt nhìn lại, một gian hàng đầy thú nhân cầm các loại các dạng đồ vật.

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

“... Xếp hàng, trao đổi vũ khí của chúng ta .”

“... Vậy nên ta bị hãm hại?” Tiểu Dương mạnh mẽ quay đầu lại chất vấn.

Hi Nhĩ Đạt với vẻ mặt người mới biết được thật sự là gỗ mục không thể điêu khắc cuối cùng cũng đã hiểu.

“Ta tìm hãn đi!” Lừa gạt người tiêu thụ là hành vi không thể tha thứ.

Hi Nhĩ Đạt tay mắt lanh lẹ kéo lấy quần áo người nọ, “Giao dịch đã xong không được đổi ý, đây là quy củ.”

Cho nên đây là làm một cú? Quyền lợi người tiêu thụ và vân vân bảo vệ như thế nào?

“Trên đại lục, trao đổi đồ vật đều có quy luật, người, quên đi, sau này người lại muốn cái gì ta giúp người đổi.” Hi Nhĩ Đạt có chút đau đầu, bảo mẫu chắc chắn phải làm rồi, thật không biết Vương sao lại đem chức nghiệp này tặng thêm cho hãn, nó thú vị sao.

“Dương? Thật là người hả.” Ba Trạch Nhĩ ở thật xa nhìn thấy Tiểu Dương liền hưng phấn chào hỏi.

“Ách... Ba Trạch Nhĩ, thật đúng lúc.” Mặc dù biết hãn là giống đực nhưng bản thân cũng không có cách nào khác đem tiểu thanh niên thanh tú rất dễ dàng thẹn thùng trước mắt này liên tưởng với sinh vật cao lớn uy mãnh cùng một chỗ.

“Thân thể người tốt lên nhiều rồi hả? A, tế tự đại nhân.”

“Gọi ta Hi Nhĩ Đạt là được rồi.” Đối mặt với người ngoài, Hi Nhĩ Đạt ngay tức khắc thay đổi khuôn mặt thân thiện mỉm cười.

“Như vậy sao được, người là tế tự đại nhân tôn quý. Ta từ nhỏ liền nghe nói qua ngài, biết ngài là một vị tế tự vĩ đại, ta rất kính nể ngài...” Ba Trạch Nhĩ lại đỏ mặt, thanh âm càng ngày càng nhỏ, “Dương, các người cũng đi dạo chợ sao? Chúng ta có thể cùng nhau đi không?”

“Ồ, như vậy phiền người rồi.” Người này sùng bái Hi Nhĩ Đạt? nhưng mà, tiểu giống đực này không giống ca ca hãn làm cho người ta một loại cảm giác gian trá, Tiểu Dương cảm thấy hãn cũng không tệ lắm.

“Không phiền, không phiền.” Ba Trạch Nhĩ mặt càng đỏ hơn, “Vậy Dương muốn đổi vật gì không?” Dương đáp ứng yêu cầu hãn rồi

~“À... Đồ ăn được không?” Các thứ cần thiết khác hiển nhiên có trong bộ lạc, nhóm giống đực sẽ xử lý, hãn đối với thức ăn các loại kỳ lạ mỹ vị của đại lục này thật sự là rất ngạc nhiên.

“Dương nhiên, ta cũng rất thích các loại thức ăn của bộ lạc khác. Dương, ta mang người đi một chỗ người nhất định thích.” Ba Trạch Nhĩ có một loại cảm giác tìm được tri kỷ, ca ca không thích hãn hứng thú với lĩnh vực này, cho nên hãn cũng chỉ có thể cố nén đi theo ca ca học tập các loại tri thức, mặc dù hãn đối với quản lý bộ lạc thật sự rất không có hứng thú.

Không thể không nói vật hợp theo loài, hai kẻ ăn hàng rốt cục vượt qua muôn sông nghìn núi gặp nhau.

“Đây là...” Tiểu Dương kích động, mặc dù trước mắt cái này rất đơn sơ, mặc dù nó chỉ có bốn cái bàn, tám cái ghế, nhưng nó quả thật là một cái khách sạn! Mặc dù càng giống điểm tâm sáng của cửa hàng trong tiểu thuyết cổ đại.

“Đây là quầy hàng của bộ lạc Ốc Sứ, bọn họ bộ lạc dùng mĩ thực đến theo bộ lạc khác đổi lấy đồ vật, bộ lạc Ốc Sứ làm đồ ăn thật sự rất ngon.” Mỗi lần theo ca ca đến Dịch lễ Ba Trạch Nhĩ đều len lén chuồn mất, lại đây mấy lần, bị ca ca phát hiện, lại nói bị hãn lãng phí các đồ vật của bộ lạc đi đổi lại thứ đồ ăn vô dụng,.

“Như vậy cũng có thể đổi lấy đồ vật?” Mấy người sau khi ngồi xuống, Tiểu Dương hỏi.

“Ừ, có một số bộ lạc nhỏ không có vật phẩm đặc biệt thực dụng, liền làm một ít vật nhỏ đặc sắc đến đổi lấy các đồ vật cần thiết, mĩ thực của bộ lạc Ốc Sứ ở trên đại lục cũng rất nổi danh.” Hi Nhĩ Đạt một bên giải thích.

“Không ngờ tế tự đại nhân cũng biết cái này.” Ca ca từ trước tới giờ vô cùng khinh thường những thứ này, tế tự của bộ lạc bọn họ ngày nào cũng ở trong nhà, lúc nào cũng lảm bảm lảm bảm, Hi Nhĩ Đạt đại nhân thật sự là đặc biệt.

“Ha ha, ta đối với thức ăn cũng rất cảm thấy hứng thú, bình thường đều là tự mình nấu cơm.”

“Thật ư? Thật khó tưởng tượng rằng tể tự sẽ tự mình nấu cơm.” Ba Trạch Nhĩ với vẻ mặt không thể tin, tể tự mỗi một bộ lạc đều cao quý, bình thường ngay cả săn thú ... Cũng không làm càng hưởng chỉ là tự mình xuống bếp.

Không chỉ tự mình nấu cơm, trước khi Tiểu Dương đến còn phải dưỡng thêm ông vương kia cái gì cũng không làm lại còn rất tệ hại đó...

Vài người nói giỡn một hồi, có thú nhân bưng tới vài thức ăn của con người, trong chén đĩa là một khối thịt rười rười nước sốt không biết tên, còn có một chén nước nóng tản ra mùi thơm nồng đậm.

Tiểu Dương cắt một khối bỏ vào trong miệng, thịt tươi ngon mới vào miệng liền tan ra, ăn ngon làm cho hắn thiếu chút nữa đem đầu lưỡi cũng nuốt vào.

“Dương, mùi vị rất ngon đúng không?” Ba Trạch Nhĩ buồn cười nhìn động tác Tiểu Dương nhanh chóng nuốt thức ăn vào trong miệng, động tác Dương mặc dù có chút vội vàng nhưng một chút cũng không chật vật, chỉ là nhìn hắn ăn cái gì thì có loại cảm giác rất đẹp, thú vị.

Tiểu Dương nuốt thịt trong miệng xuống gật đầu, “Ừ, rất ngon.” Uống hết chén nước nóng, lau lau miệng, “Lão bản, cho thêm một phần thịt nữa.”

“Dương ngươi còn muốn ăn?!” Mặc dù ăn cái này rất ngon, nhưng một khối thịt lớn như vậy, ngay cả mình cũng cảm giác được có chút no, mà tiểu giống cái này lại ăn nữa, không sợ vỡ bụng sao.

Tiểu Dương lắc đầu, “Gói vào, mang về.” Trong nhà còn có một pho tượng đại thần còn chưa ăn cái gì.

Ba Trạch Nhĩ cười, “Cái này để lạnh không thể ăn, Dương muốn ăn có thể tùy thời đến mà.”

... Tiểu Dương không cách nào tưởng tượng người như Bối Nạp Đức đi dạo chợ, ngồi ở trong quán nhỏ ăn cái gì đó, không biết sẽ mang một bộ dáng gì nữa, giống như cảm giác mặc Armani lớn ăn ...

“Không phải ta, mà là mang về cho Bối Nạp Đức.”

Ánh sáng trên mặt Ba Trạch Nhĩ thoáng cái không thấy, “Dương cùng Vương Lai Tạt cảm tình thật tốt.”

“Ha? Có sao? Ha ha, Bình thường cũng khá tốt, ha ha...” Mặc dù hai người quả thật là cùng một chỗ nhưng trước đám đông cùng với những người khác một cách công khai nói rằng hắn có mối quan hệ rất tốt với một người đàn ông, tuy hắn là thẳng hơn hai mươi năm nhưng mang tư tưởng bảo thủ nam nhân cũng có chút không được tự nhiên.

17. Chương 17: Hội Nghị

Ánh mắt Ba Trạch Nhĩ trong nháy mắt phát sáng, “Thật hả?”

“Ừ, xem như thế đi.” Cầm lấy lá cây lớn đựng thức ăn, Tiểu Dương chuyển hướng đề tài, “Chúng ta lại đi xem nơi khác đi?”

Ba Trạch Nhĩ tất nhiên là đáp ứng, Hi Nhĩ Đạt một bên sờ sờ cằm cười có chút thâm ý.

Không giống Tiểu Dương bên này rất thích ý, hội nghị vương bộ lạc lúc này không khí có chút nặng nề, hai mươi mấy người trong hội nghị sắc mặt tối tăm, Bối Nạp Đức híp mắt dựa lưng về phía sau, ngón tay thon dài lúc gõ lúc không trên mặt bàn. Ba Nại Đặc bên cạnh, hai tay đan chéo khoát trên đầu gối, trên mặt vẫn như vô hại mỉm cười.

“Không biết các vị vương bộ lạc cảm thấy đề nghị của ta như thế nào?” Nói chuyện chính là một người thú nhân trung niên tóc nâu.

“Vương Mễ Á, dã tâm của ngài thật lớn! Bảo từng bộ lạc bọn ta nhượng lại 1/10 khu rừng cho người, bộ lạc các người đã chiếm thảo nguyên lớn như vậy rồi lại còn muốn rừng của bọn ta!”

“Hừ, An Kỳ La, người nếu muốn hoán đổi chúng ta có thể trao đổi lãnh địa, bộ lạc các người đều có khu rừng tươi tốt, dựa vào cái gì lãnh địa Mễ Á chúng ta chỉ có thảo nguyên cằn cỗi!”

An Kỳ La, tức giận lại vỗ cái bàn không lên tiếng.

“Á Bá Đặc, mấy ngàn năm trước bộ lạc Mễ Á đã sinh hoạt trên thảo nguyên, đây là ý chỉ của thần, sao có thể như người nói sửa liên sửa lại.”

“Dựa vào ý chỉ của thần là cái gì chứ, chính là làm cho các thú nhân bộ lạc Mễ Á chúng ta chịu hành hạ nghèo khó sao, như thế là ý chỉ công bằng chăng, chúng ta tại sao lại muốn tuân thủ!”

“Á Bá Đặc, người dám hoài nghi ý chỉ của thần! Người đây là khinh nhờn thần linh!”

“Bộ lạc Mễ Á bảo hộ thảo nguyên đã mấy ngàn năm, hôm nay cũng có thể tới lúc được ban thưởng khu rừng.”

“A, nói thật dễ nghe, Lai Ni Á người sao không đem một nửa khu rừng của bộ lạc Đạt Mộc cho bộ lạc Mễ Á lun đi.”

“Ta đồng ý đem 1/10 khu rừng của bộ lạc chúng ta cho bộ lạc Mễ Á, còn các người?”

“A, ai biết các người không phải là thông đồng.”

“An Kỳ La, người không nên quá phận!”

*% ... %

Vì vậy diễn biến lần nữa thành thi biện luận.

Ba Nại Đặc vẫn như cũ cười đến ưu nhã, “Vương Lai Táp, ngài thấy thế nào?”

“A, bốn vương chỉ biết sẽ biến thành như vậy.” Bối Nạp Đức vẫn là một bộ dáng không chút để ý, không biết Tiểu Dương bây giờ đang làm gì, tính tình người kia khẳng định không ngốc, phỏng chừng bây giờ đang đi dạo chợ, đi dạo chợ hẳn là có Hi Nhĩ Đạt cùng đi...

Biết Bối Nạp Đức cố ý xuyên tạc ý tứ của mình, Ba Nại Đặc chỉ là cười cười, không lên tiếng nữa.

“Không biết Vương Lai Táp cùng Vương Khắc Luân ý kiến như thế nào?” Mặc dù đều là tam đại bộ lạc, nhưng bộ lạc Mễ Á bọn hắn chỉ là khu vực rộng lớn, thú nhân số lượng nhiều, nói về thực lực lại không bằng Lai Táp cùng bộ lạc Khắc Luân .

Bối Nạp Đức vẫn như trước không nói, không khí có chút xấu hổ, Ba Nại Đặc thấy thế chủ động lên tiếng nói, “Bộ lạc ta sẽ quyết định theo số đông.”

Tất cả mọi người không có một ý kiến thống nhất, người với ai giống nhau! Đối với cách hắn nói thái quá này mặc dù bất mãn nhưng phỏng chừng kỳ thật cũng không ai nguyện ý đi tìm hắn chuốc lấy tai họa.

Thanh âm khắc khẩu lại một lần nữa vang lên.

“Đủ rồi, ” Bối Nạp Đức có chút không nhịn được, đứng lên, “Coi trọng lãnh địa nhà ai, có bản lãnh nói trực tiếp chém giết là được, ở chỗ này lại âm ỉ còn gì là vương nữa!” Dứt lời cũng không chờ mọi người phản ứng, sải chân một bước liền đi ra ngoài. Cũng đã trễ thế này, Tiểu Dương nhà hắn còn chờ hắn ăn cơm, làm sao có thời giờ ở chỗ này nghe các người nói nhảm.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết làm sao lại khiến cho tâm tình Vương Lai Táp không hài lòng.

“Vương Lai Táp xin chờ một chút.” Thấy Bối Nạp Đức đi ra ngoài, Ba Nại Đặc cáo từ một tiếng, bước nhanh đuổi tới.

“Vương Khắc Luân có chuyện gì?” Tuy rằng không kiên nhẫn nhưng trực tiếp rời khỏi cũng không tốt, Bối Nạp Đức bây giờ nhìn hắn rất không vừa mắt.

“Ha hã, gần đây ta nghe được lời đồn.” Ba Nại Đặc cố ý dừng lại nói, hắn luôn luôn thích nắm giữ quyền chủ động.

Song nam nhân trước mắt này cũng không giống những người khác sẽ tò mò, hắn rút cuộc nghe được lời đồn gì, Bối Nạp Đức mặt không chút thay đổi, nhìn hắn nếu không nói liên chuẩn bị tư thế bước đi.

Ba Nại Đặc thấy thế không thể làm gì khác hơn là xấu hổ cười, “Lần trước nhìn thấy tiểu giống cái kia gọi là Tiểu Dương, xem bộ dáng của hắn hình như không phải thú nhân của bộ lạc Lai Táp.”

Vừa dứt lời, sắc mặt Bối Nạp Đức phút chốc lạnh xuống, khoe miệng cong lên, “Ha ha, ” tuy là ánh mắt cười nhưng lại không hề có ý cười, lạnh lùng giống như muốn giết người, “Tiểu Dương đúng là không phải người của bộ lạc Lai Táp ...”

Ba Nại Đặc thần sắc biến đổi.

“Nhưng hắn là người của ta!” Bối Nạp Đức dừng một chút, thu lại nụ cười lạnh lẽo trên mặt, dùng ngữ khí đủ để đông chết người mở miệng nói, “Ba Nại Đặc, ta mặc kệ ngươi có mục đích gì, ai dám đả thương Tiểu Dương, ta nhất định sẽ giết kẻ đó!” Nói xong xoay người, xem như chưa từng liếc hắn một cái, đi nhanh trở về, áo choàng bị thổi bay phát phới.

Ba Nại Đặc rốt cục cũng không mang bộ dáng mỉm cười nữa, sát ý của Bối Nạp Đức mới vừa rồi dày đặc àm cho hắn ra một thân mồ hôi lạnh, từ nhỏ đến lớn chưa từng có người nào làm cho hắn có loại cảm giác hoàn toàn bị áp chế này, buông tay phải vẫn nắm chặt ra, lòng bàn tay bất ngờ có bốn vết máu. Cúi đầu xem tay phải một chút, cười tự giễu ngẩng đầu thì đã thay đổi bộ dáng bình thường, trên mặt tao nhã lịch sự. Bối Nạp Đức, người thật sự rất mạnh, nhưng nhược điểm của người cũng bại lộ rất rõ ràng...

Vốn định theo người yêu cùng ăn bữa cơm đêm nay mà gấp gáp trở về, Bối Nạp Đức thất vọng khi biết được Tiểu Dương nhà hắn ăn no ở bên ngoài rồi, mà sau đó còn biết Tiểu Dương đặc biệt cầm đồ ăn mang về cho hắn, trong nháy mắt thất vọng đã biến mất.

Mặc dù thịt đã lạnh, hương vị cũng mất lại dính dính cũng không ngon lắm nhưng Bối Nạp Đức ăn với vẻ mặt hạnh phúc, đây là Dương Dương nhà hắn đặc biệt vì hắn mang về mà

~Tiểu Dương vẻ mặt nghi ngờ nhìn hắn, ăn một bữa cơm có cần phải cười như vậy không...

“Hôm nay các người thảo luận cái gì?” Chờ hắn ăn xong, Tiểu Dương thuận tay đưa cho hắn một chén nước nóng, ăn thịt lạnh sẽ không tiêu chảy chứ?

“Không có đại sự gì lắm, bộ lạc Mễ Á muốn phân chia chút rừng rậm, có người không cho.”

Tiểu Dương trầm mặc, cái này không phải đại sự vậy cái gì mới là đại sự? “Người thì sao? Người nghĩ gì?”

“A, có bản lãnh thì tới lấy, cần gì phải xin xỏ người khác? Nằm mơ đi.” Bối Nạp Đức đem cái chén chơi đùa, thần sắc không thèm quan tâm, trên đại lục hết thấy đều là dựa vào thực lực nói chuyện, bọn họ có thực lực thì tới lấy, cần gì trông cậy vào người khác đưa cho, cho dù bọn hắn có giữ cũng không được. Bối Nạp Đức luôn luôn không đem các thế lực tranh đấu để vào mắt, các dũng sĩ bộ lạc Lai Táp không sợ chiến tranh. Duy nhất làm cho hắn để ý chính là Tiểu Dương, hôm nay Ba Nại Đặc nói như thế không thể không làm cho hắn sinh cảnh giác. Nhưng mà, nếu Ba Nại Đặc một mình nói với hắn, như vậy có thể biết người biết rõ Tiểu Dương hắn là cũng không nhiều...

“Dương, sắp tới không nên đi ra ngoài một mình, có người sẽ chú ý.” Trực tiếp nói với hắn, có người mơ ước hắn người này khẳng định sẽ không để ở trong lòng.

Ta không liên quan đến chuyện âm ỉ kia, bọn họ lại không nhận ra ta, mặc dù nghĩ như vậy nhưng Tiểu Dương trong miệng vẫn đáp ứng .

“Nói như vậy quả thật là bộ lạc Mễ Á đem tộc Sói Tuyết diệt tộc rồi?” Hy vọng bọn họ sẽ không phát hiện Kim Mao.

“Ừ, bọn họ là nghi phạm lớn nhất nhưng mà ta có chỗ không hiểu lắm.”

“Chỗ nào?”

“Á Bá Đặc mặc dù có dã tâm, ở hội nghị vương bộ lạc mấy lần trước, hắn cũng đưa ra ý muốn phân chia khu rừng nhưng nếu như nói hắn đem tộc Sói Tuyết diệt tộc thì ta rất khó tin.”

“Bởi vì thực lực bọn họ yếu?”

“Không hẳn, mặc dù Mễ Á so ra kém Lai Táp cùng Khắc Luân nhưng bọn hắn chiếm cứ địa thế có lợi, cách tộc Sói Tuyết khá gần, động thủ bị phát hiện có thể tính rất nhỏ.”

“Vậy người tại sao lại hoài nghi?”

“Vương Mễ Á không có lá gan kia.” Ánh mắt Bối Nạp Đức lạnh lẽo, “Khẳng định là hắn bị người xúi giục, chỉ bằng chính hắn căn bản hạ không được quyết tâm như vậy.”

“Người đoán phía sau hắn có người khác?”

“Ta cũng cho rằng như vậy.” Hi Nhĩ Đạt từ bên ngoài trở về thuận miệng nói.

“Ồ, người đã trở về, Ba Trạch Nhĩ cũng ra về rồi hả?”

“Ba Trạch Nhĩ?! Hắn tới làm gì?” Không chờ Hi Nhĩ Đạt mở miệng, Bối Nạp Đức hướng về phía Tiểu Dương ồn ào, giống đực kia vừa nhìn liền đối với Tiểu Dương không yên lòng, bọn họ cả hai không một ai đối với Tiểu Dương có tâm địa tốt, hắn cư nhiên còn dám tới?

“Ừ, hôm nay, chúng ta cùng nhau đi dạo chợ, mỹ thực người đang ăn là hắn chọn đấy, mùi vị không tệ chứ?”

Bối Nạp Đức, “...” Bây giờ nhỏ ra được không?

“Vương, hôm nay bộ lạc Mễ Á có hành động rồi?”

“Ừ, yêu cầu phân chia rừng. Hi Nhĩ Đạt, người cẩn thận điều tra Á Bá Đặc gần đây lên lui tới với ai, tốt nhất là có thể tìm được chứng cứ bọn họ tập kích tộc Sói Tuyết.”

“Vâng, nếu tìm thấy thì sao?”

Bối Nạp Đức ngả người ra sau, khoe miệng cong lên một nụ cười tà mị, “Không, đem tin tức lan ra đi, làm cho càng nhiều người biết càng tốt.” Hắn không có hứng thú muốn biết âm mưu bộ lạc Mễ Á bọn họ, hắn chỉ quan tâm an toàn Tiểu Dương, vì không để cho bọn họ nhàn rỗi hỏi thăm Tiểu Dương, hắn không ngại cho bọn hắn chút phiền toái.

“Này... Vương, tin tức tộc Sói Tuyết bị diệt tộc lan ra, sợ rằng sẽ khiến mọi người hoảng loạn.” Hi Nhĩ Đạt không thể tưởng tượng phản ứng của mọi người sau khi biết sủng nhi của thần bị diệt tộc, khẳng định sẽ không giống bộ lạc bọn hắn bình tĩnh như vậy.

“Không sao, làm theo ta nói, càng hướng chi, tộc Sói Tuyết cũng không phải không bị diệt tộc?”

Hi Nhĩ Đạt nghe vậy chợt hiểu, nhìn Tiểu Dương liếc mắt một cái, “Vâng, ta sẽ đi an bài.”

Vừa dứt lời, Ngã Thụy Tư tiến vào, “Vương, bọn họ tới rồi, an bài như thế nào?”

Bối Nạp Đức cười cười nhìn về phía Tiểu Dương, “Người nói đi?”

Tiểu Dương vút cho hắn một cái liếc mắt, “Chia nhỏ từng nhóm lúc bọn họ tiến vào, chú ý bí mật.”

Ngã Thụy Tư ngẫm hiểu, đáp ứng một tiếng theo Hi Nhĩ Đạt cùng nhau lui ra ngoài.

Đợi hai người kia rời khỏi, Bối Nạp Đức vươn tay, “Lại đây.”

Tiểu Dương... Người làm gì giống như dưỡng sủng vật vậy? Gọi con chó còn phải cấp chút thức ăn, ta một người lớn sống sờ sờ đây, người kêu một tiếng là ta phải qua sao?

Thấy Tiểu Dương không để ý đến hắn, Bối Nạp Đức không thể làm gì khác hơn là sờ sờ cái mũi chính mình đứng lên đi qua, chen vào trong cái ghế Tiểu Dương, đem người ôm vào lòng.

“Ngài cũng không ngại khó chịu mà chen chúc sao, cũng đâu có thiếu cái ghế?” Tiểu Dương đưa tay đẩy hắn, chen chúc khó chịu muốn chết, cái ghế này không như ghế sa lon, các tay vịn gỗ làm thịt hắn đau.

Bối Nạp Đức cười ha hả đem hắn ôm đến trên đùi mình, lại dùng lực đem người áp vào ngực mình, “Như vậy không chen chúc rồi chứ?”

Thật sự là muốn cái gì thì đến cái đó, muốn ghế sa lon da tinh khiết, lại cấp cho một cái ghế da người cao cấp.

Bất quá một người khỏe mạnh ngồi ở trên đùi người khỏe mạnh, loại tình cảnh này làm cho người ta bối rối, Tiểu Dương tránh tránh, “Buông ra, có chuyện nói chuyện không nói ta đi ngủ.”

“Chúng ta đi ngủ!”

“...” Ta sai rồi, như thế nào có thể cùng cầm thú đề cập hai chữ đi ngủ này! “Người không phải có chuyện nói với ta?”

“Lên giường rồi nói.” Song chưởng dùng lực một lát muốn ôm người đứng lên.

Tiểu Dương vội vàng véo hấn một cái, “Người đảm bảo người ở trên giường có thể nói chuyện tốt?” Thật không phải là hấn tự kỷ, lực quang trong mắt cầm thú này cũng có thể sử dụng làm đèn màu.

Ngẫm lại chính mình quả thật sẽ cầm giữ không được, so sánh chuyện trọng yếu vẫn nên ngồi xuống nói đi, đem mặt chôn ở trên lưng Tiểu Dương Bối Nạp Đức mở miệng nói, “Dương, sau này không nên tiếp xúc với huynh đệ Ba Nại Đặc.”

“... Ta không nghĩ Ba Trạch Nhĩ là giống đực.”

Bối Nạp Đức trầm mặc, lần này ta thật sự không phải ghen...”Ta biết, ta không phải nói cái này, Dương, Ba Nại Đặc hình như đã biết ngươi là người mà thần dụ nhắc tới, ta hoài nghi Ba Trạch Nhĩ đến gần người căn bản là có âm mưu.”

18. Chương 18: Chẩn Đoán

“Biết cũng chỉ là biết như vậy, ta cũng không muốn gạt ai.” Huống hồ, hấn mắt đen tóc đen cũng đâu không được. Về phần âm mưu, có lẽ cái người cười gian trá kia đích xác có âm mưu nhưng một thanh niên ngượng ngùng mà khẳng định là người xấu sao, làm cảnh sát chút trực giác như vậy hấn vẫn phải có.

“Người có thể gặp nguy hiểm.” Thấy hấn chẳng để ý như thế, Bối Nạp Đức có chút tức giận, mày nhăn lại.

“Này, người muốn ghìm chết ta hả...”

Bối Nạp Đức vội vàng buông cánh tay ra, mới vừa rồi không tự giác ghìm chặt eo người trong lòng.

Biết hấn là lo lắng cho mình, Tiểu Dương cũng không cùng hấn so đo, xoay người đối mặt Bối Nạp Đức, nhìn người nọ cau mày, Tiểu Dương đưa tay vượt giữa hai hàng lông mày người nọ. Mặc dù không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận, thế gian hấn là không có chuyện gì có thể làm cho nam nhân này cau mày.”Chúng ta đâu không được, nếu như vậy dứt khoát sẽ không đấu, lấp không bằng mỡ, ta tự có biện pháp ~ “

Bối Nạp Đức nhìn tiểu bộ dáng kiêu ngạo của người này, lập tức biến hóa, tay bắt đầu không thành thật nhích tới nhích lui, nhẹ nhàng dùng hàm răng cắn lỗ tai Tiểu Dương, “Biện pháp gì? Nói ta nghe một chút.”

Tiểu Dương bị hấn cắn khiến cho thân thể có chút như nhũn ra, hơi hơi nghiêng đầu, né hấn thở ra nhiệt khí, “Bọn họ không phải tin tưởng ta vốn là người mà thần dụ nhắc tới sao? Ta liền giả bộ là một thần sử cho bọn hấn nhìn một chút.”

“Bối Nạp Đức, các người nơi này đối với thần linh có cảm giác như thế nào ?”

“Hả? Coi như kính sợ đi.”

“Hắc hắc, cái này cũng dễ làm.”

“Hả, người cần ta làm gì?”

“Bây giờ không cho phép nghĩ việc này...” Dem người ôm tới trên giường cúi người đè lên, cánh tay dài rắn chắc chống đỡ hai bên đầu Tiểu Dương, từ trên cao nhìn xuống hấn, “Lúc này chỉ cho nghĩ về ta.”

Tiểu Dương đỏ mặt vui vẻ, “Vậy lúc khác có thể nghĩ đến người khác?”

“Ừ, có lẽ, ” Bối Nạp Đức không đứng đắn, “Vậy không bằng ta không cho người có lúc khác?”

...

Tiểu Dương chân thành nhìn Bối Nạp Đức, “Ta sai rồi.”

Bối Nạp Đức hài lòng gật đầu, cúi thấp đầu hôn nhẹ trán hắn. ” Ân, rất thông minh.” Mỗi hôn dọc theo đôi mắt đến chóp mũi một đường đi xuống, cuối cùng ngậm lấy đôi môi mềm mại, rồi lại mút lấy đôi môi ấy lặp đi lặp lại nhiều lần, cạy mở khớp hàm, đầu lưỡi linh hoạt đảo qua toàn bộ khoang miệng quen thuộc, cuối cùng không ngừng khiêu khích cái lưỡi có chút ngượng ngùng kia. Tiểu Dương có chút thẹn quá thành giận, chủ động vươn đầu lưỡi dùng sức muốn đẩy nó đi ra ngoài, cũng không muốn bị người nọ nhân cơ hội cắn đầu lưỡi kéo về trong miệng hắn , “Ha ha, về bên ta rồi nhé.” Bối Nạp Đức cắn đầu lưỡi Tiểu Dương mơ hồ nói.

Tiểu Dương bị hắn cắn có chút đau, thế nhưng đầu lưỡi trong miệng người ta nói cũng không được, chỉ có thể cắn tức người nọ.

Bối Nạp Đức càng thêm đắc ý dùng sức cắn một cái, không chờ Tiểu Dương kêu lên, lập tức buông ra, hàm răng đem đầu lưỡi kia ngậm trong miệng sửa thành đầu lưỡi tinh tế của mình liếm lộng.

Cảm giác trên lưỡi càng thêm mẫn cảm, Bối Nạp Đức nhìn Tiểu Dương dĩ nhiên động tình, dần dần động tác liên tục, hai tay linh hoạt hoạt động khắp nơi, rất nhanh Tiểu Dương đã được lột thành tiểu Bạch Dương trần truồng .

Bối Nạp Đức dứt khoát đứng dậy, cởi y phục trên người mình, nhìn người dưới thân thờ hồn hển, bàn tay to đặt trên thân thể trắng nõn liền không di chuyển tiếp. Thân thể Tiểu Dương mặc dù cũng không giống như mình có cơ thể rắn chắc nhưng vóc người cân xứng đường nét xinh đẹp. Bối Nạp Đức nhìn cứ nhiên có chút thất thần.

Tiểu Dương lại không dễ chịu lắm, cả người trần truồng nằm ở dưới thân người khác còn không nói, người nọ lại cái gì cũng không làm, chỉ là nhìn mình chăm chăm, Tiểu Dương bị hắn nhìn vậy có chút khó chịu, đơn giản dùng sức động thân một chút, “Người có làm hay không? Không làm thì lăn xuống đi.”

Bối Nạp Đức hoàn hồn, khôi phục vẻ mặt đen tối kia, “Bảo bối, người thật xinh đẹp, ta nhìn đến ngây người nha.” Hài lòng nhìn mặt Tiểu Dương sau khi nghe mình nói, trong nháy mắt liền đỏ hồng như muốn lấy máu, cười ha ha ôm lấy Tiểu Dương cùng nhau trên giường bắt đầu lăn lộn...

Sáng sớm ngày thứ hai, Hi Nhĩ Đạt chưa rời giường chợt nghe trước viện có người gõ cửa, cố ý mặc y phục chậm như rùa rồi từ từ đi ra mở cửa. Ngoài cửa, Ba Trạch Nhĩ vừa nhìn thấy hắn vốn thần sắc hơi có vẻ tung tăng, lập tức trở nên có chút nghiêm túc, ” Tế tự đại nhân, buổi sáng tốt lành.”

“Ba Trạch Nhĩ, ta đã nói rồi người không nên câu nệ như vậy. Gọi ta là Hi Nhĩ Đạt thì được rồi.”

“Vậy sao được, ngài phải được tôn kính...” cánh tay bị kéo mạnh về phía trước, Ba Trạch Nhĩ hoảng sợ phát hiện mặt mình gần sát thân tượng đến mức có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt đối phương.

Nhìn kinh hoàng trong mắt Ba Trạch Nhĩ, Hi Nhĩ Đạt cười hì hì ra tiếng, “Ta rất đáng sợ?”

“Không... Không không không, sao lại thế, ta... Ta ta ta rất tôn kính tế tự đại nhân.” Bất quá, tế tự đại nhân ngài có thể đừng nhìn ta như vậy, ta không phải dã thú nha.

“Ha ha, thật sự?” Hi Nhĩ Đạt buông tay ra, từng bước lui về phía sau, “Người đối với tế tự bộ lạc khác xưng hô như thế nào ?”

“A? Thì xưng hô tế tự đại nhân, tế tự đại nhân làm sao vậy?”

“Người rất tôn kính bọn họ?” Hi Nhĩ Đạt nghiêng đầu, vẻ mặt mang ý cười nhìn Ba Trạch Nhĩ.

“Ừm, đương nhiên rồi.” Tế tự đại nhân ở đâu mà chẳng được tôn trọng?

“Đối với ta cũng thế?” Hi Nhĩ Đạt tiếp tục vẻ mặt cười ôn hòa.

“Ừm, đương nhiên rất tôn kính tế tự đại nhân.” Rắn có hai cánh cũng không phải thuộc loại hiếm thấy nhưng rắn mà có hai cánh màu trắng, thì quả thật rất hiếm thấy, lúc đầu Hi Nhĩ Đạt được sinh ra mấy tháng, khiến cho người người vây đến xem.

“Ai?”

“Cái gì?”

“Ai là tể tự đại nhân?”

“Là Ngài đó.”

“Ta gọi là gì?”

“Tể tự đại nhân...”

“Ai?”

“... Hi Hi Hi Nhĩ Đạt đại nhân...” Ba Trạch Nhĩ mặc dù đơn thuần nhưng cũng không ngu, loại vấn đề vĩnh viễn vô ích này tốt nhất vẫn nên dừng lại.

Hi Nhĩ Đạt cười tủm tỉm cuối cùng gật đầu, “Người tới tìm Tiểu Dương hả, hần vẫn chưa tỉnh dậy, nếu không người chờ đi.”

“Không không cần, nếu Dương còn chưa tỉnh, vậy ta sẽ trở lại sau, ta về trước.” Ba Trạch Nhĩ lần đầu phát hiện tể tự đại nhân đối với hần cười, tự nhiên làm cho hần cảm giác sờn tóc gáy, cùng tể tự đại nhân đứng cùng một chỗ cảm giác rất khó chịu.

“Ồ, ta tiễn người trở về.”

“Không cần, thật sự không cần phiền ngài như vậy, ta tự trở về được rồi.”

Nhìn Ba Trạch Nhĩ gần như chạy trốn, Hi Nhĩ Đạt đuổi thắt lưng một cái xoay người trở về phòng, còn có thể ngủ thêm một giấc nữa nha, buổi sáng bị đánh thức và vân vân thật sự là làm cho người ta không thoải mái.

Từ lúc Ba Trạch Nhĩ ở ngoài cửa, Bối Nạp Đức liền nghe thấy thanh âm bọn họ nói chuyện, nhìn Tiểu Dương còn đang ngủ, Bối Nạp Đức có chút tức giận, liền cắn xuống mặt hần, cũng đã nói với hần cách xa huynh đệ này một chút, nhưng người này lại cứ theo chân bọn họ qua lại.

Tiểu Dương chậm rãi mở mắt, nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt phóng đại bình tĩnh nói, “Biến.” Mới buổi sáng phát điên cái gì, buổi tối ngày hôm qua Tiểu đại gia bị lăn qua lăn lại đến khuya, đối với việc bị đánh thức tổ về cực kỳ bất mãn, đuổi móng vuốt gạt khuôn mặt người nọ sang một bên, trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Bối Nạp Đức thấy người nọ nhe răng nhếch miệng, xoa xoa thắt lưng, lập tức từ một ông chồng ghen tuông hóa thân thành trung khuyển, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng đang đau nhức của Tiểu Dương “Thoải mái sao?”

Tiểu Dương lăm lăm hai tiếng trả lời, xoa bóp thoải mái, hô hấp dần dần bình ổn.

Nhìn người kia lại muốn ngủ, ánh mắt Bối Nạp Đức u ám, bàn tay di chuyển cứng nhắc, trên khuôn mặt bình thản có một tia lo lắng vẫn không nhận ra, chống đỡ thân thể, giữ vững phía trên, nghiêng người nhìn Tiểu Dương, dịu dàng hỏi, “Còn muốn ngủ?”

“Ừ... ” Tiểu Dương mơ mơ màng màng, nỉ non nói.

“Ừm, vậy người ngủ tiếp đi, đợi ta lát nữa kêu người dậy ăn điểm tâm “

Lần này Tiểu Dương ngay cả hừ hừ cũng chẳng muốn hừ, chỉ lăm lũi ngủ tiếp. Không có được câu trả lời, Bối Nạp Đức cũng không hỏi lại, bàn tay to buông lỏng lực đạo xoa bóp nhẹ nhàng một hồi, nét mặt rơi vào một mảnh trầm tư, đã đến thành trấn vài ngày mà thân thể Tiểu Dương lại không có chuyển biến tốt đẹp, rất dễ dàng uể oải hơn nữa tinh thần rất kém, tinh lực chuyện kia của thú nhân giống đực rất tràn đầy, yêu cầu vẫn giống như vậy nếu như trước kia vào buổi sáng, hần nhất định chăm chọc khiêu khích lừa gạt đem mình mắng tan tác tới bởi dễ xả giận, mà không phải suy yếu chỉ lo ngủ như thế này. Đúng vậy, chính là suy yếu, từ lúc bắt đầu đi chung đường, hần liền phát hiện, Tiểu Dương trở nên yếu ớt. Không giống trước kia, mặc dù sức lực nhỏ bé nhưng chung quy vẫn là bộ dáng tinh lực tràn đầy, mấy ngày hôm trước hần vẫn tưởng bởi vì đi đường nên mệt nhọc, bây giờ xem ra nếu không phải như vậy ...

Nhẹ nhàng xuống giường, thuận tay đắp mền cho hần, Bối Nạp Đức ăn mặc gọn gàng, cước bộ nhẹ nhàng, rất nhanh đi ra ngoài, vẫn nên tìm Hi Nhĩ Đạt hảo hảo kiểm tra cho hần một phen.

Mới vừa tìm được Hi Nhĩ Đạt lại đúng lúc có thú nhân đến truyền lời nói muốn mời dự họp hội nghị vương bộ lạc, Bối Nạp Đức bây giờ lòng tràn đầy lo lắng, đối với cái hội nghị ồn ào kia phiên đến cực điểm, “Không đi, nói với bọn họ, ý bốn vương vẫn là câu nói kia, muốn thì chính mình tới đoạt!”

Thú nhân truyền lời định khuyên bảo, lời nói vừa đến bên miệng đã bị ánh mắt Bối Nạp Đức tràn đầy sát ý, sợ đến mức nuốt trở vào, chạy trở về mang theo nỗi hoảng sợ một lúc lâu mới hồi phục nổi, thật đáng sợ, nếu mình đứng lâu hơn chút nữa thì thực sự sẽ bị giết.

“Vương, ngài đây là?” Bối Nạp Đức mặc dù bá đạo nhưng cũng không phải người chẳng phân biệt được nặng nhẹ, hần làm như vậy tất nhiên là có dụng ý của hần.

“Bọn họ bất động bốn vương cũng không có tâm tình theo chân bọn họ lễ mễ thêm, từ chối bọn họ một lần cũng chẳng sao.” Bối Nạp Đức trên mặt lộ ra một tia khinh miệt, “Hừ, làm gì cũng sợ sệt, bản thân ta còn muốn xem thử hần có thể làm nên chuyện gì.”

Quả nhiên...

“Hi Nhĩ Đạt, đi xem Tiểu Dương một chút, hần gần đây không tốt lắm.”

Bối Nạp Đức nhìn Tiểu Dương bị Hi Nhĩ Đạt lật qua lật lại kiểm tra nhưng vẫn ngủ say, rất trầm, lo lắng trong mắt càng hiện ra rõ ràng, mặc dù động tác Hi Nhĩ Đạt rất nhẹ nhưng Tiểu Dương vốn là một người rất cảnh giác, nếu như trước đây chỉ có hai người gần gũi như vậy, chỉ nhìn hần thôi cũng đã sớm bị hần phát hiện rồi, mà không phải như bây giờ vẫn ngủ say không hề hay biết.

So sánh với vẻ mặt lo lắng Bối Nạp Đức thì vẻ mặt Hi Nhĩ Đạt cũng rất phức tạp, nghi hoặc, không dám tin, lo lắng, mà lại quái lạ luân phiên xuất hiện trên mặt hần, Bối Nạp Đức nhìn thấy càng lại lo lắng, nếu không phải bận tâm hần còn đang kiểm tra, Bối Nạp Đức thật sự nhịn không thể hơn, muốn xách hần đến hỏi rõ ràng.

Rốt cục Hi Nhĩ Đạt đứng dậy, hướng Bối Nạp Đức không tiếng động gật đầu, Bối Nạp Đức kéo hần bước ra ngoài, Hi Nhĩ Đạt bị túm một cái liền lảo đảo, “Nhẹ tay!” Liền nghe được một câu gầm nhẹ, Hi Nhĩ Đạt rất ủy khuất, rõ ràng là người kéo ta mà...

“Thế nào? Hần rốt cuộc làm sao vậy?”

Hi Nhĩ Đạt lộ vẻ do dự, “Cái này ta không biết chính xác.”

“Nói nhanh!” Bối Nạp Đức mặc dù nét mặt hay là một mảnh lạnh lùng nhưng tâm lý đã hận không thể không bóp chết tên này, cách nói chuyện cứ áp a áp ứng.

“Tiểu Dương mang thai rồi.” Hi Nhĩ Đạt rất nhanh nói.

Trầm mặc nửa giờ ...

“Hả?!” Bối Nạp Đức mặc dù giật mình nhưng lại càng mừng rỡ nhiều hơn, không thể lưu lại con nối dòng, tuy nói hần rất không để ý, nhưng cuối cùng vẫn có chút tiếc nuối. Nhưng hôm nay đã có người nói cho hần, người hần yêu có huyết mạch của hần. Mặc dù có chút kỳ quái, nhưng có thể Bích Lạc Quả đã thay đổi thể chất Tiểu Dương thì sao?

Xem vẻ mặt quen thuộc của Vương từ trước đến giờ luôn luôn là nghiêm túc hoặc lạnh lùng hoặc trêu tức, Hi Nhĩ Đạt chưa từng nghĩ tới có thể từ trên mặt nam nhân này chứng kiến sự mừng rỡ như điên. Hi Nhĩ Đạt có chút không đành lòng, nói ra nửa câu sau, “Nhưng ta không cảm giác được mạch thai..”

Vui sướng cứng ngắc trên mặt Bối Nạp Đức. Tựa như người mới vừa biết được lão bà mình sinh rồi, thầy thuốc đi ra sắc mặt đau xót nói cho người, làm nên bị thương, là thai chết.

Thú nhân bọn họ sinh ra con nối dòng cũng không dễ dàng, cho nên giống cái từ lúc bắt đầu thụ thai, tế tự trong bộ lạc liền có thể từ bên ngoài bụng cảm giác được mạch thai dù rất nhỏ, đây là bảo bảo tại nói cho bọn họ, hần sống rất khỏe mạnh. Mà một khi không cảm giác được mạch thai, như vậy rất có thể thai nhi

đã tử vong, hóa thành huyết nhục biến mất vô tung. Bây giờ Hi Nhĩ Đạt nói với hắn, hắn không cảm giác bảo bảo bọn họ có mạch đập.

19. Chương 19: Bảo Bảo?

Bối Nạp Đức nhắm mắt lại che khuất một mảnh bi thương bên trong, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm trang tựa vào trên ghế. Hi Nhĩ Đạt có chút chần chờ, nhưng không thể không lần nữa mở miệng, “Nhưng...”

Xoát, ánh mắt lóe sáng thẳng tắp bắn về phía hắn, Hi Nhĩ Đạt lau lau cái trán ngay cả mồ hôi cũng không tồn tại, cực kỳ áp lực nói, “Giống cái trong bộ lạc, một khi mạch thai biến mất cũng sẽ không cảm giác được dấu hiệu mang thai nhưng ta xác thực quả thật có thể từ trên người Tiểu Dương cảm giác được hắn mang thai. Mặc dù không có mạch thai nhưng bệnh trạng mang thai rất rõ ràng.” Nói tới chỗ này, Hi Nhĩ Đạt trầm tư khó giải, hắn giúp rất nhiều giống cái trong bộ lạc, cũng đã chẩn đoán qua, chưa từng xuất hiện qua hiện tượng mâu thuẫn như thế.

“Nói cách khác, nó còn sống?” Trầm mặc một lúc lâu Bối Nạp Đức chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn.

Rõ ràng trong lời nói Bối Nạp Đức ý chỉ nó chính là đứa bé, Hi Nhĩ Đạt suy tư một hồi nói, “Thân thể Tiểu Dương cùng chúng ta dù sao cũng không giống nhau, ta rất khó phán đoán. Có lẽ... ” dừng một chút “Hỏi Tiểu Dương một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.” Có lẽ giống cái bọn họ ở nơi đó, cùng chúng ta không giống nhau?

Bối Nạp Đức lần nữa nhắm mắt lại, “Ta sẽ hỏi.” Tiểu Dương từng nói qua với hắn, ở nơi đó của bọn họ, hắn thuộc về một loại sinh vật gọi nam nhân, vốn không thể sinh hài tử, nếu như không phải Tiểu Dương tới nơi này rồi thay đổi thể chất, vậy nguyên nhân gì làm cho hắn thụ thai? Vì sao thụ thai rồi lại không phù hợp với bệnh trạng thú nhân bọn họ? Bối Nạp Đức có chút đau đầu xoa xoa giữa lông mày, mừng rỡ rồi đau xót làm suy nghĩ của hắn thành mảnh hỗn loạn.

Hi Nhĩ Đạt thấy bộ dáng hắn phiền muộn, nhẹ giọng nói, “Ta sẽ trở về tìm xem tế tự trước kia có lưu lại thư từ gì không, Vương, mặc kệ nói như thế nào, nếu Tiểu Dương có bệnh trạng mang thai, như vậy chứng minh sau này hắn còn có thể thụ thai, cho nên ngại...”

Bối Nạp Đức phát tay cắt đứt lời hắn, Hi Nhĩ Đạt biết điều trở về tra tư liệu.

Cho dù, Tiểu Dương sau này còn có thể mang thai, không rõ vì sao bệnh trạng hắn lại kỳ lạ như thế, hắn cũng không có thể cam đoan với thể chất bất đồng của Tiểu Dương cùng giống cái thú nhân cũng có thể giống nhau mà sinh hài tử. Chỉ là mặc kệ thế nào, cũng hy vọng hắn còn sống.

Tiểu Dương rốt cục tỉnh lại thì đã đến giữa trưa, thỏa mãn duỗi thắt lưng một cái, mở mắt ra liền nhìn thấy Bối Nạp Đức ngồi ở bên giường, vẻ mặt nhu tình vô hạn nhìn hắn, hai người đối mặt một hồi, Tiểu Dương quyết đoán xoay người, kéo chăn che đầu mình. Sờ sờ cánh tay đã nổi da gà, cái loại vẻ mặt ghê tởm này vẫn là ít xem thì tốt hơn.

Bối Nạp Đức hoàn toàn không biết mình, bắt tri bắt giác bị chán ghét, thấy Tiểu Dương lại kéo chăn phủ đầu, tay vỗ vỗ đầu hắn, ôn nhu nói, “Dừng ngủ, không đói bụng sao? Đứng lên ăn một chút gì đi.”

Người có thể tưởng tượng một người đàn ông thân cao hai thước lại giống như một tên thái giám có tiếng nói cao the thé đối với người hời hợt ân cần?

Tiểu Dương soàn soạt xốc chăn lên ngồi dậy, mặt không chút thay đổi nói, “Người uống lộn thuốc?”

“Hà?” Bối Nạp Đức nhất thời không phản ứng.

Tiểu Dương gật đầu, “Ừ, xem ra người đã quên uống thuốc. Thuốc nhất định phải uống đúng giờ, không được gián đoạn, bệnh tâm thần cũng là bệnh, cần được điều trị.”

Bối Nạp Đức rất ủy khuất, chính mình lo lắng, suy nghĩ kỹ càng đối với người này nói như thế nào mới có thể làm cho hắn không thương tâm, hắn đã gặp qua bộ dáng thống khổ của giống cái trong bộ lạc khi mất đi bảo bảo, hơn nữa hắn cũng vừa mới nhận thức được nỗi đau mất con này, nếu như có thể, hắn cũng không có ý định nói cho Tiểu Dương biết chuyện này, nếu như hắn thật sự mất thì cứ để cho hắn ở đó mà Tiểu

Dương cũng không có phát hiện đến lúc đó cứ lẳng lặng rời đi, chẳng hay biết gì ít nhất sẽ làm cho Tiểu Dương không thống khổ. Nhưng Hi Nhĩ Đạt cũng nói tình hình Tiểu Dương rất đặc thù, cho nên dù không tiện mở miệng, Bối Nạp Đức cũng muốn hỏi rõ ràng, có một tia hy vọng hắn cũng không muốn buông tha. Mất đi hài tử, giống cái là người thống khổ nhất, vừa nghĩ đến tâm tình Tiểu Dương, trong lòng Bối Nạp Đức không tự giác nổi lên sự thương tiếc.

Chính là tâm ý của mình rất rõ ràng lại bị ghét bỏ.

Tiểu Dương nắm chặt chần, rốt cục không thể nhịn được nữa, đưa tay nhéo mặt Bối Nạp Đức, dùng sức nhéo một cái. .

Bối Nạp Đức bị đau, nói “Đau đau đau, Dương đừng tay.”

Buông khuôn mặt bị mình niết đỏ, Tiểu Dương hài lòng gật đầu, ân, vẫn là bộ dáng nhìn thuận mắt này, kiên quyết không thừa nhận hắn cũng tồn tại tâm lý trả thù.

Bối Nạp Đức xoa mặt, “Dương Dương, người niết ta để làm chi?”

“Người nhìn ta ghê tởm như vậy để làm gì?”

Bối Nạp Đức trầm mặc, rõ ràng là ánh mắt yêu thương luyến tiếc...

Thấy hắn không nói lời nào, Tiểu Dương nhún nhún vai, không biết người này lại phát điên cái gì, vén chăn đang muốn đứng dậy xuống giường, bị Bối Nạp Đức đè lại, “Trước chờ một chút, ta có lời muốn nói với người.”

“Nói gì?”

“Người biết?”

Tiểu Dương không để ý đến hắn, bộ dáng hắn chính là muốn nói lại thôi, mình nếu nhìn không ra, vậy khóa học thẩm vấn kia coi như vô ích.

Bối Nạp Đức cẩn cẩn dục dục hỏi, “Người biết ta muốn nói gì?”

“Ta biết thì còn hỏi người sao.” Tiểu Dương một lần nữa dựa vào đầu giường, “Người rốt cuộc làm sao vậy?” Bối Nạp Đức cứ áp a áp ứng, thật sự rất khác thường, chẳng lẽ là ngoại tình? Suy nghĩ đến điều này, thần sắc Tiểu Dương bỗng nhiên nghiêm túc hẳn lên, hắn nếu dám đi tìm tiểu tam thì nhất định phải thiên hắn! Chính mình là một thẳng nam chân chính mà cũng cam nguyện cho hắn dè mà hắn còn dám đi ngoại tình!

Không biết suy nghĩ người trước mắt này đã chạy lệch ra ngoài đến tám trăm dặm, Bối Nạp Đức hạ mi mắt xuống, rốt cục quyết định. Đứng dậy đỡ Tiểu Dương từ phía sau, ôm hắn dựa trong lòng mình, tay phải cùng hắn mười ngón tay giao nhau, “Người gần đây ngủ rất nhiều.”

“Ồ.” Cho nên người thừa dịp ta ngủ, len lén đi ra ngoài vụng trộm gặp tiểu tình nhân?

“Thân thể cũng trở nên không tốt.”

“Ồ.” Cho nên bắt đầu ghét bỏ ta rồi? Tiểu Dương yên lặng ôm chặt chần, chính hắn gặp phải loại tâm lý oán phụ liền sợ hãi cố gắng kìm nén một phen.

“Cho nên ta để cho Hi Nhĩ Đạt xem bệnh cho người.”

Nói tới đây, Bối Nạp Đức dừng lại, Tiểu Dương bị loại không khí khẩn trương này khiến cho không khỏi nín thở chăm chú, chẳng lẽ mình bị bệnh nan y?

“Hắn nói, người mang thai rồi.”

Ầm! Cảm giác bị sét đánh trúng cũng không hơn cái này, Tiểu Dương chậm rãi tựa đầu chuyển hướng đến Bối Nạp Đức, ánh mắt thờ người ra, “Mang thai?”

Bối Nạp Đức trầm trọng gật đầu.

“Ta?”

Về mặt Bối Nạp Đức lại trầm trọng như trước, gật đầu.

Chúng kiến bộ dáng Bối Nạp Đức, thần kinh Tiểu Dương bị chấp mạch trong nháy mắt, bị loại cảm xúc phần nộ không biết tên liên tiếp bùng nổ, ” Chết tiệt, lão tử mang thai con của người mà người lại trưng ra bộ mặt như nhà có tang cho ai xem hả! Không ngờ người lại như thế, lão tử mang thai con người, người liền như vậy, biết vậy không đồng ý cho người muốn làm gì thì làm! ?”

Tiểu Dương hoàn toàn tức giận, mình từ một đại nam nhân lại vì một đại nam nhân khác sinh hài tử, lại còn bị ghét bỏ! ! Sinh hài tử... Mang thai? Mang thai? ? Mang thai?!! Xoát, lửa giận trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh, rốt cục Tiểu Dương cũng phục hồi lại tinh thần.

Rõ ràng, Tiểu Dương đã hiểu lầm, Bối Nạp Đức còn chưa kịp mở miệng giải thích, chỉ thấy sắc mặt người nọ trong nháy mắt từ hồng chuyển trắng, còn ngón tay thì gắt gao nắm lấy vạt áo của chính mình.

“Ta? Mang thai? Ha ha, người nói giỡn đúng không, tuyệt đối không có khả năng!”

Nhìn người nói như đinh đóng cột, Bối Nạp Đức có chút bức mình, “Tại sao không có khả năng. Hi Nhĩ Đạt nói người quả thật mang thai đứa con của ta.”

Tiểu Dương có chút phát điên, “Không có khả năng, khẳng định hấn xem lầm rồi, mang thai cái từ này sao có thể đặt trên người ta!”

“Hi Nhĩ Đạt là tế tự xuất sắc nhất trên đại lục, y thuật của hấn tốt nhất. Tuyệt đối không có khả năng xem lầm.”

“Sao lại không có khả năng xem lầm, siêu laser B còn có khả năng đem khối u xem thành thai nhi, còn hấn chỉ dùng mắt nhìn thì quả thực rất không đáng tin. Tóm lại, ta tuyệt đối không có khả năng mang thai!” Có, có khả năng là khối u cũng nên.

Tiểu Dương cực lực phủ nhận làm cho Bối Nạp Đức càng thêm bức mình, khuôn mặt tuần tú lạnh xuống, “Sinh hài tử cho ta khiến cho người thống khổ như vậy sao?”

Tiểu Dương buồn bực gãi gãi đầu, mặc dù nói như vậy nhưng với y thuật của Hi Nhĩ Đạt, hấn quả thật đã gặp qua, tế tự trên đại lục này, quả thật có năng lực mà hấn không thể giải thích được nhưng mình là một đại nam nhân lại đi mang thai, việc này hoàn toàn làm cho hấn không tiếp thu được, nơi này cũng không phải là nữ nhi quốc chỉ cần uống chút nước là có thể sinh em bé.”Không phải thống khổ, người không biết loại cảm giác này đâu. Tựa như trong bộ lạc lại có giống đực mang thai, người có lẽ sẽ không tiếp thu được?”

“Tại sao không tiếp thu được?”

“Hả?” Tiểu Dương sững sốt.

Bối Nạp Đức thở dài, “Trên đại lục, thú nhân mới ra sinh vốn giống nhau, chỉ là sau đó, thân thể yếu ớt nên mới mất đi năng lực chiến đấu, vì vậy mới được giao cho trách nhiệm sinh sôi nảy nở, giống đực nếu như nguyện ý cũng có thể thụ thai, bất quá cái giá phải trả rất lớn, thậm chí hoàn toàn thoái hóa đến mức không thể biến hình.”

Tiểu Dương hoàn toàn há hốc mồm, mơ hồ nhớ kỹ hình như Ngả Khắc cũng từng nói qua với hấn.

Một lần nữa, Bối Nạp Đức đem đề tài kéo trở về, nói, “Dương Dương, trước kia người đã từng nói với ta, ở nơi đó của các người, người có thể chất như người vốn không thể mang thai. Ta cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý không có con nối dòng rồi, cho nên khi Hi Nhĩ Đạt nói với ta rằng người mang thai, ta thật sự rất ngạc nhiên đến mức mừng rỡ, thật cao hứng.” Mâu thuẫn của Tiểu Dương, hấn cũng từng lo lắng qua, nhưng không nghĩ tới lại nghiêm trọng như vậy. Thấy Tiểu Dương trầm mặc không nói, Bối Nạp Đức buồn bã nói, “Dương Dương, nếu người thật sự không thích, như vậy... Quên đi. Hi Nhĩ Đạt chắc sẽ có biện pháp.”

Tiểu Dương nghe vậy giật mình, không tiếp thu được là một chuyện, muốn chủ động chấm dứt hấn chính là một chuyện khác.

Thấy mặt hấn lộ vẻ không đành lòng, Bối Nạp Đức quyết định gia tăng thêm tình cảm, nắm tay hấn hướng tới bụng hấn, hai tay dán trên cái bụng ấm áp, “Dương Dương, ta biết ở nơi đó trước kia của người, các người tương đương với giống đực tồn tại ở nơi này. Nhưng ở nơi này, có thể chính sinh ra con của chúng ta, là của người và ta. Dương Dương, người thật sự không muốn có hấn sao?”

Lòng bàn tay vốn ấm áp lại co dần, mu bàn tay thô ráp to lớn lại cực nóng, trong lòng Tiểu Dương đột nhiên hiện lên một loại cảm giác huyết mạch tương liên. Thế nhưng...”Tại sao nói là có thể?”

Bối Nạp Đức nắm chặt tay Tiểu Dương, đem thân thể hắn thay đổi góc dựa ở trong lòng mình, cắn cắn môi mở miệng nói, “Hi Nhĩ Đạt nói có thể xảy ra cái gì đó ngoài ý muốn.”

Trong lòng Tiểu Dương dâng lên cảm giác căng thẳng kỳ lạ, “Cái gì ngoài ý muốn?”

“Bệnh trạng của người cùng giống cái trong bộ lạc có chút không giống, đối chiếu theo như lời Hi Nhĩ Đạt, người mang thai đã hai tháng rồi, thế nhưng,” Bối Nạp Đức dừng một chút, cuối cùng nói ra, “Hắn hoàn toàn không cảm giác được mạch thai.”

“Mạch...thai?” Thai nhi hai tháng, chẳng lẽ có thể gọi cha mẹ?

Bối Nạp Đức đành phải phổ cập cho hắn một chút các loại hiện tượng sau khi giống cái mang thai trong bộ lạc, Tiểu Dương sau khi nghe xong cúi đầu trầm mặc một lúc lâu. Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng đã biết hài tử nhà hắn có thể đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng Tiểu Dương tràn đầy lo lắng, chỉ cần hắn không có việc gì, có lẽ, chính mình vẫn nguyện ý giữ lại hắn, về phần nguyên nhân Tiểu Dương cũng không muốn truy đến cùng. Sinh em bé và vân vân vân để cho hắn có chút thích ứng đã.

“Bối Nạp Đức, ở nơi đó của chúng ta, mạch thai và vân vân thì lúc đó đã được 4, 5 tháng.” Mặt Tiểu Dương không được tự nhiên xoay sang hướng khác, trong cảnh cực trước kia có vị chuẩn bị làm mẹ mang thai được 5 tháng, mỗi ngày ở khắp nơi đều khoe khoang bảo bối trong bụng nàng nhích tới nhích lui. Tiểu Dương lúc ấy nhìn cái bụng tròn tròn, thỉnh thoảng lòi ra một khối khiến hắn chỉ cảm thấy thật kinh khủng, không nghĩ tới bây giờ cư nhiên đến phiên hắn. Trời ạ, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được bộ dáng lúc mình mang thai, thật sự là rất kinh khủng! o()o

Mà Bối Nạp Đức lúc này lại hoàn toàn hưng phấn, điều này chứng minh được cái gì? Chứng minh rằng em bé của hắn, quả thật sống rất tốt mà, quả nhiên là bởi vì thể chất bất đồng nên phản ứng cũng không giống.

“Dương Dương, người nói thật?”

“Hả, hắn là như thế mà. Bất quá, nếu như đối chiếu với địa cầu mà nói, thì ta không có khả năng mang thai. Mà đối chiếu với nơi này của các người thì lại không giống với các người. A a!” Trong lòng Tiểu Dương lâm vào một mảnh rối rắm. Dù sao thì cũng mặc kệ, có suy tính như thế nào đi nữa thì chuyện mình mang thai, xem ra là chuyện chắc chắn rồi.

Nhìn sự phấn khích của Bối Nạp Đức bắt đầu nghĩ về tên con, Tiểu Dương chỉ có thể vô lực xoa xoa trán, có vẻ như bây giờ họ còn đang phải đối mặt với một số nguy hiểm chưa biết, thế nhưng bây giờ lại xuất hiện chuyện như vậy còn chưa biết là xấu hay tốt đây.

20. Chương 20: Động Thủ

Tiểu Dương núp phía sau thân cây ló đầu ra nhìn, xem bên trái nhìn bên phải một chút, tốt lắm, bây giờ không có ai, đùi phải dồn sức, phát lực lao về phía trước, mục tiêu bên ngoài cánh cửa. Thế nhưng, Bối Nạp Đức lại giống như từ trên trời giáng xuống, vẻ mặt đen thui kéo cổ áo Tiểu Dương lại “Lại muốn chạy ra bên ngoài nữa rồi.”

Lần thứ N lần bị chộp lại, Tiểu Dương rốt cục cũng bạo phát, cởi áo xoay người, phần nộ chỉ trích Bối Nạp Đức nói, “Ta cũng không phải phạm nhân, người dựa vào cái gì không cho ta ra ngoài! Người đây là giam cầm phi pháp, là xâm phạm nhân quyền!”

Mặc dù nghe không hiểu, hắn ồn ào cái gì nhưng trọng điểm thì Bối Nạp Đức dùng ngón chân nghĩ cũng biết, mấy ngày nay Tiểu Dương mấy lần muốn chạy ra bên ngoài đều bị hắn phái người chặn lại, tính nhẫn nại của người này phỏng chừng là tới cực hạn rồi.”Ta đã nói với người, mấy ngày nay sẽ xảy ra chuyện, người đi ra bên ngoài có thể sẽ có nguy hiểm.” Bối Nạp Đức mỗi ngày bận rộn đi nghe hội nghị tranh luận kia, mấy ngày nay khắc khổ càng ngày càng kịch liệt, các bè phái trên cơ bản, hắn cũng nhìn ra không sai biệt lắm, mắt thấy đối phương đã từ từ không kìm chế nổi, lúc này càng không thể để cho Tiểu Dương chạy loạn. Huống chi thể lực hắn bây giờ rõ ràng không được tốt.

“Ta làm gì mà có nguy hiểm hử, bình thường các thú nhân căn bản không biết ta.” Mấy ngày nay, Ba Trạch Nhĩ tới tìm hắn rất nhiều lần, mỗi lần chưa kịp vào cửa đã bị Hi Nhĩ Đạt nói mấy câu lừa gạt liền đi mất, Ngã Thụy Tư được Bối Nạp Đức điều đến trông coi mình càng gắt gao hơn. Mặc dù rất không muốn thừa nhận nhưng Tiểu Dương cảm giác chính mình bị hóa thành gấu mèo rồi.

Khuyên can không có hiệu quả, Bối Nạp Đức bắt đầu dùng chính sách ôn nhu, “Người nghe lời một chút đi, một khi bọn họ không nhịn được liền sử dụng vũ lực thì cả Dịch thành đều gặp nguy hiểm. Bảo bảo nhất định cũng không muốn cho người gặp nguy hiểm.” Về mặt vừa nói vừa thương yêu sờ sờ cái bụng vẫn còn bằng phẳng như trước của Tiểu Dương, mấy ngày nay có phải to lên chút xíu không nhỉ?

Tiểu Dương mặt không chút thay đổi kéo tay hắn ra, “Thai nhi chỉ mới hai tháng mà có thể hiểu chuyện này sao?”

Bối Nạp Đức tiếp tục ôn nhu, “Cho dù hắn không biết, người cũng phải thay hắn lo lắng, người nhẫn tâm để cho hắn gặp nguy hiểm sao?”

Tiểu Dương tiếp tục mặt lạnh chống đỡ, “Thì ra ý của người là ta nhẫn tâm mặc kệ hắn sống chết?”

Chính sách ôn nhu hoàn toàn thất bại, Bối Nạp Đức nhanh chóng giải thích, “Ta đương nhiên không có ý đó, ý ta là nói không muốn cho các người gặp nguy hiểm.”

“Đi ra ngoài chính là gặp nguy hiểm? Ta cũng không phải giấy, hơn nữa nếu thật sự gặp chuyện không may có nguy hiểm thì nơi đầu tiên xảy ra chính là nơi này.”

“Nơi này tốt xấu gì cũng có bọn Ngã Thụy Tư trông coi.” Bối Nạp Đức tiếp tục dỗ dành, “Người nghe lời đi mà, đừng để ta phải lo lắng.”

Tiểu Dương trầm mặc một hồi, lại ngẩng đầu lên thì đôi mắt đã là một mảnh ngân ngấn nước, đáng thương hề hề nhìn Bối Nạp Đức, “Nhưng ta thực sự buồn sắp chết rồi.”

Hình dạng diêm dâm đáng yêu lại tỏ ra yếu thế đáng thương quả nhiên dẫn đến thần sắc Bối Nạp Đức thay đổi lớn, đưa tay đem người ôm vào trong lòng, Bối Nạp Đức hôn nhẹ đôi mắt hắn, “Thật sự buồn chán đến vậy sao?”

Ta muốn ra bên ngoài cánh cửa kia. Tiểu Dương không nói chuyện, chỉ là chậm rãi gật đầu. Lúc này, im lặng đồng nghĩa với chiến thắng.

Bối Nạp Đức suy tư một hồi, rốt cục rốt cục quyết định, “Ta sẽ đem Khắc Lỗ Tư điều lại đây, bởi người nói chuyện một chút.”

Trong lòng Tiểu Dương mới vừa bốc lên một chút bong bóng hy vọng “Ba” liền vô tình bị đâm mà vỡ mất, đôi mắt chờ mong trong nháy mắt dập tắt. Một cước đá văng Bối Nạp Đức, cũng không thèm quay đầu lại, đi vào nhà. Nghe phía sau tiếng cười khê không thèm che dấu, trong lòng vạn phần muốn đánh chết tên chết bầm kia, mới vừa rồi giả bộ đáng thương, ý đồ tranh thủ đồng tình với mình.

Bối Nạp Đức tâm tình khoái trá, nhắc chân đuổi theo, nghe những lời vô nghĩa suốt một buổi sáng, giờ thì buồn bực nhất thời cũng không cánh mà bay. Chỉ là Ngã Thụy Tư mặc dù nói không nhiều lắm nhưng tâm tư xa hơn so với Khắc Lỗ Tư kín đáo, quả thật đối lấy hắn thì có chút không yên tâm. Bất quá có Hi Nhĩ Đạt chắc hắn không có vấn đề gì đâu. . .

Khắc Lỗ Tư cảm thấy rất may mắn, bản thân bị điều đến chỉ để trông nom Tiểu Dương, hắn đi theo Vương liên tục vài ngày, nghe những trận cãi nhau ồn ào khiến đầu óc hắn choáng váng, thậm chí xuất hiện tình trạng ảo giác về thính giác, chung quanh một mảnh an tĩnh lại liền cảm giác được trong cái lỗ tai của mình nhồi vào bảy tám loại thanh âm hỗn tạp, vì thế sự kính nể của hắn đối với Bối Nạp Đức lại đạt tới một tầm cao mới, không hổ danh là vương, đối mặt với tình cảnh ồn ào như vậy cư nhiên còn có thể bảo trì thần thái tự nhiên. A, đúng rồi, còn có cái vị gọi là Ba Nại Đặc kia, hắn cư nhiên cũng có thể bảo trì vẻ mặt cười tủm tỉm. Khắc Lỗ Tư từng cẩn thận quan sát hắn, phát hiện người kia ngay cả khóe miệng nhếch lên hình cung cũng sẽ không thay đổi. Nếu không phải Khắc Lỗ Tư nhìn thấy hắn nói chuyện, thật hoài nghi hắn giống như một tượng đá.

“Ba “, đầu bị vỗ một cái, Khắc Lỗ Tư phục hồi tinh thần lại nhìn Tiểu Dương trước mắt cùng mình giống nhau liền ngẩng đầu, có chút buồn bực hỏi, “Người đánh ta để làm chi?”

Tiểu Dương điềm nhiên như không, thu hồi tay, âm thầm oán hận, hai người ở trong này buồn thúi ruột mà người lại thất thần, nhưng ngoài miệng lại nói, “Trên đầu người có sâu.”

“Oh.”

Cho nên nói người thành thật chính là người thành thật. . .

Vì vậy hai người tiếp tục gây ra mắt to trừng mắt nhỏ, Tiểu Dương rốt cục không nhịn được nữa, “Người không cảm thấy rất buồn chán hả?”

Khắc Lỗ Tư dăm chiêu ủ dột, tiếp lời, “Thật sự buồn muốn chết luôn.” Vài ngày đầu thoảng cái được yên tĩnh lại, hẳn vui sướng vô cùng, không có việc gì liên theo Tiểu Dương chuyện trò tán gẫu ở trong sân, hoạt động vài cái, rất tự do. Chờ cho nói hết chuyện, hoạt động đủ cả rồi, cũng chỉ có thể theo Tiểu Dương ở trong phòng buồn đến phát chán. Vương không cho Tiểu Dương đi ra ngoài, ra lệnh cho mình coi chừng hẳn, mình cũng chỉ có thể đi theo ở trong phòng cùng bứt rứt với hẳn. Sớm biết như vậy thì tốt hơn hết là theo Vương đi tham gia hội nghị đó, tối thiểu nhìn những người đó âm ỉ đến âm ỉ đi lại cảm giác rất thú vị. Thở dài một hơi, Khắc Lỗ Tư oán giận nói, “Ngã Thụy Tư vốn ở chỗ này rất tốt mà, Vương để sao lại đột nhiên điều ta đến đây cơ chứ.”

Một bộ dáng oán giận làm cho Tiểu Dương có chút áy náy, “Theo hẳn như nói là cho người theo ta cùng trò chuyện. . .”

Cho nên nói người nhà lãnh đạo và vân vân là phiền toái nhất.”Chúng ta đây phải trò chuyện sao?”

“Ân, trò chuyện đi.” Tiểu Dương chạy đi cầm mấy trái mật quả rồi quay lại ngồi xuống, coi như tiệc trà.

...

Sự thật chứng minh lúc tận lực tìm đề tài để nói, thì đề tài tựa như đám mây ngày đó khiến cho người ngay cả cái đuôi cũng sờ không tới

~Hai người yên lặng mà gặm trái cây, đột nhiên Tiểu Dương toát ra một câu, “Sao chưa có ai động thủ nhỉ?”

Khắc Lỗ Tư vui vẻ, “Nói không chừng bọn họ đang ở ngoài cửa cũng nên?”

Tiểu Dương trầm tư một hồi, “Ân, nếu không người đi xem một chút?”

Khắc Lỗ Tư lườm hẳn một cái, sao người không đi đi? Đang muốn phản bác thì “Vù” một tiếng, một mũi tên xuyên qua cửa sổ thẳng tắp bắn ngay tại trên bàn, đuôi mũi tên còn đang run rẩy vì vù.

Khắc Lỗ Tư cùng Tiểu Dương liếc nhau, lập tức cúi người ngã xuống. Rất nhanh, một trận mưa tên rậm rạp bắn vào, hai người liền trốn tránh trái chạy phải lẩn, Khắc Lỗ Tư mấy lần nghĩ muốn đứng lên biến thân lao ra, đều bị mũi tên nhọn bức trở về.

Hắn tức giận hướng Tiểu Dương như trách móc, từ giờ gọi người là miệng quạ đen.

Tiểu Dương tranh thủ nhìn lại hẳn, khiêu khiêu mi một cái, liền lưu loát xoay người, phá cửa phòng ngủ lẩn vào, tay trái tiềm thức bảo vệ bụng. Hẳn cùng Khắc Lỗ Tư đang ở tại phòng ngủ, vị trí ở giữa viện tử, lại mới vừa nghe thấy phía sau cũng truyền đến thanh âm leng keng, phòng chừng hậu viện cũng có mai phục. Phòng ngủ Hi Nhĩ Đạt ở phía sau, hy vọng hẳn có thể chống đỡ được.

Tiểu Dương gỡ đao xuống, lại cầm hai thanh cung tên khom lưng đi ra ngoài, cùng Khắc Lỗ Tư hội hợp đem cung tên của Bối Nạp Đức đưa cho hẳn. Khắc Lỗ Tư cột nỏ tiếp nhận, nhìn chuẩn xác qua khe hở nhỏ, sau đó nhanh chóng bắn ra một mũi tên, ngoài cửa sổ liền có thanh âm vật ngã xuống đất. Khắc Lỗ Tư đặc ý hướng Tiểu Dương nâng nâng cằm.

Tiểu Dương lườm hẳn một cái, không làm ra âm thanh gì, cũng không công kích, chỉ đáp lại mũi tên bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng. Hiển nhiên, hẳn bắn tên không sánh bằng với Khắc Lỗ Tư, nên chỉ cầu có thể tự bảo vệ mình. Lúc này, cửa phòng Hi Nhĩ Đạt cũng thỉnh thoảng mở ra, nhìn thấy hai người canh giữ

ở trước cửa đều bình yên vô sự, tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, Tiểu Dương hướng hần chia chia phía sau, Hi Nhĩ Đạt gật đầu, khom thắt lưng bước nhanh đi tới bên cửa sổ, lưu loát xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Dương trợn mắt há hốc mồm, ý tứ của hần chỉ là nói hần cùng Khắc Lỗ Tư bảo vệ phía trước còn Hi Nhĩ Đạt thì bảo vệ phía sau, cũng không có bảo hần nhảy đi ra nha. Cứ như vậy đi ra không chừng sẽ bị đâm thành con nhím đó?

Kết quả chứng minh, Hi Nhĩ Đạt chẳng những không có không bị đâm thành con nhím, ngược lại một lát sau tự nhiên thông thả trở mình tiến vào.

Tiểu Dương sững sờ hỏi, “Phía sau đã giải quyết rồi?”

Hi Nhĩ Đạt hơi hột gật đầu, Khắc Lỗ Tư lập tức đỏ mặt.

“Hai người các người che chở, ta lao ra.”

Tiểu Dương yên lặng mà quay đầu lại chuẩn bị cung tên, vẫn tưởng rằng Hi Nhĩ Đạt tuy nói có chút phúc hắc, nhưng bản chất vẫn là một người giống đực đường như ôn hòa. Cũng không tuần tra cũng không săn thú, chỉ là mỗi ngày, hần khắp nơi dạo chơi, xem chút bệnh, xử lý một đồng được liệu, không nghĩ tới cư nhiên cũng là một thành viên mãnh tướng, thân thủ lại hết sức cao cường.

Tiểu Dương không ý kiến, Khắc Lỗ Tư nhưng là chịu kích thích, “Các người che chở, ta đi.”

Hi Nhĩ Đạt chưa từng nhìn hần, “Người có tác dụng quan trọng khác rồi.”

“Gì?”

“Lá chắn.”

Khắc Lỗ Tư, “. . .”

Tiểu Dương ghen cười, phát phát tay ý bảo mình chuẩn bị cho tốt, Khắc Lỗ Tư vẻ mặt tuy không tình nguyện nhưng vẫn là đáp ứng khoác cung tên chuẩn bị sẵn sàng. Thân thể theo bản năng che cho Tiểu Dương ở phía trước, Tiểu Dương cũng không có chối từ, thân thủ của hần quả thật vốn là không đủ xem, huống chi bây giờ hần còn có việc để bận tâm rồi.

Thấy bọn họ chuẩn bị tốt, Hi Nhĩ Đạt hơi đứng thẳng lên, chuẩn bị lao ra, lại nghe thấy bên ngoài vài tiếng dã thú rên rỉ, mưa tên lập tức loạn cả lên. Mặc dù không biết tình huống bên ngoài xảy ra chuyện gì, nhưng rất rõ ràng đó là một cơ hội, Hi Nhĩ Đạt nháy mắt Khắc Lỗ Tư lập tức đem Tiểu Dương hoàn toàn ngăn cản ở sau người, Hi Nhĩ Đạt nhân cơ hội, bắt ngờ chạy ra ngoài.

Liên nhìn thấy một con rắn lớn màu lam gắt gao quấn liên tục trên người con hổ hoa văn đen trắng, miệng rộng cắn yết hầu con hổ, chung quanh có mấy người thú nhân bộ lạc khác đang ở thể đề phòng, trên mặt đất là mấy cỗ thi thể xa lạ.

“Không có việc gì rồi, ra đi.”

Tiểu Dương đi ra liền nhìn thấy con hổ thật lớn lao đảo rồi ngã xuống, một con rắn lớn màu lam chậm rãi biến thành hình người. Tiểu Dương mơ hồ nhớ rõ đã gặp qua thú nhân tóc màu lam này, xem bộ dáng hần là người một nhà.

Đang ở tận lực suy tư về người này thì lúc nghe thấy Hi Nhĩ Đạt mở miệng nói, “A Nhĩ kỳ, người sao lại ở chỗ này” Hi Nhĩ Đạt có chút kỳ quái, bộ tộc A Nhĩ kỳ vốn là bộ lạc chuyên đào tạo thành thiếp thân hộ vệ cho Vương, bình thường bản thân một chút cũng không rời, bây giờ cư nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Tiểu Dương vỗ mạnh đầu, đúng rồi, chính là giống đực tồn tại ngay bên cạnh mà hần cảm giác được điều đó lại rất thấp.

A Nhĩ kỳ lãnh đạm gật đầu, “Vương để cho ta bảo vệ Tiểu Dương.”

“Chờ một chút, ta sao lại không biết có người vẫn đi theo ta?”

Hi Nhĩ Đạt giải thích, “Bộ tộc bọn họ có phương pháp đặc thù, cho nên mới làm hộ vệ vương tộc.”

Phương pháp đặc thù là cái gì? Ân thân ?

Không ai chú ý nghi hoặc hẳn, Hi Nhĩ Đạt nhú mày nói, “Người ở chỗ này, vậy Vương ở nơi nào?”

A Nhĩ kỳ không lên tiếng, hẳn luôn luôn chỉ nghe duy nhất lệnh vua, Vương để cho hẳn bảo vệ Tiểu Dương, mặc dù khó hiểu nhưng vẫn đứng từ một nơi bí mật gần đó bảo vệ hẳn.

Tiểu Dương mạnh mẽ tự áp chế cảm giác khác thường trong lòng, “Hi Nhĩ Đạt, gọi bọn hẳn lại đây đi.”

21. Chương 21: Thần Sử

Tế tự gật đầu, “Bọn họ chỉ dùng cung tên đánh lén, cũng không có biến thành hình thú trực tiếp công kích. Phỏng chừng chỉ có chỗ ở các bộ lạc bị tập kích.” Nói xong, mấy người bắt đầu nhảy lên không trung biến hóa, quay cuồng một vòng rồi nhanh chóng xuống dưới.

Tiểu Dương âm thầm suy tư, không thèm kiêng nể gì mà tấn công có thể thấy được trên chợ ít nhiều vẫn ổn định, bộ lạc tham gia Dịch lễ đều giống nhau, rất ít giống cái sẽ đến, trong bộ lạc trừ Vương mang theo mấy người hộ vệ đi tham gia hội nghị ra, các giống đực khác đều giống nhau cũng đi chợ trao đổi hàng hóa. Lúc này, trừ những bộ lạc mang theo giống cái thì đại bộ phận bộ lạc lúc này vốn là bỏ trống.

“Hi Nhĩ Đạt, đi thông tri cho các giống đực trên chợ, không nên trở về, tiếp tục ở nơi đó giao dịch nhưng phải chú ý tình huống chung quanh.”

Hi Nhĩ Đạt nhìn Khắc Lỗ Tư liếc mắt một cái, hướng hẳn gật đầu sau đó nhanh chóng rời đi.

Chỉ chốc lát trong viện, liền lặng lẽ xuất hiện rất nhiều thú nhân giống đực, Khắc Lỗ Tư hỏi Tiểu Dương, “Bây giờ làm sao đây?”

Tiểu Dương suy nghĩ một hồi, nói “Chia làm ba đội...”

Lúc này, không khí ở hội nghị vương bộ lạc cũng là giương cung bạt kiếm. Bối Nạp Đức lạnh lùng nhìn mười mấy kẻ trước mặt đem cung tên chia vào hẳn, Ngã Thụy Tư gươm đao che phía trước hẳn. Ba Nại Đặc đứng phía sau hàng cung tên, đầu cúi thấp, nhìn không thấy thần sắc trên mặt.

“Á Bá Đặc, người đây là có ý tứ gì?” Nói chuyện chính là một thủ lĩnh tiểu bộ lạc, thanh âm lớn chất vấn với đối phương là thủ lĩnh Vương Mễ Á.

“Ha ha, An Kỳ La, ta đã nói rồi, bộ lạc Mễ Á chúng ta muốn có khu rừng, chính là các người không chịu cho, ta cũng chỉ có thể tự mình tranh thủ.” Á Bá Đặc nhìn Bối Nạp Đức một chút, “Ngài nói đi, Lai Tạt Vương?”

Bối Nạp Đức lia nhanh cho hẳn một cái liếc mắt, chậm rãi mở miệng nói, “Người muốn một phần khu rừng?”

Á Bá Đặc đắc ý cười cười, “Quả nhiên hay là Lai Tạt Vương sáng suốt, chỉ là ta bây giờ không nghĩ như vậy mà là hai phần mười rồi.” Trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, “Chỉ cần ở chỗ này đem các người giải quyết là được rồi, cả đại lục sẽ là của chúng ta.”

“Á Bá Đặc! Người cư nhiên có dũng khí ôm ý niệm như vậy ở trong đầu, người không sợ thần linh xử phạt sao? Tộc Sói Tuyết sẽ không tha, dù người vô pháp vô thiên như vậy.”

“Ha ha, Tộc Sói Tuyết?” Á Bá Đặc giống như nghe được chuyện tình buồn cười liền cười to vài tiếng, “Đến bây giờ, người có từng nhìn thấy một con Sói Tuyết chưa?”

“A, quả nhiên là các người giết.” Bối Nạp Đức có chút nheo mắt nói.

Ba Nại Đặc ở phía sau, thần sắc khẽ động, rất nhanh khôi phục như thường.

“Hừ, là chúng ta giết chúng nó thì sao. Cái gì mà sùng nhi của thần trong truyền thuyết, bất quá cũng chỉ là một đám dã thú cùng bộ lạc Mễ Á chúng ta tranh đoạt thức ăn mà thôi.” Ngữ khí Á Bá Đặc mang theo chút tức giận, nói, vốn bộ lạc Mễ Á bọn họ sinh hoạt tại thảo nguyên, thức ăn nơi đó cũng không phong phú như trong rừng, hơn nữa một đám tộc sói tranh đoạt, hàng năm con mồi bị chúng nó ăn tươi nhiều không kể xiết.

“Á Bá Đặc, không nghĩ tới gần đây lưu truyền tộc Sói Tuyết bị diệt tộc, nghe đồn cư nhiên không nghĩ là thật sự, các người cư nhiên có dũng khí xúc phạm, quả thực tội không thể tha.” An Kỳ La tức giận nói, “Chỉ bằng bộ lạc Mễ Á các người đã nghĩ muốn thôn gom cả đại lục, quả thực si tâm vọng tưởng.”

Vài vị Vương của mấy bộ lạc khác ở chung quanh đều phụ họa theo, Á Bá Đặc vung tay lên, vài mũi tên nhọn bắn tới trước người bọn họ. Trên mặt các vị Vương bộ lạc tuy tức giận, nhưng cũng ngậm miệng.

“Các người nếu dám động thủ, thì đã sớm có an bài.” Khắc Luân Vương vẫn chưa hề lên tiếng, rốt cục mở miệng nói, trên mặt cũng không còn bộ dáng mỉm cười nữa.

Á Bá Đặc giật mình một chút, rất nhanh khôi phục nói, “Đương nhiên, cả Dịch thành bây giờ đều bị các dũng sĩ bộ lạc chúng ta khống chế, cho dù các người có thể xông ra nơi này, cũng không ra khỏi được Dịch thành, thì càng đừng nghĩ đi qua thảo nguyên!”

Các vị Vương bộ lạc khác nhất thời có chút kinh hoảng, bọn họ không nghĩ tới bộ lạc Mễ Á cư nhiên có gan lớn như vậy. Các thú nhân cũng không sợ nguy hiểm, vốn nghĩ biến hình liều mạng bị thương rồi hướng trở về bộ lạc, hôm nay xem ra bộ lạc Mễ Á đã sớm đã bày nhân thủ, buộc bọn họ giao ra lãnh địa, bọn họ không sợ hy sinh, nhưng nhất định phải được quay về bộ lạc nói cho tộc nhân phòng bị.

Các vị vương tiểu bộ lạc có chút chờ đợi, nhìn Bối Nạp Đức cùng Khắc Luân, đều là tam đại bộ lạc mà bộ lạc Mễ Á trở thành địch nhân rồi, bây giờ đứng đầu mọi người tự nhiên là Lai Táp cùng bộ lạc Khắc Luân.

Bối Nạp Đức rốt cục không phụ sự coi trọng, mở miệng nói, “Người cho rằng chỉ bằng vài người như vậy, là có thể giết được ta sao? Á Bá Đặc, người thật đúng là biết cách tôn trọng ta đó.”

Bị khiêu khích không che dấu như thế, hiển nhiên đã chọc giận Á Bá Đặc, mấy thú nhân trung niên ghen đỏ mặt, cung tên trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng đột nhiên tỉnh táo lại. Á Bá Đặc đặc biệt hết sức hô hấp, sắc mặt khôi phục bình tĩnh, thậm chí mang theo chút ý cười nói, “Bối Nạp Đức, ta tự nhiên biết người rất mạnh, có lẽ nhiều dũng sĩ như vậy đích xác giết không được người.”

Các vị Vương của các tiểu bộ lạc nghe được, ánh mắt lộ ra chút buông lỏng, chỉ cần Bối Nạp Đức có thể chạy đi, như vậy hẳn nhất định sẽ không trở mặt nhìn cả đại lục rơi vào trong tay bộ lạc Mễ Á, tộc nhân của bộ lạc mình cũng có thể kịp thời được thông báo.

Bối Nạp Đức nghe vậy cũng không nhíu mày.

Quả nhiên, Á Bá Đặc dừng lại một chút tiếp tục nói, “Nhưng, ta nghe nói người lần này đến Dịch lẽ lại dẫn theo một tiểu giống cái. Không biết hẳn có thể hay không trốn thoát được? Ha ha “

Bối Nạp Đức thần sắc không thay đổi, “A, ta nếu có dũng khí dẫn hẳn đến, tự nhiên có năng lực bảo đảm an toàn cho hẳn.”

Á Bá Đặc nghe vậy cười ha hả, cười càng lớn tiếng nói, “Bối Nạp Đức, người không cần hù ta, các người lần này đến bao nhiêu người ta đã sớm biết rõ ràng, bây giờ các người nơi kia, bất quá chỉ có Hi Nhĩ Đạt cùng một vài người thú nhân khác. Không biết, ta đã phái đi hơn 20 thú nhân, Hi Nhĩ Đạt bọn họ có thể ngăn cản được mấy người?”

Bối Nạp Đức sắc mặt âm trầm, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng Á Bá Đặc, bên trong không chút nào che dấu tia tàn nhẫn cùng sát ý cư nhiên làm cho Á Bá Đặc kiên cường lui về phía sau từng bước.

Á Bá Đặc rất nhanh phản ứng lại, có chút không cam lòng, một lần nữa tiến lên từng bước, phóng ra tia tàn nhẫn nói, “Bối Nạp Đức, ta biết tiểu giống cái kia chính là người trong lời đồn thần dụ, càng biết người đó cũng là người người thích. Nếu người dám phản kháng, ta có thể đối với hẳn làm ra chuyện gì đó cũng nên !”

Nghe một câu như thế khiến vẻ mặt mọi người cùng giật mình, thần dụ lưu truyền đã mấy ngàn năm nhưng chưa bao giờ xuất hiện qua một người như vậy, rất nhiều người vô thức đã quên sự tồn tại của thần dụ này. Hôm nay cư nhiên thật sự xuất hiện, cư nhiên lại là người Lai Táp Vương thích.

Bối Nạp Đức không để ý đến sự kinh ngạc mọi người, thu hồi ánh mắt nói, “Biết hẳn là người của bốn vương, cư nhiên lại dám ra tay. Á Bá Đặc, người quả thật có dũng khí. Nếu như Tiểu Dương trên người có một chút tổn thương, bốn vương muốn cả bộ lạc Mễ Á các người đều phải chôn cùng.” Tuy ngữ khí bình

thần, cứ nhiên làm cho trong lòng Á Bá Đặc cả kinh, hắn không chút nghi ngờ lời Bối Nạp Đức nói, người này giết chóc, quyết đoán sớm đã nổi tiếng cả đại lục.

Tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rời đi. Á Bá Đặc trên mặt cường ép bản thân vừa cười vừa nói, “Ha ha, Bối Nạp Đức, cho dù ngươi có lợi hại đi chăng nữa thì đối mặt với cả dũng sĩ bộ lạc chúng ta, ngươi có nắm chặt vài phần có thể sống mà đi ra ngoài sao? Hôm nay, sau này cả đại lục cũng sẽ là của bộ lạc Mễ Á chúng ta còn có tiểu giống cái xinh đẹp của ngươi nữa!”

Bối Nạp Đức khinh miệt, liếc hắn một cái, nói “Ngươi cho rằng Tiểu Dương là ngươi muốn là có thể lấy được? Mặc kệ lãnh địa hay giống cái của bốn vương muốn cướp đi thì phải nhìn thử ngươi có bản lĩnh hay không đã!” Dứt lời trực tiếp biến hình lướt qua Ngã Thụy Tư trong nháy mắt nhào tới, cách hắn gần nhất là hai người thú nhân, xoay người một cái trong lúc mọi người kinh hoàng thất thố thì trực tiếp hướng tới chỗ Á Bá Đặc.

Ngã Thụy Tư không có biến hình, nguyên hình của hắn vốn là ưng, ở nơi này không thể tự do bay lượn trong phòng, không thể nghi ngờ liền trở thành bìa ngực tên, cho nên Ngã Thụy Tư quyết đoán đoạt lấy cung tên rơi trên mặt đất, tùy thời che chở Bối Nạp Đức đang công kích.

Các Vương bộ lạc khác thấy thế đều biến hình hướng về phía các thú nhân bộ lạc Mễ Á gần mình nhất, trong lúc nhất thời, cả phòng toàn thú nhân chiến đấu với nhau loạn thành một đống. Phòng vốn trống trải, lập tức có vẻ có chút chật chội, rất nhiều mãnh thú to lớn không kịp phát uy liền bị thú nhân Mễ Á trốn ở xa xa dùng cung tên bắn trúng.

Bối Nạp Đức linh hoạt trốn tránh, gắt gao bức Á Bá Đặc một vòng, các cung thủ bộ lạc Mễ Á bộ lạc quả nhiên có điều cố kỵ. Cho dù như vậy, trên người Bối Nạp Đức cũng từ từ xuất hiện vết máu.

Ngã Thụy Tư nhìn cuộc chiến rõ ràng bất lợi từ đàn thú, nhân cơ hội đi tới bên người Bối Nạp Đức, nhỏ giọng nói, “Vương, ta che chở ngươi, ngươi đi trước.”

Bối Nạp Đức đang cần xé sợi nổi, tranh thủ cho hắn một đuôi “Làm tốt chuyện của ngươi đi.” Dứt lời không hề để ý đến hắn, một lần nữa đuổi theo Á Bá Đặc đã hóa thành nguyên hình con hổ.

Ngã Thụy Tư bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục thay hắn tận lực giảm bớt các cung tiễn thủ nhắm vào hắn. Vốn cứ như vậy, nhưng hắn lại hoàn toàn bị bại lộ, nhất thời có không ít mũi tên nhọn hướng về phía hắn. Ngã Thụy Tư có chút né tránh miễn cưỡng, hận không thể hóa ra nguyên hình quạt bay mấy tên cung thủ đáng ghét này.

“Hắc, Ngã Thụy Tư, ngươi thật đúng là chặt vật nha.” Khắc Lỗ Tư giết người tạo ra lỗ hồng vọt vào, đến xem liền nhìn thấy Ngã Thụy Tư một bộ sốt ruột trên nhảy lên, dưới đập xuống, nhất thời làm cho hắn vui mừng khôn xiết.

Ngã Thụy Tư quăng cho hắn một cái liếc mắt, “Ngu xuẩn.”

“Ngươi nói cái gì? Lão tử hảo tâm dẫn người tới cứu ngươi, thái độ của ngươi là ý gì hả.” Rút đao ra chém rơi mũi tên đang phóng tới, Khắc Lỗ Tư khoát tay chặn các thú nhân ở phía sau lại, nhanh chóng vứt bỏ vũ khí hóa ra nguyên hình bồ nhào về phía cung tiễn thủ đối phương.

“Khắc Lỗ Tư, tuần tra đội một tháng.” Bối Nạp Đức không quay đầu lại trực tiếp hô.

Khắc Lỗ Tư kêu rên một tiếng, nhanh chóng gia nhập cuộc chiến, một con sư tử đầu màu đỏ kiêu ngạo trái đập phải va chạm. Ngã Thụy Tư linh hoạt trốn phía sau thân thể cao lớn của hắn, sau đó không ngừng bắn tên trộm. Khắc Lỗ Tư có chút bất mãn, lầu bầu, “Mãng lão tử lại còn để lão tử làm lá chắn cho ngươi.”

Ngã Thụy Tư chưa từng liếc hắn một cái, cung tên trong tay không ngừng bắn, thuận miệng quay đầu cho hắn một câu, “Ngươi có thể tiếp tục xem náo nhiệt, vương có lẽ sẽ đề bạt ngươi làm đội trưởng tuần tra ,”

Khắc Lỗ Tư ghen một chút, nghiêng đầu cắn một mũi tên nhọn phóng tới, “Ta mới không thèm, cũng chẳng giống như ngươi một quái vật thích cả ngày đứng ở trong rừng.” Dứt lời, bồ nhào qua bên người, chân trước đập một phát bất ngờ khiến một thú nhân bất ngờ không kịp phòng ngự.

Thời điểm chiến đấu đang say sưa, bên ngoài truyền đến một tiếng la rõ ràng trong trẻo, “Người ở bên trong nghe đây, các ngươi đã bị vây rồi, lập tức buông vũ khí đầu hàng cùng phóng thích con tin, lập tức buông

vũ khí đầu hàng cùng phóng thích con tin.”

Khắc Lỗ Tư đầu đầy hắc tuyến, cọ cọ người bên cạnh, “Ai, người đừng nói bên ngoài là bộ lạc chúng ta nha?”

Ngã Thụy Tư ngoắc ngoắc khoe miệng, đôi mắt hướng sang thân ảnh hai con hổ hắc tử (đen tím) đang chiến đấu loạn thành một đồng. Bối Nạp Đức hiển nhiên cũng nghe thấy thanh âm bên ngoài là Tiểu Dương, nguyên bản động tác một chút mạnh mẽ rất nhỏ, lập tức lại khôi phục dũng mãnh. Ngã Thụy Tư nhìn ra, phỏng chừng mới vừa rồi trẹo chân trước. . .

Tiểu Dương vừa dứt lời, bên ngoài đột nhiên vọt vào rất nhiều con sói, không cần phân bua, nói đúng hơn thì các thú nhân Mễ Á bộ lạc đã nhận ra, thế cục lập tức đảo nghịch. Các vị vương các bộ lạc thở dài một hơi, mặc dù không biết bên ngoài là ai, xem ra tốt xấu cũng là viện quân.

Bối Nạp Đức vươn móng vuốt sắc bén bức lui con hổ, không đợi một chiêu công kích khác tung ra, lưu loát nhảy ra khỏi vòng chiến. Ngã Thụy Tư cùng Khắc Lỗ Tư thấy thế lập tức vây quanh lại. Các con sói gia nhập càng ngày càng nhiều, bộ lạc Mễ Á dần dần từ ưu thế chuyển sang tình thế xấu. Rốt cục, lúc Tiểu Dương mang theo rất nhiều thú nhân gia nhập cuộc chiến, sau đó hoàn toàn lộ ra thế cục thiên về một bên.

Mọi người không tự chủ được, dừng lại thế tiến công nhìn thân ảnh kia cười sõi trắng chậm rãi vào, Tiểu Dương một thân kỳ trang (trang phục kỳ thú)màu tím sậm, bên hông móc một cốt đao có tạo hình kỳ lạ, tay vững vàng kéo cung tên nhắm vào trong phòng.

Cười sõi trắng, tóc đen, đôi mắt đen. Tựa như vị thần đột nhiên xuất hiện khiến các thú nhân nhanh chóng ổn định cuộc chiến.

22. Chương 22: Nhận Được Bình

Tiểu Dương mặc dù không có mua danh cầu lợi nhưng chứng kiến mọi người không thêm che dấu ánh mắt sùng bái trần trụi thì vẫn có chút tự đắc nho nhỏ, liếc nhìn một vòng liền nhìn thấy dã thú nhà mình giống như sói lại giống như chó ngồi chồm hổm nhìn mình, mặc dù là hình thú, Tiểu Dương cảm thấy kỳ quái, mình cứ nhiên có thể nhìn ra bất mãn rõ ràng trên mặt dã thú, bụng cung tên hướng hẳn lấy lòng vậy vậy tay.

Thấy hẳn chủ động bày tỏ ý tốt, Bối Nạp Đức thoáng giảm bớt khó chịu trong lòng, đứng lên biến hình một cái, Khắc Lỗ Tư mới nháy mắt một cái thì Bối Nạp Đức đã hóa thành thú nhân ngồi ở phía sau Tiểu Dương. Kim Mao nhất thời bị đè xuống một cái, lão đạo thiếu chút nữa ngồi dưới đất.

Suy cho cùng sói con vốn do mình nuôi lớn, Tiểu Dương có chút không muốn, lấy khủy tay đụng đụng người phía sau, “Người đi xuống đi, Kim Mao không phải lư, đừng như thế này.”

Bối Nạp Đức không để ý đến hẳn, cúi đầu ngửi ngửi trên người hẳn, sau đó đưa tay xoay mặt Tiểu Dương cẩn thận xem một chút, ân, không có mùi máu tươi, khí sắc cũng cũng không tệ lắm, phỏng chừng trên người không bị thương.

Sờ sờ bụng Tiểu Dương, Bối Nạp Đức không đồng ý nói, “Người chạy tới làm gì?”

Đồng chí, nơi này vẫn là chiến trường, có thể thu hồi hành động của một chuẩn baba nhà người không hả. Kéo tay hẳn ra, đưa cung tên trong tay kín đáo đưa cho hẳn, chia chia bên kia còn nhóm đại lão hổ đang dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại, “Vô Tòng, nhìn kia kìa.”

Bối Nạp Đức cân nhắc cung tên trong tay, đây là đặc biệt chế tạo cho Tiểu Dương, hiển nhiên không cùng cấp bậc về chiều dài sức nặng cho hẳn dùng. Tiện tay nhét lại trong tay Tiểu Dương, Hi Nhĩ Đạt đưa lên cung tên của mình. Bối Nạp Đức hướng Tiểu Dương khiêu khiêu mi, “Nhìn cho tốt.”

Phối hợp cung cùng với mũi tên, cung tên cao cỡ nửa người bị hẳn kéo thành hình trăng tròn, tay phải Bối Nạp Đức nhẹ buông tay, mũi tên nhọn như tia chớp thẳng tắp xuyên thủng vào chân trước Á Bá Đặc, con hổ thét lên một tiếng quỳ gối quỳ xuống đất.

Thú nhân khác của bộ lạc Mễ Á thấy vương bị thương ngã xuống đất, lại thấy đối thủ liên tiếp tới gần, từng bước từ từ bại lui. Cuối cùng, bảy sói cùng thú nhân vây quanh còn thừa lại mười mấy tàn binh bảo vệ chung quanh Á Bá Đặc.

Á Bá Đặc băng bó cánh tay bị thương chậm rãi đứng dậy, mất máu quá nhiều hắn không thể duy trì hình thú. Nhưng trong ánh mắt vẫn tràn đầy tàn nhẫn, “Bối Nạp Đức, ngươi không nên đắc ý. Chỉ cần ta phát ra tín hiệu, các dũng sĩ canh giữ bộ lạc chúng ta ở chung quanh Dịch thành sẽ lập tức chạy tới.”

Không chờ Bối Nạp Đức nói chuyện, Tiểu Dương chẳng hề để ý nói, “Nếu như ý ngươi nói các thú nhân mai phục tại chợ cùng nơi xung quanh, vậy không cần chờ, Hi Nhĩ Đạt cùng ta giúp ngươi xử lý sạch sẽ rồi.”

Á Bá Đặc vẻ mặt không thể tin, “Không có khả năng, các ngươi căn bản không có nhiều người như vậy.”

“Ân, đích xác chúng ta lúc bắt đầu tới không có người nhiều như vậy, rất nhiều người ngã bệnh đã về nhà rồi.” Thấy vẻ mặt Á Bá Đặc lộ vẻ vui mừng, Tiểu Dương cười cười lại nói thêm một câu, “Nhưng sau khi bọn hắn chữa bệnh tốt lên liền trở lại đây.”

Á Bá Đặc đột nhiên phản ứng, “Các ngươi. . .”

Hi Nhĩ Đạt tiếp lời, “Chút âm mưu nhỏ ấy hiển nhiên sớm bị vương hậu chúng ta nhìn thấu. Đơn giản tương kế tựu kế, các ngươi quả nhiên mắc mưu, cho rằng bộ lạc chúng ta chỉ tới có vài người.”

Tiểu Dương thiếu chút nữa bị nước miếng chính mình sặc chết, Hi Nhĩ Đạt, không cần nói dối quần chúng như vậy... Còn có Bối Nạp Đức, vẻ mặt hiển nhiên trên khuôn mặt ngươi có thể thu hồi được không hả.

Mặc dù không biết cái gì gọi là tương kế tựu kế, Á Bá Đặc cũng đoán được ra bản thân phái người giám thị bị bọn họ phát hiện, hơn nữa còn cố ý ẩn nấp tránh người bọn họ, làm cho mình nghĩ lầm bọn họ đã tới mang theo chỉ có vài người.

Nhìn hơn một trăm tên đứng đó trong khi bộ lạc mình có thể đứng thẳng lên chỉ còn lại hơn mười người, Á Bá Đặc cắn chặt môi hai mắt đỏ đậm, “Cho dù các ngươi giải quyết thú nhân trong Dịch thành, cũng đừng vọng tưởng còn sống rời khỏi thảo nguyên!”

“Chẳng lẽ ngươi cho người mai phục trên thảo nguyên?” Tiểu Dương mặt nhăn nhu mày, không chờ Á Bá Đặc mở miệng lần nữa, Tiểu Dương nói tiếp, “Khó trách A Nhĩ kỳ còn chưa có trở lại.”

Hi Nhĩ Đạt rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt Á Bá Đặc vui sướng không tới một giây sau đó là vẻ mặt giống như muốn học máu. Cảm thấy không khỏi thương hại, mừng rỡ rồi đau xót tới mấy lần, cho dù là người nào cũng không chịu được.

Bối Nạp Đức mở miệng nói, “Ngã Thụy Tư, dẫn người đi giúp A Nhĩ kỳ.”

Vẻ mặt Á Bá Đặc lúc này đã tuyệt vọng, trong ánh mắt tơ máu dày đặc, nhìn Tiểu Dương một chút, nói, “Đó là Sói Tuyết phải không?”

Tiểu Dương gật đầu, sờ sờ đầu Kim Mao, “Các ngươi diệt tộc bọn nó rồi, tên tiểu tử này vốn do một con sói lớn liều mạng trọng thương đưa tới bộ lạc chúng ta.”

Á Bá Đặc nhìn chằm chằm Kim Mao một hồi, lại vừa nhìn các con sói chung quanh bốn phía nóng lòng muốn thử, cuối cùng thở dài một tiếng, “Quả nhiên vốn là sủng nhi của thần, xúc phạm người tất có báo ứng.”

Tiểu Dương trầm mặc trong chốc lát, đôi mắt nhìn chằm chằm Kim Mao nói, “Nó cùng sủng nhi của thần không có quan hệ gì hết. Lúc con sói lớn kia đem Kim Mao đưa đến bộ lạc chúng ta, có thể chỉ là xuất phát từ thương yêu đối với con nhỏ mà thôi, chỉ là hy vọng đời sau của mình có thể sống tốt.” Tiểu Dương ngắt đầu, “Chúng ta cũng chỉ thân xui quý khiến phát hiện âm mưu các ngươi, trên thảo nguyên cũng là vô tình biết được bị giám thị. Cho nên, bộ lạc Mễ Á ngày hôm nay bị tổn thất trầm trọng, cũng chỉ có thể nói các ngươi do chính mình tạo thành. Chính các ngươi tạo nên nguyên nhân, thì chỉ có thể tự nhận lấy báo ứng.”

Á Bá Đặc không nói được một lời nào sau khi nghe xong, cuối cùng nhắm mắt, rồi lại mở ra, nét mặt một mảnh tro tàn, trong mắt cũng không còn đau buồn phần nộ như vừa rồi.”Đã thất bại ta còn có thể nói được gì, chỉ là ta không rõ, dựa vào cái gì chỉ có bộ lạc chúng ta sinh hoạt tại thảo nguyên cần cỗi, thức ăn của

chúng ta ít hơn so với trong khu rừng, vừa đến mùa đông vài ngày lại càng không có con mồi nào. Dựa vào cái gì chỉ có bộ lạc Mễ Á chúng ta phải chịu loại hành hạ này !”

Tiểu Dương thở dài, tài nguyên phân phối không đồng đều khiến cho chiến tranh ở các triều đại đều tránh không được.” Á Bá Đặc, thật lâu trước kia cũng có một bộ lạc sinh hoạt tại thảo nguyên nhưng cuối cùng bọn họ quả thật phát triển cường thịnh nhất. Người biết tại sao không?”

Không đợi hắn mở miệng, Tiểu Dương tiếp tục nói, “Có một loại cách sống gọi là chăn thả. Trên thảo nguyên của các người thì con mồi đều ăn cỏ đúng không, thời kỳ con mồi sinh sản thì hãy bắt bọn nó đi nuôi dưỡng ...” (tự vận hành nào bộ đi)

Một mảnh yên tĩnh, chỉ có thanh âm Tiểu Dương rõ ràng trong trẻo quanh quẩn bên tai mọi người, hàng vạn ánh sáng màu vàng sáng rỡ từ sau lưng hắn chiếu vào, khiến cả người như được bao phủ một tầng màu vàng chói lọi.

Tiểu Dương nói xong, nghiêng nghiêng đầu, “Ta cũng chỉ biết nhiều đó thôi, cũng không rõ lắm các người tự mình nghiên cứu một chút đi.”

Mọi người quay đầu, mới vừa rồi cảm giác thần thánh gì đó quả nhiên là ảo giác đi...

Kim Mao: các người còn muốn ngồi bao lâu, ta sắp chóng giũ không được nữa rồi...

Tiểu Dương không để ý tới phản ứng mọi người, quay đầu hỏi Bối Nạp Đức, “Chuyện này cũng nên kết thúc rồi chứ?”

Bối Nạp Đức bật cười, ôm hắn xuống dưới, “Mệt mỏi?”

Kim Mao thở hổn hển, ta mới mệt mỏi nè...

“Không có, chỉ có chút đói bụng.” Không phải nói người mang thai sẽ bị nôn nghén sao? Chính mình cư nhiên một chút phản ứng cũng không có. Vần vẩn, Tiểu Dương đột nhiên lấy lại tinh thần, đem ý nghĩ hiện tại muốn buồn nôn rét lạnh một phen, nghĩ cái gì vậy hử, gia nhập thời đại đàn ông mang thai cũng không cần cảm giác mãnh liệt như vậy chứ!

“Àn, vậy chúng ta trở về.” Kéo tay Tiểu Dương qua, Bối Nạp Đức xoay người chuẩn bị rời đi.

“Chờ một chút.”

Nghe thấy thanh âm này, Bối Nạp Đức dưới chân ngừng lại một chút, quay đầu nhìn người lên tiếng. Cảm giác được lực mạnh trên tay truyền đến khiến Tiểu Dương có chút buồn bực, cùng ánh mắt Bối Nạp Đức nhìn lại, vốn là ca ca Ba Trạch Nhĩ, hình như là gọi Ba cái gì Đặc ấy nhỉ?

Ba Nại Đặc không để ý đến cảnh cáo trong mắt Bối Nạp Đức, nhìn Tiểu Dương nói, “Tóc đen đôi mắt đen, người quả thật là người mà lời đồn thần dụ nhắc tới.”

Hi Nhĩ Đạt nghe vậy nhìn về phía Ba Nại Đặc, có chút thần sắc khó lường.

Các vị Vương các bộ lạc khác len lén trao đổi vài cái ánh mắt, thần dụ nói có người sẽ dẫn dắt bộ lạc tiến vào sự phồn vinh, mới vừa rồi thấy sói tuyết đối với hắn rất là thân cận, lại vừa nghe hắn nói phương pháp chăn thả mà trước giờ chưa bao giờ nghe thấy, hơn nữa trong lời đồn là tóc đen mắt đen... Với tư lợi mà nói không ai lại đối với người như vậy mà không động tâm.

Bối Nạp Đức trầm tĩnh nhìn các Vương bộ lạc, trong mắt ngẫu nhiên toát ra sự sốt ruột, thần nhiên nói, “Là hắn thì sao, mà không phải thì sao?”

“Nếu đúng thì bộ lạc Lai Táp dựa vào cái gì có thể độc chiếm?”

Tiểu Dương trầm nghĩ. Dựa vào cái gì? Ai bảo lúc đầu không làm cho ta không rút xuống bên ngoài cánh rừng nhà người chi?

Xoa bóp bàn tay to lớn của Bối Nạp Đức, ngăn cản lửa giận người nọ sắp bộc phát, Tiểu Dương tiếng nói trong veo, “Thần ái thể nhân, chúng sinh ngang hàng.”

...

A ? Mấy cái vẻ mặt kia sao mà như muốn nuốt ruồi nặng vậy, ta chỉ có thể nghĩ đến lời nói của thần thôi mà.

Khắc Lỗ Tư cúi đầu che dấu khóe miệng không được toét ra, ruột đều muốn cười đến rút gân, thật không biết kể sở hơi này lấy đầu ra mấy cái lời nói quái lạ nữa, ách, hình tượng lúc này của hắn so với bình thường thật sự không tương xứng tý nào.

Về mặt Bối Nạp Đức vẫn như trước không có biến hóa gì, nhưng ý cười trong mắt lại rõ ràng lộ ra.

Mặc dù hiệu quả không đạt tới mức như phán đoán nhưng Tiểu Dương cũng chỉ có thể kiên trì đến cùng, “Có lẽ, thần dụ của các người ý chỉ người đó chính là ta rồi, về phần ta tại sao lại ở bộ lạc Lai Tập, đó là chỉ ý của thần.” Cho nên có kêu ca gì thì đi nói với thần ấy.

Nhìn mọi người khe khẽ nói nhỏ, Tiểu Dương còn nói thêm, “Hừ, ta đã nói rồi, thần ái thể nhân chúng sinh ngang hàng. Theo Thần sử (lịch sử xuất hiện của Thần), một lần chỉ có thể phái một người, đương nhiên cũng sẽ không có thể đem người cắt xén đi chia đều được. Tất cả mọi người vốn là con dân của thần, sử dụng vũ lực tranh đoạt tạo thành bất cứ thương vong gì thần đều không muốn chứng kiến. Cho nên, thần tướng không chừng sẽ phái thần sử tiếp theo, tùy thời cơ mà đến các bộ lạc. Có lẽ thần sử tiếp theo sẽ ở tại bộ lạc các người đó”.

“Thật sự sẽ như vậy sao ?” Nói chuyện chính là một thủ lĩnh tiểu bộ lạc.

Tiểu Dương cười tủm tỉm gật đầu, tiếp tục lừa dối: “Cho nên thần dụ chính là lưu truyền tới nay như vậy, đương nhiên, ta đi tới nơi này của các người, hiển nhiên cung sẽ mang đến các loại phần vinh cho nên cũng không thể chỉ thiên vị mỗi bộ lạc Lai Tập. Vì vậy, sau này các bộ lạc mỗi lần phái nhiều nhất cũng chỉ hai người đến bộ lạc Lai Tập học tập, có bất cứ kỹ thuật gì đều cũng có thể học tập rồi quay về bộ lạc các người”.

Tiểu Dương nói xong, nhìn vẻ mặt mọi người kinh hãi, âm thầm giờ chữ V trong lòng, người không biết không có tội, hắn chỉ đơn giản là lấy ra để chia sẻ thôi.

Bối Nạp Đức kéo kéo hắn, “Đi thôi.”

“Chúng ta ngày mai trở về?” Tiểu Dương nhìn các thú nhân bận rộn thu thập đồ vật, liền hỏi Bối Nạp Đức, từ lúc chuyện bộ lạc Mễ Á trôi qua mới được hai ngày, thì đại bộ phận thú nhân đã sớm trở về bộ lạc. A Nhĩ Kỳ sau đó cũng đã trở về, phía sau còn có một con Sói Tuyết đi theo, phỏng chừng chính là con Sói lúc đầu đưa Kim Mao đến bộ lạc.

“Ân. Các vật phẩm cần thiết đều đã trao đổi cũng đầy đủ rồi, chỉ có thân thể của người trở lại bộ lạc thì ta mới có thể yên tâm.”

Tiểu Dương bị hắn nói vậy, có chút không được tự nhiên, chuyện này đứng đắn như vậy, đem ra thảo luận nữa vẫn là khiến cho hắn có chút không được tự nhiên. Chính mình yên lặng ngồi lại trên chỗ ngồi gặm mật quả, trở về liền thì sẽ ít ăn mấy đồ ngon như vậy nha. Kim mao bên cạnh chân hắn thân mật, cọ xát đến cọ xát đi. Ngày ấy Tiểu Dương để cho Khắc Lỗ Tư dẫn đầu mang theo một bộ phận người đi giúp Bối Nạp Đức, lại vừa phái A Nhĩ Kỳ đi lên thảo nguyên, hắn cũng mang theo mấy người thú nhân đi đến chợ cùng Hi Nhĩ Đạt hội hợp, chưa từng nghĩ tại ngã tư đường cư nhiên khắp nơi đều là bầy sói, đầu lĩnh kia lại là Kim Mao nhà hắn. Dưới sự trợ giúp của bầy sói liền dễ dàng giải quyết người bộ lạc Mễ Á phân tán trong Dịch thành, sau đó Tiểu Dương lại cỡi Kim Mao uy phong một phen.

Bối Nạp Đức cúi đầu thu thập một hồi, rốt cục không nhìn được đi qua sờ sờ đầu hắn, “Có thì cũng có rồi, người còn không tự nhiên cái gì ?”

Tiểu Dương lườm hắn một cái, “Có người mới không được tự nhiên ấy, vậy người thử sinh một đứa trẻ thử xem ~ “

“Ồ ồ, ta là Vương bộ lạc, sao có thể sinh hài tử.”

Tiểu Dương không vui, “Ta còn là nam nhân chính cống đây nè, không được so sánh ta với mấy người kia.”

Bối Nạp Đức nhạc, “Người nào?”

Biết hấn giả bộ ngu, Tiểu Dương dứt khoát chán ghét hấn, “Cẩn thận ta đem con người sinh trong nhà xí bây giờ.”

Bối Nạp Đức “. . .”

Tiểu Dương lại dừng cảm nói, “Ai, người nói xem, chỗ đó sinh như thế nào đây? Đâu thể so sánh như mấy cái kia được?”

Bối Nạp Đức bắt đắc dĩ, tiện tay vỗ nhẹ nhẹ hấn một cái, sinh sản thần thánh mà cư nhiên bị hấn nói dung tục như thế, thật không biết mất các Vương bộ lạc kia ra sao mà cư nhiên có thể đem người này chân chính trở thành thần sử. . .

Tiểu Dương còn chưa kịp kháng nghị thì đột nhiên xuất hiện một thanh âm ngay tại lúc ấy.

23. Chương 23: Đường Về

“Dương, lời người mới vừa nói chính là sự thật?” Về mặt Ba Trạch Nhĩ đỏ bừng, đứng ở cửa, phía sau là Hi Nhĩ Đạt, về mặt của hấn có cần lộ ra rõ ràng muốn xem náo nhiệt như vậy không hả?

Biết được Tiểu Dương bọn họ phải đi về, hấn vội vàng chạy tới nắm bắt lấy cơ hội cuối cùng, muốn tỏ vẻ chút tâm ý cùng Tiểu Dương, không nghĩ tới lại nghe được tin tức khiến cho hấn khiếp sợ. Hấn biết Tiểu Dương cùng Bối Nạp Đức có chút mập mờ, cũng không biết nguyên lai Tiểu Dương cư nhiên cam nguyện vì Bối Nạp Đức mang thai, vậy chẳng phải là hàm ý Dương đã thừa nhận Bối Nạp Đức làm bạn đồng hành? Nghĩ tới đây, sắc mặt Ba Trạch Nhĩ có chút buồn bã, quả nhiên mình đến quá muộn rồi sao.

Tiểu Dương bị chấn động nói không ra lời, mặc dù hấn biết, Bối Nạp Đức biết, Hi Nhĩ Đạt bọn họ có thể cũng biết nhưng cũng chỉ là trong bộ lạc mình thôi, đại nam nhân thần sử mang thai có quá khoa trương không nhỉ, quả thật dọa người khắp toàn cầu rồi. .

Bối Nạp Đức lại nhẹ nhàng ôm Tiểu Dương qua, nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng hấn, dùng vẻ mặt người chết, ôn nhu nhẹ giọng nói, “Ân, Hi Nhĩ Đạt nói Dương Dương đã mang thai hơn hai tháng.”

Ba Trạch Nhĩ há miệng nhưng cái gì cũng nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể cười khổ một chút, “Vậy thật sự chúc mừng các người.”

Bối Nạp Đức gật đầu, “Ân, đa tạ người.”

Tiểu Dương giẫm hấn một cước, không chênh lệch lắm nha.

Bối Nạp Đức cúi đầu, giọng điệu vẫn ôn nhu như trước, “Đừng nghịch ngợm.” Dứt lời hướng hấn vút một cái mị nhãn, câu dẫn hấn sau đó nhẹ nhàng hôn môi hấn.

Tiểu Dương. . . Ai có thể đem cái hũ dấm chua chết người này mang đi ra ngoài dùm cái?

Ba Trạch Nhĩ trong lòng khó chịu, sau đó lưu lại một câu bảo trọng liền thất hồn lạc phách trở về, ngay cả xoay người đụng vào Hi Nhĩ Đạt đại nhân mà hấn tôn kính nhất cũng không chú ý.

Hấn vừa đi Tiểu Dương lập tức đẩy Bối Nạp Đức ra, “Người cố ý đúng không?” Hấn không tin lấy nỗ lực của Bối Nạp Đức không thể không nghe được có người đến gần.

Quả nhiên, Bối Nạp Đức vẻ mặt bình tĩnh, không hề rụt rè che dấu khi bị vạch trần, “Cố ý thì sao, chờ đến lúc người sinh thì bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ biết. Sớm biết thì sớm chặt đứt mấy cái ý không tốt của hấn đối với người.”

Tiểu Dương khoe miệng không tự giác co quắp, hấn lại sai lầm tiếp, hấn không thể cùng người này thảo luận mức độ loại cảm giác ngưỡng chừng sâu sắc này.

Ba Nạp Đặc lắc tay 3 lần trước mặt đệ đệ, thấy hấn vẫn không hề phản ứng, rốt cục nhin không được hỏi, “Ba Trạch Nhĩ, rốt cuộc làm sao vậy?”

Về mặt Ba Trạch Nhĩ như đưa đám, “Ca ca, Dương thừa nhận Bối Nạp Đức là bạn đồng hành của hấn rồi.”

“. . . Hấn nói như vậy?”

Ba Trạch Nhĩ trề môi, “Hắn mang thai rồi.”

Ba Nại Đặc không nói chuyện, giống cái quyết định vì giống đực sinh con nối dòng, vậy đã nói rằng hắn thừa nhận người giống đực này, cho dù chưa qua buổi lễ long trọng nghênh đón vương hậu nhưng giống cái mang thai thì bọn họ cũng chẳng khác nào đã kết thành bạn đồng hành, đây là xuất phát từ sự tôn trọng đối với sinh mệnh. Quả thật nói như vậy thì Ba Trạch Nhĩ đích xác không cơ hội, trừ phi ngày sau Tiểu Dương tự mình thay đổi chủ ý, bất quá loại tình huống này trên cơ bản không sẽ phát sinh. Bất quá, thần sử mang thai. . .

“Ba Trạch Nhĩ, đừng khổ sở. Chuyện này cũng không có cách nào để giúp cả. Bọn họ lúc nào thì trở về?”

“Hình như là ngày mai.”

“Àn, ngày mai ta với người cùng đi với bọn họ nói lời từ biệt.”

Về mặt Ba Trạch Nhĩ như đưa đám.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bối Nạp Đức liền đem Tiểu Dương còn đang ngủ say đánh thức, nửa uy nửa哄 dỗ cho hắn chút điểm tâm, rồi ôm người cười thú chuẩn bị đường về. Tiểu Dương lăm bầm vài câu rồi điều chỉnh tư thế thoải mái, rồi lại ngủ tiếp.

Còn chưa ra khỏi viện liền nhìn thấy hai huynh đệ Ba Nại Đặc đứng ở bên ngoài, Bối Nạp Đức có chút không hài lòng, hai huynh đệ bọn họ mặc dù mục đích bất đồng, nhưng mục tiêu đều là Tiểu Dương, Bối Nạp Đức nhìn thấy bọn họ liền tức giận.

Hi Nhĩ Đạt thấy sắc mặt hắn liền tự giác tiến lên, “Vương Khắc Luân, Ba Trạch Nhĩ, có chuyện gì sao?”

Ba Trạch Nhĩ có chút lưu luyến nhìn Tiểu Dương đang ngủ, “Hi Nhĩ Đạt đại nhân, nghe nói hôm nay các người phải đi, chúng ta đến nói lời từ biệt.” Dương nhìn qua ngủ rất an tâm, xem ra Bối Nạp Đức đại nhân đối với hắn nhất định tốt lắm, quên đi, nếu hắn thích chính là Bối Nạp Đức đại nhân, vậy mình. . . Hay là buông tay cho rồi.

Bối Nạp Đức đem da thú ở trên người Tiểu Dương kéo hướng lên trên, che khuất trọn khuôn mặt.

Hi Nhĩ Đạt một bên rất muốn kéo tay áo Vương bọn họ, loại hành động ngậy thơ này, ngài có thể không nên làm rõ ràng như vậy nha.

Vỗ vỗ bả vai đệ đệ, Ba Nại Đặc lên tiếng nói, “Còn muốn cảm tạ bộ lạc Lai Táp ngày đó tương trợ, nếu không tất cả bộ lạc chúng ta sợ rằng cũng gặp nguy hiểm rồi.”

Bối Nạp Đức không ngắt đầu, đôi mắt như trước nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Tiểu Dương khi ngủ, “Vương Khắc Luân khách khí rồi, chỉ sợ cho dù không có chúng ta ra tay, bộ lạc Khắc Luân cũng sẽ không có tổn thất cái gì.”

Sắc mặt Ba Nại Đặc không thay đổi, vẫn bộ dáng khê mỉm cười, nghiêng người kéo Ba Trạch Nhĩ lại, “Hy vọng Vương Lai Táp bình an trở lại bộ lạc.”

Bối Nạp Đức rút cục liếc hắn một cái, gật đầu, “Uh, Vương Khắc Luân cũng giống như vậy.” Dứt lời, kéo dây cương dẫn đầu đi ra ngoài.”

“Tế tự đại nhân.”

Hi Nhĩ Đạt quay đầu lại, “Vương Khắc Luân có chuyện gì vậy?”

Ba Nại Đặc nói, “Ta nhớ rõ, vị thần sử thứ nhất chính là xuất hiện tại bộ lạc chúng ta.” Nói xong câu này liền không nói thêm gì nữa, hướng bọn họ gật đầu ra hiệu, sau đó kéo Ba Trạch Nhĩ xoay người rời đi.

Hi Nhĩ Đạt nghi hoặc cùng Bối Nạp Đức liếc nhau, “Vương?”

“. . . Trước đừng nói cho Tiểu Dương.”

“Vâng, ta biết.” Mặc kệ, Ba Nại Đặc xuất phát từ mục đích gì đột nhiên nói cái này, có thể xác định hắn đối với Tiểu Dương tuyệt đối không có hảo tâm.

Bối Nạp Đức một hàng còn chưa đi ra khỏi Dịch thành liền nhìn thấy một lớn một nhỏ hai con sói tuyệt vời ở phía trước, Bối Nạp Đức dừng kỳ thú lại, Kim Mao đứng lên đuổi đầu vuốt nhẹ vài cái trên đầu con sói kia, sau đó đợi đối phương vươn đầu lưỡi liếm liếm trên mặt mình, rồi cất bước đi hướng đến chỗ Bối Nạp Đức, nhẹ nhàng ngửi ngửi bập chân Tiểu Dương, Bối Nạp Đức đá nó một cước, “Đi phía sau đi.”

Sáng sớm, Tiểu Dương tỉnh lại trong ổ chăn mềm mại, trở mình một cái ôm chăn rồi cọ cọ cái gối, thoải mái đến mức muốn rên rỉ. Trở lại bộ lạc đã gần một tháng, Tiểu Dương đối với giường chiếu mềm mại ấm áp này còn chưa thỏa mãn đủ, lúc đầu để sớm quay về bộ lạc, trừ bổ sung thức ăn, nước uống tất yếu ra, bọn họ một mạch trở về, sau khi về đến nhà, Tiểu Dương liền trực tiếp lăn lên giường đem mình vùi vào trong da thú dày, mặc kệ không để ý mọi thứ, ngủ một giấc dài, đi đường rất mệt nhọc quả nhiên chỉ có giường chiếu nhà mình mới có thể chữa hết. Thật sự không rời khỏi nhà thì không biết trong nhà rất tốt.

Bối Nạp Đức bưng bát để phía dưới cái mũi Tiểu Dương nhẹ nhàng vòng vo vài vòng, nhìn tiểu chớp mũi có chút di chuyển vài cái, lại nhìn người nọ tuy nhắm hai mắt nhưng thường thường chuyển động vài cái. Đưa tay nắm cái mũi Tiểu Dương, ngữ điệu mang ý cười nói, “Nếu không đứng dậy, ta sẽ toàn bộ ăn sạch đó, đây chính là Hi Nhĩ Đạt đặc biệt làm cho người đó.”

Tiểu Dương buồn ngủ cùng ăn cơm trong lúc đó từ chối chỉ trong chốc lát, cuối cùng thất bại bởi dạ dày kêu ục ục, không tình nguyện đứng lên thu dọn, chuẩn bị ăn.

“Đây là cái gì?” Mùi thơm mát, ăn trong miệng thì có loại cảm giác tê tê, màu xám tro, thoát nhìn không giống cháo cũng không giống thuốc.

“Hi Nhĩ Đạt làm cho người, nghe nói trộn lẫn cả dược liệu.”

Tiểu Dương yên lặng, cúi đầu gặm thìa, đây là dược an thai trong truyền thuyết ?

Ánh mắt Bối Nạp Đức đảo trên người hắn vài vòng, cuối cùng không nhìn được, đưa tay cẩn thận sờ sờ bụng Tiểu Dương nhưng lại bị Tiểu Dương nhìn thấy, lập tức thu trở về, Tiểu Dương luôn luôn không thích hắn làm động tác này.

Tiểu Dương thu hồi ánh mắt, bưng bát lên uống hết, tiện tay xoa xoa miệng, kéo tay Bối Nạp Đức áp vào bụng mình, nghiêng đầu liếc hắn một cái, “Phát hiện có biến hóa rồi?”

Bối Nạp Đức cẩn thận cảm thụ được xúc cảm trong lòng bàn tay, mân nháp chặt môi không nói được một lời.

Tiểu Dương thấy thế gõ gõ đầu hắn, “Có di chuyển sao?”

Bối Nạp Đức thu hồi tay, chần chờ nói, “Có thể là di chuyển rất rất nhỏ, ta không có cảm giác?” Theo như Hi Nhĩ Đạt nói Tiểu Dương mang thai đã 4 tháng rồi, cho dù là Tiểu Dương đi chẳng nữa, cũng có thể có thể cảm giác được máy thai, song cả ba người nhưng chẳng ai cảm giác được.

Tiểu Dương đưa tay sờ sờ chỗ bụng lồi lên một chút, đột nhiên mở miệng nói, “Kỳ thật chỉ là ta ăn bụng béo đến mức to ra chút thôi? Kết quả Hi Nhĩ Đạt xem lầm thành cái kia?” Mặc kệ thấy thế nào, hình dạng này giống như trước kia chứng kiến trạch nam cùng cái bụng béo, hình dáng lớn nhỏ cách mang thai và vân vân thật sự kém xa.

Bối Nạp Đức cũng muốn làm cho rõ ràng, Hi Nhĩ Đạt nói dấu hiệu mang thai vẫn rất rõ ràng nhưng lại không cảm giác bảo bảo có di chuyển, nếu không phải Hi Nhĩ Đạt gần đây cảm giác được một ít dấu hiệu sinh mệnh, có đôi khi ngay cả hắn cũng hoài nghi theo lời Tiểu Dương ăn đến bụng béo cũng nên. Loại hiện tượng kỳ quái này, Hi Nhĩ Đạt đã lục lọi tất cả các bản chép tay lưu lại cũng không có phát hiện nguyên nhân.

Hai người đang mặt ủ mày chau hết sức thì Hi Nhĩ Đạt gõ cửa tiến vào, “Vương, Vương Khắc Luân đến rồi.”

Từ lần trước, tại hội nghị vương bộ lạc, Tiểu Dương có nói các bộ lạc khác có thể đến bộ lạc Lai Táp học tập thì bộ lạc Lai Táp liền có nhiều doanh thu mới, theo Tiểu Dương nói cái này gọi là phát triển du lịch. Từng người của bộ lạc khác sau khi đến sẽ do giống cái đặc biệt dẫn bọn hắn đi dạo một vòng quanh bộ lạc, an bài nơi ở cho bọn họ, sau đó liền mặc kệ không hỏi gì để chính bọn họ nhìn khắp nơi .

Người hỏi cái này thu vào được cái gì? Người cho rằng đến đi thăm là đến tay không hả? Tiểu Dương sẽ nói cho người biết, nơi ở của người là địa phương có địa lý vị trí tốt nhất của bộ lạc chúng ta nha? Người nói rất xa xôi? Bây giờ tất cả mọi người đều ở ngoại thành, chứ phòng ở khu trung tâm mới là nơi không tốt chút nào, tạp âm ô nhiễm không khí ô nhiễm thật sự là muốn mạng thú nhân mà.

Phòng người ở là phòng do các giống đực trong bộ lạc chúng ta tự mình chế tạo tốt nhất, người nói nhìn qua không rắn chắc? Người không biết chứ đó là phong cách kiến trúc mới nhất, trình độ rắn chắc tuyệt đối chống đỡ được cấp tám động đất.

Người ngủ trên da thú tốt nhất đều là do thợ may bộ lạc chúng ta tự tay may lấy, người nói chúng quần vào nhau? Ân, vậy là được rồi, đây là kiểu giường mới mang lại hiệu quả xoa bóp.

Người ăn thức ăn đều là dùng sớ bộ lạc chúng ta khổ cực đánh trả mới có được, người nói thịt quá ít? Ta phát hiện thú nhân trong bộ lạc phổ biến đều là quá béo, bất lợi cho thân thể khỏe mạnh cho nên bộ lạc chúng ta bắt đầu khởi xướng ẩm thực tập thể để giảm béo khỏe mạnh, đưa lượng thịt cho người đã là nhiều so với người trong bộ lạc rồi.

Cho nên, bộ lạc chúng ta vì tiếp đãi các người mà hao phí lực lượng người và của cải, mỗi người mỗi ngày giao một chút phí dụng là đương nhiên đi? Người nói có đặc sản không? Đương nhiên có rồi, bất cứ thứ gì trong bộ lạc sản xuất ra đều là đặc sản và chúng ta cũng đều nhiệt liệt hoan nghênh. Giống cái trong bộ lạc cũng thật cao hứng, hướng dẫn bọn họ đi một vòng liền có thể làm theo Tiểu Dương mà nhận được hàng ngoại nhập đến từ các bộ lạc, điều này đối với các giống cái không thường ra khỏi bộ lạc là điều tự nhiên lại cực đại hấp dẫn.

Chỉ là, chính sách ở dạng này khi chỉ đạo xuống dưới, bộ lạc Lai Táp từ hiện tại ngay từ đầu đông như trẩy hội thành hiện tại trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Tiểu Dương có chút tiếc nuối, lấy đầu ngón tay ra đếm đếm, mấy ngày nay thu vào mất đi cũng rất nhiều nha

Cho nên hôm nay nghe được Hi Nhĩ Đạt nói lại có người bộ lạc khác đến. Tiểu Dương hưng phấn, đứng lên định chạy ra bên ngoài, Bối Nạp Đức tay mắt lạnh lẽo, túm hất lại.

“Người làm cái gì vậy?” Tiểu Dương quay đầu lại trừng hất.

“Để cho Hi Nhĩ Đạt đi nói chuyện.”

“Tại sao?” Tiểu Dương đột nhiên bắt đầu sinh ra một loại cảm giác nguy cơ chén cơm cũng bị đoạt, mỗi lần hất thu phí khác bộ lạc giao cũng đều tự mình giữ, có thể dùng để đi chợ trong bộ lạc đổi lại một chút thứ mà bản thân muốn. Mặc dù trên tình cảm tiếp nhận một người nam nhân nhưng Tiểu Dương dù sao vẫn là một nam nhân, trên kinh tế có thể độc lập làm cho hất rất hài lòng. Bối Nạp Đức chỉ cần hất cao hứng, tự nhiên cũng không nói cái gì.

“Không tại sao, để cho hất đi.” Gặp hất cố chấp như thế, sắc mặt Bối Nạp Đức phút chốc biến đen.

Tiểu Dương nghe vậy lập tức nhìn về phía Hi Nhĩ Đạt, nếu người dám đáp ứng thì cái giá người phải trả là một trận chính người cao thấp. Bối Nạp Đức cũng nhìn hất, ý tứ rất rõ ràng, tuần tra đội cùng chiêu đãi nhóm đều dành cho hất, đội đang cần tuyển người.

24. Chương 24: Lại Điều Tra

Đối mặt với áp lực cao, Hi Nhĩ Đạt gặp nguy vẫn không loạn, thần sắc không sợ hãi, thong dong bình tĩnh nói, “Khắc Luân Vương vốn là Ba Nại Đặc, chuyện này còn có đệ đệ hất là Ba Trạch Nhĩ. Vương, phỏng chừng Tiểu Dương không nhớ rõ Ba Trạch Nhĩ là người của bộ lạc nào đi.”

Vì vậy, hai người cùng ngó ra, sửa thành nhìn nhau chăm chú. Hi Nhĩ Đạt hài lòng, quả nhiên sủng nịch thần không phải người nào cũng có thể làm được.

Tiểu Dương bĩu môi, “Lòng dạ hẹp hòi.”

Bối Nạp Đức trả lại hất một câu, “Không nhớ.”

Hi Nhĩ Đạt: loại chuyện này có thể nói sau khi chờ ta đi rồi, nói tiếp cũng được mà. . .

Kể tới dù sao cũng là Vương bộ lạc, Hi Nhĩ Đạt chỉ có thể nhận mệnh đi làm, nguyên bản vốn là công việc của giống cái, dẫn dắt hai người Ba Nại Đặc đi chung quanh bộ lạc vài vòng. Thỉnh thoảng cùng Ba Nại Đặc khách khí hai câu, Ba Trạch Nhĩ chậm chạp theo sát phía sau bọn họ, một tay dùng sức nhéo nhéo góc áo rồi cục quyết định hỏi, “Tế. . Hi Nhĩ Đạt đại nhân, Tiểu Dương, hân có khỏe không?”

Hi Nhĩ Đạt quay đầu lại nhìn hân, trên mặt Ba Trạch Nhĩ nhanh chóng nhiễm hai mặt đỏ ửng, khó khăn nói, “Dương. . Cùng ta chơi rất thân, ta rất thích. . Hân, nhưng ta chỉ là. . Muốn biết thân thể hân thế nào rồi. .” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, nếu không phải Hi Nhĩ Đạt ở gần, căn bản nghe không ra hân nói cái gì.

Hi Nhĩ Đạt vô thức, nhẹ giọng nói, “Hân tốt lắm, chỉ là thân thể mang thai phải nghỉ ngơi nhiều cho nên Vương rất ít khi cho hân ra ngoài, người muốn gặp hân có thể đi đến chỗ Vương xem hân.”

Ba Trạch Nhĩ gật đầu, “Ân, ta nên đi gặp Vương Lai Tập .”

Hi Nhĩ Đạt hướng hân cười cười, không lên tiếng nữa. Ba Nại Đặc một bên đứng xem nhưng rất chăm chú, mùa đông từng dùng qua hầm cùng với chuồng gia súc đều bị hân nghiên cứu triệt để lặp đi lặp lại nhiều lần, Hi Nhĩ Đạt mắt thấy nhưng không có lên tiếng, dù sao mấy thứ này thì các bộ lạc khác cũng xem qua, cũng không phải cái gì bí mật.

Buông cánh cửa hầm, Ba Nại Đặc đứng thẳng dậy nói, “Tế tự đại nhân, cái này hầm đích thật là có tác dụng rất lớn, không biết quý bộ lạc như thế nào lại nghĩ ra chủ ý tốt như vậy?”

Hi Nhĩ Đạt không chút hoang mang nói, “Mọi người cùng nhau nghĩ ra, chung quy ai cũng có thể nghĩ ra được mà.”

“A, thật sự như vậy sao. Mọi người của bộ lạc Lai Tập quả thật thông minh.”

Hi Nhĩ Đạt không để ý tới ý tứ hân nói, chỉ là dưới chân thoáng gia tăng thêm tốc độ, dẫn bọn hân tới chỗ ở.

“Khắc Luân Vương đại nhân, nơi này là chỗ ở của các người, vài ngày sau, ta sẽ không quấy rầy nữa, các người có thể tùy ý xem một chút. Thức ăn sẽ tự có người đưa tới.”

Nhìn chỗ ở đơn sơ, Ba Nại Đặc tự tiểu phi tiểu nói, “Phòng ốc quý bộ lạc thật là có chút đặc biệt nha.”

“Đây là Tiểu Dương tự mình xếp đặt, tạo hình mỹ quan trang nhã, kinh tế thực dụng.” Mấy câu nói đó người của bộ lạc bọn họ đều lặp đi lặp lại rất nhiều lần, cho dù hân trước kia không muốn tiếp đãi cũng sẽ mở miệng nói.”Nếu không có chuyện gì khác, ta đây cáo từ trước.”

“Hi Nhĩ Đạt đại nhân xin cứ tự nhiên.” Ba Trạch Nhĩ nghiêng thân thể tránh đường, Hi Nhĩ Đạt lần nữa hướng hân cười rồi xoay người rời đi.

Ba Nại Đặc đẩy cửa ra liền hắt xì vài cái, chỉ có hai gian phòng, hai cái giường. Phòng coi như sạch sẽ, trên giường cũng không có mùi gì kỳ quái.

“Ca ca, nơi này thật nhỏ.”

“Ân, nghỉ ngơi một chút đi, chờ gặp Vương Lai Tập một chút.” Nói xong, Ba Nại Đặc đi tới bên giường, ngửa mặt nằm xuống, hai tay tùy ý khoát lên bụng, tư thế ngủ ưu nhã.

Ba Trạch Nhĩ thấy thế cũng nằm xuống ngủ ngon lành, tay tiếp xúc đến da thú thô ráp thành linh bị đâm một chút, bọn họ mặc dù không phải giống cái có làn da mềm mại nhưng da thú như vậy ở bộ lạc bọn họ, cũng tuyệt không có giống đực nào dùng, lại nhìn Ba Nại Đặc vẫn là thông dong ngủ được, dường như nằm dưới thân vốn là da bạch hổ mà hân quen dùng. Ba Trạch Nhĩ cắn cắn môi dưới, cuối cùng cắn cắn đực đực nằm xuống, thân thể tận lực lui về sau không đụng chạm đến cái chăn trên giường.

Xế chiều đi gặp Bối Nạp Đức, rốt cục cũng gặp được Tiểu Dương, hân không phải là Hi Nhĩ Đạt, cũng không chống đỡ được được ánh mắt áp lực của Bối Nạp Đức, chỉ nhanh chóng cùng Tiểu Dương nói nói mấy câu. Trong lúc đó, ánh mắt không bị khống chế, nhiều lần ngấm bụng Tiểu Dương, âm thầm buồn bực, mặc kệ thấy thế nào cũng nhìn không ra Tiểu Dương mang thai.

Bối Nạp Đức nghiêng người tựa vào ghế ngồi, mặc dù ngoài miệng cùng Ba Nại Đặc khách khí nhưng nhất cử nhất động của Ba Trạch Nhĩ lại nhìn không sót tý nào, khoe miệng cong lên một đường rất nhỏ, đưa tay kéo Tiểu Dương qua, sờ sờ bụng hắn, “Có mệt không?”

Tiểu Dương trầm mặc, người diễn trò đến phát ngiên rồi sao?

Tránh khỏi ngực hắn, cầm cái chén trong tay Ba Trạch Nhĩ, nắm lại liền vỡ nát. . . Đối với Ba Trạch Nhĩ nói, “Ta muốn đi đưa cho Hi Nhĩ Đạt vài thứ, muốn đi cùng ta không?”

Ba Trạch Nhĩ hoảng sợ không ngừng, gật đầu đáp ứng, cáo từ một tiếng liền theo Tiểu Dương sóng vai đi ra ngoài.

Đợi hai người đi xa, sau đó Ba Nại Đặc đối với Bối Nạp Đức nói, “Đệ đệ ta trời sinh tính tình không thích cùng người khác thân cận, không nghĩ tới lại cùng Tiểu Dương ở chung được.”

Bối Nạp Đức cười biếng nhác, “Àn, Tiểu Dương cũng rất thích hắn.”

Ba Nại Đặc hơi hạ mi mắt xuống, cười cười đem đề tài ngăn lại.

Tiểu Dương đột nhiên dừng lại cước bộ, “Người đang ở nơi nào?”

Ba Trạch Nhĩ bị hắn hỏi, sững sốt, “Sẽ ở chỗ mà Hi Nhĩ Đạt đại nhân mang chúng ta đến.”

“Vậy ở gian bên kia hả?” Tiểu Dương chỉ vào về hướng tây bắc bộ lạc hỏi.

Ba Trạch Nhĩ theo ngón tay hắn chỉ hướng nhìn lại, gật đầu.

Tiểu Dương thu hồi tay thuận thế vỗ vỗ bả vai hắn, “Sau này đừng ở nơi đó, nơi đó không thích hợp với người.” Những người khác, hắn không nhận ra, hơn nữa đều có mục đích mà đến, Tiểu Dương sẽ không đi trông nom bọn họ có thoải mái hay không thoải mái. Chỉ có Ba Trạch Nhĩ là không giống với họ, đứa nhỏ này vừa nhìn chính là không có tâm địa gì, lại cùng mình hứng thú hợp nhau, đối với người một nhà Tiểu Dương luôn luôn rất tốt, liền nói: “Àn, ta nghĩ, trong nhà Ngã Thụy Tư có giống cái, không được. Khắc Lỗ Tư gần đây ở đội tuần tra không thường về nhà cũng không được. Được rồi, người ở chỗ của Hi Nhĩ Đạt đi.” Nhà Hi Nhĩ Đạt cũng với nhà Bối Nạp Đức dường như gần, hơn nữa hắn cũng thường xuyên ở nhà, còn có thể thỉnh thoảng chăm sóc Ba Trạch Nhĩ. Tiểu Dương càng nghĩ càng cảm thấy được, “Cứ định như vậy đi.”

Về mặt Ba Trạch Nhĩ đang còn sinh động lại bị làm cho hoảng sợ, “Không cần đâu Dương, ta cùng ca ca trụ ở nơi đó rất tốt. Không nên phiền toái Hi Nhĩ Đạt đại nhân.”

“Địa phương như thế, người sao có thể ở được.” Tiểu Dương thuận miệng nói.

. . . Ca ca cũng là ở nơi đó mà.

Đại khái cũng ý thức được bản thân nói lộ ra, Tiểu Dương vội vàng sửa chữa, “Ta là nói, người sao có thể ở nơi đó được.” Ách, hình như cũng không đúng.” Dù sao, chính là, người thật vất vả mới đi xa một lần, ta còn muốn mang người hảo hảo mà ném thử mĩ thực của bộ lạc chúng ta. Nhà Hi Nhĩ Đạt cũng gần chỗ ta, chúng ta gặp mặt cũng thuận tiện hơn.”

Ba Trạch Nhĩ suy nghĩ một hồi, hắn cùng Tiểu Dương ở chung một chỗ quả thực nhẹ nhàng cũng rất vui vẻ, cùng nhau nhấm nháp mĩ thực càng là chuyện vui, hơn nữa gian phòng ở đích xác rất không thoải mái. . . Chỉ là, có Hi Nhĩ Đạt đại nhân ở nơi đó. . .

“Như vậy, có thể sẽ rất quấy rầy Hi Nhĩ Đạt đại nhân đó?” Ba Trạch Nhĩ cẩn cẩn dục dục hỏi.

“Không có, nhà bọn họ có rất nhiều phòng, ngoại trừ bình thường hắn hay đi dạo trong bộ lạc ra thì chính là đem mình nhốt ở trong phòng, người sẽ không quấy rầy đến hắn đâu.” Tiểu Dương hứa hẹn.

“Vậy phải nhờ Dương rồi.”

“Ta cam đoan sẽ được mà ~ “

“Chính là như vậy, cho nên ta nghĩ để cho Ba Trạch Nhĩ trước khi rời đi thì ở chỗ của người vài ngày.” Tiểu Dương chỉ huy Ba Trạch Nhĩ đem thịt mang đến để ăn, bỏ vào trong phòng bếp, cùng Hi Nhĩ Đạt nói.

Hi Nhĩ Đạt buông thảo được trong tay, chậm chậm sắp xếp gọn gàng lại, vỗ vỗ quần áo đứng lên, nhìn Ba Trạch Nhĩ cẩn thận tay chân không biết nên để ở đâu, tránh phiền toái không cần thiết, đột nhiên cười cười, “Không thành vấn đề.”

Tiểu Dương thở phào một cái, nhìn Ba Trạch Nhĩ một chút, xem đi, ta đã nói không thành vấn đề mà.

Ba Trạch Nhĩ ngưng ngưng cười cười, “Vây quấy rầy Hi Nhĩ Đạt đại nhân rồi.”

Hi Nhĩ Đạt khom khom khoe miệng, “Không quan hệ.”

“Ba Trạch Nhĩ, người muốn đi đâu?” Sáng sớm, Tiểu Dương mượn áo da cực kỳ hứng thú mà chạy tới tìm Ba Trạch Nhĩ, hần gần đây phát hiện bên ngoài rừng có một loại lá lớn có thể ăn được, hương vị có chút giống như rau xà lách đã từng nếm qua trên địa cầu, bất quá lá lớn hơn rất nhiều. Loại đồ ăn thịt nướng cuốn rau này lại thêm nước sốt cũng rất ngon ~ Tiểu Dương mỗi lần ăn đều phải nhờ Bối Nạp Đức nhu bụng cho hần. Mỹ vị như thế sao có thể không cùng bằng hữu cùng chung chỉ hướng chia sẻ.

Vì vậy thừa dịp, Bối Nạp Đức đi ra ngoài săn thú, hần hứng thú cực kỳ chạy tới nhưng lại phát hiện sau lưng Ba Trạch Nhĩ mang theo một cái sọt đi theo Hi Nhĩ Đạt, nhìn bộ dáng dường như đang muốn đi ra ngoài.

Ba Trạch Nhĩ hướng hần phát tay, ngại ngừng cười cười, “Hôm nay Hi Nhĩ Đạt đại nhân nói muốn mang ta đi nhận thức một chút thảo được của bộ lạc Lai Tạt.”

Tiểu Dương nhìn Hi Nhĩ Đạt một thân thoải mái đi ở phía trước, lại nhìn Ba Trạch Nhĩ sau lưng mang sọt tay cầm công cụ, rất rõ ràng người ta căn bản đem người đi lao động đi. . .

“Ta muốn đi đào thức ăn, muốn cùng đi với ta không?” Tiểu Dương bắt đầu nghĩ lại, đem người an bài ở chỗ Hi Nhĩ Đạt rốt cuộc có phải là không được chính xác cho lắm.

Ba Trạch Nhĩ có chút chần chờ nhưng vẫn là lắc đầu, “Hôm nay không đi được rồi, ta đã đáp ứng Hi Nhĩ Đạt đại nhân, hôm khác sẽ đền cho Dương nha.”

“Được rồi.” Tiểu Dương nhún nhún vai, người ta một người nguyện đánh một người nguyện kẻ bên, hần cũng khó mà nói được cái gì.”Chờ lấy trở về ta dạy cho người ăn như thế nào.”

Tiểu Dương lấy dao ra, chọn lấy bộ phận thức ăn non mềm nhất, tỉa tốt lại cây đã nhỏ lên mặc dù dường như mới mẻ nhưng thật đáng tiếc, hần không thể tự mình nhỏ chúng. Thú nhân cũng không thích ăn loại này, chúng có chút vị chát chát, cho nên mọc đầy, dài một mảng lớn, cũng chưa từng người đến hái. Quả thật tiện nghi cho Tiểu Dương, chúng liền trở thành vườn rau của hần. Dao cốt dao sắc bén, thỉnh thoảng vung vẩy vài cái, rất nhanh liền hái được một đống dày. Hái nhiều một chút cấp cho Ba Trạch Nhĩ bọn họ một ít đi.

“Tiểu Dương, người ở chỗ này làm cái gì vậy?” Thanh âm ôn hòa từ sau lưng vang lên.

Tiểu Dương đứng thẳng dậy, quay đầu lại, thuận tay đem cốt dao bỏ lại bên hông, “Ba ách, Vương Khắc Luân.” Tên hần thật sự là khiến người khác không nhớ được. (chém~)

Ba Nại Đặc lơ đãng, “Ta là Vương Khắc Luân, người có thể gọi ta Ba Nại Đặc.” Nhìn đống lá cây màu xanh biếc chất đống trên mặt đất một chút, rất rõ ràng là có người cố ý hái, “Người thu thập cái này làm chi?”

Ta chỉ là nhổ vài cây làm thức ăn, có thể không nên dùng cái từ thu thập được không hả. . .” “Àn, cái này có thể làm đồ ăn.” Dứt lời Tiểu Dương không hề để ý đến hần, khom lưng đem lá thức ăn chỉnh tề bỏ vào trong áo da, có vẻ đủ rồi.

Ba Nại Đặc mỉm cười nhìn động tác hần, đợi hần đem túi khiêng lên vai chuẩn bị rời đi thì lên tiếng nói, “Tiểu Dương, ta có thể mời người dẫn ta đi thăm xung quanh bộ lạc một chút?”

Tiểu Dương dừng lại cước bộ, “Hi Nhĩ Đạt không phải mang bọn người xem qua rồi?”

“Tể tự đại nhân sự vụ bận rộn, mặc dù có rất nhiều chỗ không biết nhưng cũng không có thể làm phiền tể tự đại nhân.”

Có cái gì không biết? Trừ hằm cùng gia súc ra, nơi nào cùng bộ lạc có chỗ không giống? Nhưng hai chỗ này vốn là trọng điểm cần đi thăm, mỗi lần có người tới thì giống cái phụ trách tiếp đãi xuất phát từ cảm giác tự hào về bộ lạc, đều lặp đi lặp lại chăm chú giảng giải, quyết chí đem kẻ ngu ngốc đều để hấn dạy dỗ, Tiểu Dương khẳng định vị này không phải ngu ngốc, không chỉ không phải, hơn nữa còn là loại người thông minh chỉ điểm một chút liền hiểu.

“Người muốn hỏi ta sao có thể xây phòng ở thì ta không biết.”

“ . . . Ta không nghĩ muốn hỏi xây phòng ở như thế nào. . . ”

“Vậy người có cái gì không biết?”

“Tỷ như cái lá cây này sao có thể ăn?”

Đánh giá xong, người nọ là tìm đến tra hỏi. Tiểu Dương chân thành nói, “Luộc với nước sôi rồi uống, luộc càng nát vụn uống càng tốt. Lại có rất nhiều cách, người cứ tự tiện nấu thử đi.”

Ba Nại Đặc bước dài từng bước ngăn cản đường đi Tiểu Dương, “Ta cảm giác, người hình như rất chán ghét ta?”

Tiểu Dương bất đắc dĩ lần nữa dừng lại, “Ta không có chán ghét người.”

Buông áo da, “Ta chỉ là không thích người.”

25. Chương 25: Phía Sau Màn

Trên mặt Ba Nại Đặc tươi cười vẫn không thay đổi, cứ như đang nói chuyện là người khác, “Ta có thể hỏi nguyên nhân không? Ta hình như cũng không có làm chuyện gì cho người chán ghét.”

Tiểu Dương không đáp, hỏi ngược lại: “Người đối với ta là thần sử, cảm thấy rất hứng thú?”

Ba Nại Đặc có chút thu liễm nụ cười, “Ta nghĩ tất cả mọi người nếu biết được người là thần sử sẽ đối với người cảm thấy rất hứng thú.”

“Nhưng bọn hấn biết là sau khi người đã nói.” Mặc dù đối với các loại thể cục trên đại lục không hiểu rõ lắm nhưng Tiểu Dương không ngu, lúc đầu tại hội nghị vương bộ lạc vốn do Ba Nại Đặc chủ động vạch trần thân phận mình làm cho thể cục vốn hỗn loạn càng thêm phức tạp, nếu không phải Tiểu Dương chủ động đưa ra quyết định đi thăm này, trải qua chuyện bộ lạc Mễ Á dùng vũ lực cướp lấy lãnh địa này, khó bảo toàn những người khác sẽ không sinh ra ý niệm cướp đoạt thần sử trong đầu.

Sắp xếp lại suy nghĩ một chút, Tiểu Dương tiếp tục nói, “Người đến gần ta là có mục đích, ta nghĩ không ai đối với người có mưu đồ gây rối với mình lại có hảo cảm cả.”

“Chẳng lẽ Vương Lai Tạt lúc đầu thân cận đối với người không phải bởi vì thân phận người là thần sử? Theo ta được biết từ lúc ban đầu Vương Lai Tạt đã biết thân phận của người rồi.”

Tiểu Dương thở dài, “Người căn bản là không rõ, Bồi Nạp Đức chưa từng tin tưởng vào lời đồn rằng ta có thể dẫn dắt bộ lạc đến sự phồn hoa Có lẽ, hấn ban đầu đối với ta cảm thấy hứng thú vì ta là thần sử nhưng trong quá trình hấn cùng ta tiếp xúc cũng không có suy nghĩ qua loại thân phận này, hay nói cách khác hấn cùng ta kết làm bầu bạn, vì nhìn trúng chính là bản thân con người của ta. Đối với hấn mà nói, thân phận đó của ta ngược lại là một loại phiền toái. Ba Nại Đặc, ta không biết người tại sao cố chấp đối với ta như vậy, người cũng thấy được, bộ lạc chúng ta cũng không có cùng bộ lạc khác có cái gì bất đồng.” Cũng không phải là hấn tự kỷ nhưng nếu nói Ba Nại Đặc lần này tới bộ lạc bọn họ cùng bản thân hấn một chút quan hệ cũng không có, đánh chết hấn cũng không tin.

Ba Nại Đặc trầm mặc một hồi, không có nói tiếp, ngược lại lui về phía sau từng bước dựa vào thân cây ở sau người, đầu có chút ngẩng, híp mắt nhìn tán cây xanh um tươi tốt, “Tiểu Dương, bộ lạc chúng ta vốn là bộ lạc tồn tại trước tiên trên đại lục.”

Tiểu Dương nghe vậy ngăn ra, đây là muốn cùng mình nói chuyện lịch sử khởi đầu của đại lục?

“Người biết tại sao không?”

. . . Ta làm sao mà biết được.

Không trông cậy vào câu trả lời của hần, Ba Nại Đặc tự nói ra mục đích bản thân “Bởi vì vị thần sử đầu tiên đã xuất hiện tại bộ lạc chúng ta.”

Tiểu Dương lần này đích thật là thất kinh, chẳng lẽ trước mình còn có người khác xuyên qua? “Vậy hần bây giờ ở đâu?” Tiểu Dương hỏi có chút vội vàng, người kia có lẽ cùng mình giống nhau, từ địa phương khác xuyên qua.

Ba Nại Đặc thấy hần cùng bình thường không giống, vẻ mặt tò mò sốt ruột không khỏi có chút buồn cười, “Đó đều là chuyện mấy ngàn năm trước rồi.”

Ngụ ý chính là quá khứ đã qua rất lâu rồi.

Nôn nóng trong nháy mắt bị thất vọng thay thế, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn ảm đạm xuống, Ba Nại Đặc đột nhiên có chút không đành lòng, suy nghĩ một chút nói, “Rất nhiều chuyện hiện giờ trên đại lục đều là thần sử dạy cho thú nhân, tỷ như trồng trọt, may quần áo, còn có ngôn ngữ.”

Quả nhiên, cặp ánh mắt đen láy kia lại lần nữa phát ra ánh sáng, nhìn đôi mắt trong suốt phát ra ánh sáng không chút nào che dấu tràn ngập khát vọng nhìn về phía mình, Ba Nại Đặc cư nhiên có cảm giác muốn chạm vào. Đề loại rung động nho nhỏ này xuống đáy lòng, Ba Nại Đặc tiếp tục nói, “Theo truyền thuyết trước kia lưu lại thì thần sử cũng là tóc đen mắt đen.”

Tiểu Dương càng nghe càng kích động, nói rõ ràng như vậy là trước hần đích thật là có người xuyên qua, hơn nữa rất có thể cũng là người Thiên triều.

“Vậy sau đó hần qua đời hay là biến mất?” Chuyện này quan hệ đến việc hần có hay không có khả năng trở lại địa cầu.

Mặc dù có chút nghi hoặc, Ba Nại Đặc vẫn là hồi đáp, “Thần sử qua đời đã rất lâu.”

Nói cách khác, hần cũng muốn lão tử ở tại đại lục này . . . Thôi, cho dù thật sự có thể trở về, hần chỉ sợ cũng không bỏ được Bối Nạp Đức, còn có cái kia nữa, được rồi. . .

” Thần sử của các người có lưu lại con nối dòng không?” Tiểu Dương không tự giác mà sờ sờ bụng.

Ba Nại Đặc hiển nhiên chứng kiến động tác này của hần, ánh mắt trầm xuống, “Thần sử không có bạn đồng hành, tự nhiên cũng không có lưu lại con nối dòng.”

Tiểu Dương có chút thất vọng cho nên loại tình huống của mình vẫn là không có cách nào giải thích.”Vậy thần sử các người có lưu lại tin tức khác không?”

Ba Nại Đặc cười cười nhưng không đáp lời, chỉ là an tĩnh nhìn Tiểu Dương.

Tiểu Dương bĩu môi, một lần nữa nhặt lên túi vòng qua hần hướng bộ lạc đi tới.

Lần này Ba Nại Đặc không có ngăn trở, đi phía sau hần chậm như rùa mà nói, “Bộ lạc chúng ta có tòa thần đàn, hết thảy về thần sử cũng bảo tồn ở nơi đó.”

Tiểu Dương cước bộ mạnh một chút, vẫn còn tiếp tục cất bước về phía trước đi đến.

Bối Nạp Đức đi ra tìm người khi nhìn thấy Tiểu Dương cùng Ba Nại Đặc một trước một sau từ bên ngoài bộ lạc đi vào, đợi bọn hần đến gần, đưa tay tiếp nhận túi trong tay Tiểu Dương, ngữ khí có chút trách cứ nói, “Sao một mình người lại đi vào rừng hả?”

Tiểu Dương cười khan hai tiếng, “Không phải Ba Trạch Nhĩ không có ở đây sao?”

Bối Nạp Đức duỗi tay gõ gõ đầu hần, “Không phải đã nói với người cách hai huynh đệ bọn họ xa một chút.”

Tiểu Dương im lặng, thái độ coi thường của ngài có dám rõ ràng một chút không hả, đây là dạng tiểu nữ sinh quen dùng kỹ xảo cãi nhau với ai à. . .

“Người đi về trước, lát nữa ta cho Hi Nhĩ Đạt đưa qua.”

Tiểu Dương nghe vậy sững sốt, lập tức nhìn Ba Nại Đặc liếc mắt một cái, gật đầu, “Ta đi về trước.”

“Ân.” Nhìn Tiểu Dương đi xa, nhu tình tản ra trong mắt Bối Nạp Đức, xoay người đối với Ba Nại Đặc mới vừa rồi không nói được một lời, ánh mắt lạnh khốc, “Ba Nại Đặc.”

Ba Nại Đặc mỉm cười, chống đỡ.

“Ta nhớ rõ là có ta nói qua với người phải cách xa Tiểu Dương một chút.”

“Hôm nay vô tình gặp trong rừng, thuận tiện cùng nhau trở về thôi.” Ba Nại Đặc nói với vẻ mặt lạnh nhạt, phẳng phát tự nhiên như là hai người ngẫu nhiên gặp.

Bối Nạp Đức chẳng muốn cùng hắn vòng vo, nói thẳng, “Người cùng chuyện bộ lạc Mễ Á, ta chẳng muốn trông nom nhưng người nếu như lại tiếp tục đến gần Tiểu Dương, ta cam đoan mọi người trên toàn bộ đại lục sẽ biết Vương Mễ Á khơi mào sự tình quả thực là bị ai châm ngòi.”

Ba Nại Đặc vẻ mặt tươi cười bị ngưng đọng, đôi mắt hơi trầm xuống, “Vương Lai Tật có ý tứ gì?”

“Có ý tứ gì chính người rõ ràng nhất, đừng nói cho ta tại Dịch lễ khi các người mấy lần lên gặp mặt chỉ thảo luận khí trời.”

Ba Nại Đặc sắc mặt rốt cục chính thức nổi lên, ngữ khí hơi trào phúng, “Không nghĩ tới Bối Nạp Đức đại nhân còn có loại ham mê này.”

“A, người cho rằng người là ai, có thể đáng giá để ta giám thị sao.” Bối Nạp Đức đơn giản đem lời nói làm rõ, “Á Bá Đặc mặc dù đối với khu rừng sớm có ý đồ nhưng người này trời sinh nhu nhược, nhiều năm như vậy đến cuối cùng cũng không có dũng khí làm ra hành động gì. Hết lần này tới lần khác, lúc Tiểu Dương tham gia Dịch lễ năm nay cư nhiên dám ở hội nghị vương bộ lạc ngang nhiên phát động vũ lực, nếu không phải sau lưng có người giục giây ủng hộ, cho hắn một trăm lá gan hắn cũng không dám.”

Bối Nạp Đức dừng một chút, một lần nữa nhìn về phía Ba Nại Đặc, “Khi tiến hành Dịch lễ thì thú nhân bộ lạc các người đi cũng không ít, mà hội nghị vương bộ lạc phát sinh tranh đấu trừ người ra, cư nhiên không có một hộ vệ, Ba Nại Đặc người làm vậy cũng quá rõ ràng. Càng huống chi, Tấn Ưng của Vương Mễ Á, tựa hồ thường xuyên đi tới chỗ ở của người.”

Ba Nại Đặc có chút cúi đầu, tóc dài hạ xuống che khuất vẻ mặt, nửa ngày sau, phát ra vài tiếng cười nhẹ, lại ngẩng đầu khi thần sắc đã một mảnh thần nhiên, “Ha ha, Bối Nạp Đức, thật không hổ là người. Không sai, chuyện bộ lạc Mễ Á cùng ta đích xác không thoát được liên quan, nói đúng hơn là những việc Á Bá Đặc làm hết thấy cũng là chủ ý của ta. Ta rất ngạc nhiên khi người sớm đã biết, vì sao còn muốn tiếp tục giấu diếm nếu dứt khoát tố giác ta, bộ lạc Lai Tật các người chẳng phải là nhân cơ hội đó có thể trở thành bộ lạc đệ nhất trên đại lục sao?”

Bối Nạp Đức nghe vậy, nhìn cũng chẳng muốn nhìn hắn, cười khinh miệt, “Người cho rằng người nào cũng như người yêu thích cái danh đệ nhất đại lục sao? Người nếu không có dã tâm thôn tóm đại lục, ta cần gì phải giúp người khơi mào sự tình.”

Ba Nại Đặc nghe xong cư nhiên cười, “Ta không có dã tâm? Người đừng quên, chính ta xúi giục bộ lạc Mễ Á phát động vũ lực.”

Bối Nạp Đức lo lắng nói, “Người nếu nghĩ muốn chiếm lĩnh lãnh địa, căn bản sẽ không cùng người khác hợp tác, Ba Nại Đặc, sự độc chiếm ham muốn của người không thể so với ta là ít. Coi như là muốn chọn hợp tác người, bằng sự khôn khéo của người cũng có thể chọn ta, mà không phải Á Bá Đặc cái loại mãng phu này.” Nhớ tới cái từ hay dùng này là Tiểu Dương dạy cho hắn, Bối Nạp Đức không khỏi gợi lên một mặt ý cười, “Cho nên người cùng Á Bá Đặc chỉ đạt thành hiệp nghị theo nhu cầu thôi. Hắn muốn lãnh địa mà thứ người muốn là Tiểu Dương.”

“Ha ha, người đoán một chút cũng chưa từng sai, mục tiêu của ta từ đầu đến cuối đều là Tiểu Dương, ta nghĩ cũng chỉ có Tiểu Dương.” Ba Nại Đặc trên mặt mang cười, trong mắt không hề có ý cười, gắt gao nhìn chăm chăm Bối Nạp Đức.

Bối Nạp Đức nhẹ nhàng lắc đầu, “Người muốn không phải Tiểu Dương, bất quá chỉ là vì địa vị thần sử thôi. Mượn cái cớ này không tiếc lợi dụng chính cảm tình đệ đệ mình.”

Ba Nại Đặc không hề bị chút áy náy này phá hủy tâm tư, “Nếu Ba Trạch Nhĩ thật sự có thể theo đuổi Tiểu Dương, làm cho Tiểu Dương đi đến bộ lạc chúng ta, vậy cũng xem như đạt thành tâm nguyện của hắn rồi. Ta chỉ vốn là cổ vũ hắn theo đuổi, cho dù là lợi dụng, loại lợi dụng này chính hắn cũng cam tâm tình nguyện.”

Bối Nạp Đức vút cho hắn một cái liếc mắt, cất bước hướng bộ lạc đi đến, cũng không quay đầu lại chỉ lưu lại một câu, “Người so với người đệ đệ thật sự là kém xa.” Bất quá nếu hắn vẫn ôm loại tâm tính này, vậy mình cũng có thể hơi buông tâm rồi.

Ba Nại Đặc nhìn bóng lưng Bối Nạp Đức đi xa, đột nhiên cảm giác một trận hư không, gió thổi đến rất nhỏ, Ba Nại Đặc theo bản năng vươn tay nắm chặt thành quyền, tựa hồ nghĩ phải bắt được cái gì nhưng trong tay vẫn như cũ, trống trơn, gió đã từ khe hở lướt qua. Ba Nại Đặc nhắm mắt lại xoa huyết thái dương, trong đầu suy nghĩ phiền loạn, trước mắt một mảnh hắc ám nhưng lại đột nhiên hiện lên một đôi mắt rõ ràng phát sáng ..

Ba Nại Đặc mạnh mẽ bình tĩnh, dùng sức lắc lắc đầu, tựa hồ muốn lắc lắc vật gì đó ra, đứng yên chỉ trong chốc lát rồi khôi phục thông dong như trước, đi nhanh đến chỗ ở của mình. Hắn là Vương của bộ lạc Khắc Luân tuổi còn trẻ, cũng kiệt xuất nhất, vì khôi phục sự phồn hoa ngày xưa của bộ lạc, dù dùng thủ đoạn nào, hắn cũng nhất định phải làm được!

“Đã trở về? nhà Hi Nhĩ Đạt thật đúng là xa.” Tiểu Dương miễn cưỡng nằm úp sấp trên người Kim Mao, tay lung tung quấy rầy cái đuôi thật dài của Kim Mao, Kim Mao đáng thương hể hể nhìn về phía Bối Nạp Đức.

Không để ý tới sự kỳ quái của hắn, Bối Nạp Đức đi qua kéo hắn ôm vào trong lòng mình, Kim Mao như được cứu vớt, vội vàng đem cái đuôi kẹp ở phía sau giữa hai chân, nhanh như chớp chạy mất dạng.

Bối Nạp Đức ôm hắn tựa vào ghế ngồi rộng thùng thình, “Hi Nhĩ Đạt không ở nhà, có phải mệt mỏi không?”

Tiểu Dương lắc đầu, “Chính là không có tinh thần, hôm nay ta nhìn thấy Ngả Khắc rồi. . .” Nói đến đây liền dừng lại.

Bối Nạp Đức suy tư một chút, Ngả Khắc cùng Đạt Lực kết làm bầu bạn sau đó cũng mang thai, hôm nay sợ là muốn sinh rồi. Sờ sờ trấn an bụng Tiểu Dương, “Người cùng hắn không giống nhau.”

Tiểu Dương trong lòng vẫn còn sợ hãi, gật đầu, “May mắn không giống nhau, nếu mang thai mà ưỡn ra như vậy tốt hơn hết là giết ta đi.” Nhìn Ngả Khắc thân cao một thước tám mang thai với vẻ mặt thánh mẫu, Tiểu Dương chưa bao giờ cảm thấy may mắn như thế, khi bản thân cùng bọn họ cấu tạo bất đồng.

. . . Bối Nạp Đức nghĩ lại, hắn sao lại tưởng rằng Tiểu Dương vì chứng kiến giống cái bình thường khi mang thai sẽ biểu hiện cảm thấy bất an, người này phỏng chừng sẽ không đem hắn trong bụng hủy đi chứ, còn ước gì nó là cái bụng béo nữa kia.

Nghĩ như vậy, Bối Nạp Đức có chút tức giận, chọt chọt cái bụng Tiểu Dương một chút, mặc dù có chút phát tiết nhưng cũng tận lực phóng ra lực đạo nhẹ nhất. Ngay sau đó làm cho hắn kinh ngạc, sự tình xuất hiện rồi, cái bụng nhỏ hơi hơi to ra của Tiểu Dương cứ nhiên tránh đi tay hắn, chỉ thoáng di chuyển chút xíu, tuy không thể xem kỹ di chuyển như thế nào nhưng Bối Nạp Đức thể là hắn quả thật thấy được.

Hơi nghiêng đầu liền nhìn thấy bộ dáng Tiểu Dương như một bộ thấy quý, nhìn chăm chăm bụng mình.

26. Chương 26: Tham Ăn

Tiểu Dương hiển nhiên cũng cảm giác được, chậm rãi nghiêng đầu sang chỗ khác, mở to hai mắt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn, run run môi “Nếu không, người lại chọt nữa đi?”

Bối Nạp Đức lúc này đầu cũng tỉnh táo lại, nghe lời lại vươn một ngón tay nhẹ nhàng chọt chọt một chút. Quả nhiên, cái chỗ bụng hơi to lên kia lại di chuyển. Bối Nạp Đức vươn lòng bàn tay, ôn nhu chậm rãi vuốt nhẹ trên bụng Tiểu Dương, vật nhỏ lại nổi lên, cứ nhiên di chuyển rồi lại dời trở về! Thậm chí Bối Nạp Đức cảm giác nó cọ xát rồi cọ xát bàn tay mình vậy!

Tiểu Dương ngốc lẳng nửa ngày gào khóc một tiếng hai tay che mặt mình, không nên như vậy, nó chính là một cái bụng béo đi, chính là một cái bụng béo đi động đi. . .

Bối Nạp Đức đắc ý cười to vài tiếng, ôm lấy Tiểu Dương ngồi phịch trên người hắn giả chết, “Ăn béo rồi, ăn? Bụng béo, ăn?”

Tiểu Dương dờn ngón tay, nước mắt lưng tròng nhìn Bối Nạp Đức, “Nó chính là một cái bụng béo trí năng đi.”

Bối Nạp Đức kéo tay hắn xuống, rồi lại cắn xuống chóp mũi hắn, “Ta quản người cái gì hả, bắt đầu từ hôm nay, không cho ra khỏi bộ lạc, trái lại ở nhà dưỡng thai cho ta.”

Tiểu Dương rốt cục lệ chảy, dưỡng thai. . . Oh my god! !

Từ đó về sau, Bối Nạp Đức biểu đạt đầy đủ tình thương của một vị ba ba tiêu chuẩn, thẳng đến khi Tiểu Dương rốt cục không thể nhịn được nữa nhéo cái lỗ tai hắn, dùng sức đưa hắn rời khỏi bụng mình, Bối Nạp Đức ủy khuất, xoa xoa cái lỗ tai bị véo mà sinh đau, định mở miệng nhưng nhìn thấy mặt Tiểu Dương không mang vẻ giận hờn, lập tức đem lời nói nuốt xuống.

Tiểu Dương thoáng hài lòng, “Người lại chọt xuống đi, cũng không sợ đem con người chọt thành tổ ong vò vẽ hả?” Một đại nam nhân nằm úp sấp trên bụng một đại nam nhân khác, động cũng không động chỉ sờ sờ chọt chọt, tình cảnh có phải quá kinh khủng không hả. . . Đặc biệt cái kia của hắn vẫn hay bị chọt.

Bối Nạp Đức suy nghĩ một chút, rốt cục vẫn hỏi, “Tổ ong vò vẽ là cái gì?”

. . . Tiểu Dương quay đầu, “Không có gì. Dù sao sau này không cho chọt nữa.”

Không thể nhìn bảo bảo nhích tới nhích lui. . . Mặc dù bụng nhỏ của Tiểu Dương vẫn nhỏ như vậy, bình thường cũng không hay di chuyển, nhưng gần đây rốt cục được bên ngoài kích thích nên có chút di chuyển rồi, Bối Nạp Đức tất nhiên là kích động tựa như phát hiện ra đại lục mới, nếu không có việc gì liền chọt chọt chơi đùa một chút. . . Khụ khụ, cũng không phải, chỉ là cùng bảo bảo tiến hành hỗ trợ di chuyển để bảo đảm bảo bảo khỏe mạnh!” Vậy, sờ sờ có thể chứ?”

Nhìn nam nhân trước mắt, bình thường bước chân cao ngạo, lỗ mũi hướng lên trời, hôm nay như một đứa trẻ con muốn món đồ chơi mới lạ, lộ ra đôi mắt khát vọng, cắn cắn dục dục hỏi mình, Tiểu Dương lời nói vốn đã đến bên miệng nói không được đành nuốt trở vào, “Mỗi ngày nhiều nhất một lần.”

Bối Nạp Đức thần sắc bất mãn, không chờ hắn phản bác Tiểu Dương lập tức mở miệng, “Hoặc là một lần cũng không có.”

. . .”Một lần liền một lần!”

“Vương Vương, không tốt rồi. . .” Khắc Lỗ Tư lớn giọng từ ngoài phòng truyền đến.

Hai người liếc nhau, đứng dậy bước nhanh đi ra cửa, chỉ thấy Khắc Lỗ Tư giống như gió hướng đến, “Ba Trạch Nhĩ trúng độc rồi.”

Tiểu Dương thất kinh, gần đây Ba Trạch Nhĩ trừ cùng mình đâu có đi nghiên cứu ăn cái gì, chỉ có đi theo Hi Nhĩ Đạt vào rừng hái thuốc, bắt quá đi theo Hi Nhĩ Đạt cùng một chỗ, sao lại trúng độc được?

“Bây giờ thế nào?” Bối Nạp Đức chau mày, Ba Trạch Nhĩ người này nói đi nói lại cũng là đệ đệ Vương Khắc Luân, lại ở bộ lạc mình gặp chuyện không may đích xác không thể nào nói nổi, càng huống chi Bối Nạp Đức đối với hắn ấn tượng cũng không xấu.

Khắc Lỗ Tư nhúc nhích đầu, “Tế tự đại nhân chưa nói, chỉ để cho ta tới báo cho ngài.”

“Ba Nại Đặc biết rồi sao?” Bối Nạp Đức vừa nói vừa đi ra ngoài, Tiểu Dương thấy thế theo sát phía sau, nếu chỉ là trúng độc bình thường, Hi Nhĩ Đạt tự nhiên có biện pháp, cũng không để cho Khắc Lỗ Tư đặc biệt đến báo cho bọn họ.

“Ân, Ngả Thụy Tư đi báo cho hắn rồi.”

Tiểu Dương ba người chạy tới nhà Hi Nhĩ Đạt khi đó Ba Nại Đặc đã sớm tới rồi, lúc này vẻ mặt bình tĩnh đứng ở bên giường xem Hi Nhĩ Đạt cho đệ đệ hắn uống thuốc. Ba Nại Đặc ở nơi cách xa nhà Hi Nhĩ Đạt

một khoảng so với bọn hán thì xa hơn nhiều nhưng so với bọn hán tới sớm hơn, Tiểu Dương yên lặng nghĩ, xem ra người này đối với đệ đệ hán vẫn rất quan tâm.

“Thế nào rồi?” Lúc Bối Nạp Đức tới Ba Nại Đặc cũng không có ý tứ trò chuyện, hán không chủ động mở miệng Bối Nạp Đức lại càng không lên tiếng, Hi Nhĩ Đạt vội vàng cho Ba Trạch Nhĩ uống được cũng không rảnh nói chuyện, Tiểu Dương không thể làm gì khác hơn là tiến lên vài bước phá vỡ không khí bất an này.

“Thật không tốt, thảo dược thúc dục nôn ra đối với hán căn bản vô dụng, không thể đem chất độc trong bụng phun ra, được giải độc cũng vô dụng.” Ánh mắt Hi Nhĩ Đạt nghiêm túc, trên tay không ngừng, mở miệng Ba Trạch Nhĩ tiếp tục đổ thuốc vào.

Ý thức Ba Trạch Nhĩ đã có chút không tỉnh táo, trong miệng cũng chỉ là vô ý thức nuốt xuống nhưng lại không hề có ý muốn nôn ra, nhìn mặt hán dần dần biến xanh lét, Ba Nại Đặc tiến lên túm Hi Nhĩ Đạt, ” Để ta.”

Hi Nhĩ Đạt không thêm để ý, lập tức nhường chỗ, cầm chén thuốc nhét vào tay Ba Nại Đặc, Ba Nại Đặc một tay đem đầu Ba Trạch Nhĩ nâng lên một chút, một tay cầm chén thuốc đi tới miệng hán vừa chậm rãi đổ vào nhưng thật đáng tiếc Ba Trạch Nhĩ vẫn như cũ không có nôn mửa. Ba Nại Đặc sắc mặt càng ngày càng âm trầm, tay cầm lấy bát mơ hồ có thể nhìn thấy gân xanh nổi lên.

“Ta đến.” Tiểu Dương đi tới bên giường ngồi xuống, đưa tay đỡ bả vai Ba Trạch Nhĩ muốn nâng hán dậy, cũng không di chuyển nhiều. Tiểu Dương cũng không ngừng đầu lên, “Hỗ trợ.”

Ba Nại Đặc theo bản năng ném chén thuốc đi, một tay bao phủ trên tay Tiểu Dương cùng hán sử dụng lực đạo đem Ba Trạch Nhĩ nâng dậy. Tiểu Dương ngồi thẳng, thân thể nhếch lên một chân, tay nâng hung hăng quăng cho Ba Trạch Nhĩ hai cái tát, mọi người đều sửng sốt, Tiểu Dương không rảnh giải thích, “Ba Trạch Nhĩ, thanh tỉnh chút, không thể ngất xỉu biết không hả? Biết thì nói hoặc dùng lực gạt đầu.”

Bị Tiểu Dương hung hăng đánh hai cái tát, ý thức vốn có chút tan rã liền rõ ràng một chút, Ba Trạch Nhĩ liều mạng giữ vững tinh thần dùng sức gạt đầu. Tiểu Dương nhìn ánh mắt hán thoáng có chút thần thái, ngừng đầu đối với Ba Nại Đặc ở phía sau hán nói, “Làm cho hán nằm úp sấp trên đùi ta” đưa tay vuốt nhẹ vị trí chỗ dạ dày của Ba Trạch Nhĩ ” Hãy để đầu anh ta ở chỗ đầu gối của ta.”

Ba Nại Đặc nghe vậy nhanh chóng đem Ba Trạch Nhĩ điều chỉnh vị trí tốt, Tiểu Dương muốn động thủ, lại nghĩ tới cái gì, “Người tránh xa một chút.” Ba Nại Đặc lắc đầu, ” Không ảnh hưởng đến hành động của người đầu, ta muốn ở chỗ này.”

Tiểu Dương không nói nữa, một tay mở miệng Ba Trạch Nhĩ, tay kia vươn ngón trở hướng trong miệng Ba Trạch Nhĩ tìm kiếm, Tiểu Dương dùng sức đè lưỡi hán, Ba Trạch Nhĩ rớt cục oa một tiếng phun ra.

Mọi người đều che đầy mũi, ngay cả thân thể Ba Nại Đặc cũng không tự chủ dựa về phía sau. Tiểu Dương nhưng lại không hề động chút nào, chỉ dùng sức vuốt nhẹ lưng Ba Trạch Nhĩ, thẳng đến khi Ba Trạch Nhĩ rớt cục nôn sạch sẽ, hai tay Tiểu Dương mới vừa ở bả vai Ba Trạch Nhĩ định nâng dậy, Ba Nại Đặc nhưng lại làm trước một bước nâng hán lên.

Tiểu Dương vừa ngừng đầu, Ba Nại Đặc khẩn trương nhìn hán, “Có thể rồi sao?”

“Ân, Hi Nhĩ Đạt, nhanh cho hán uống thuốc giải độc đi.”

Tiểu Dương mới vừa đứng lên, thân thể không khỏi mềm nhũn, mới vừa rồi Ba Trạch Nhĩ nằm úp sấp trên đùi hán rất lâu, hai chân cư nhiên có chút tê dại.

Bối Nạp Đức luôn luôn chú ý Tiểu Dương, hiển nhiên phát hiện, lập tức tiến lên muốn đỡ lấy hán, không nghĩ có người đoạt trước một bước nắm bả vai Tiểu Dương, “Người không sao chứ?”

Ba Nại Đặc dù sao cách Tiểu Dương cũng gần hơn, cho dù Bối Nạp Đức phản ứng rất nhanh cũng bị hán đoạt trước.

Tiểu Dương đứng vững liền sau đó tránh đi một chút, Ba Nại Đặc thức thời lập tức buông tay, “Không có việc gì, chính là chân có chút tê dại.”

Thân thể bị lực mạnh kéo một cái liền ngã vào vòng tay ôm ấp quen thuộc, Tiểu Dương không giãy dụa, ngoan ngoãn để thân thể mềm nhũn dựa vào. Bối Nạp Đức không nhìn Ba Nại Đặc, cúi đầu hỏi Hi Nhĩ Đạt, “Sao rồi?”

Hi Nhĩ Đạt thở phào một hơi, “Hắn là không có gì đáng ngại.”

Bối Nạp Đức gật đầu, “Chúng ta đi về trước, Tiểu Dương cũng mệt mỏi rồi.” Dứt lời, nhìn về phía Ba Nại Đặc, “Ba Trạch Nhĩ tại bộ lạc chúng ta gặp chuyện không may, chúng ta sẽ phụ trách, xin Vương Khắc Luân cứ yên tâm.”

Ba Nại Đặc nhìn đệ đệ hô hấp từ từ vững vàng, rốt cục lộ ra một nụ cười nhẹ, nhưng đối với Tiểu Dương nói, “Thật sự là đa tạ ngươi rồi.” Ngữ khí chân thành từ trước đến nay chưa từng có.

Tiểu Dương dựa vào trong lòng Bối Nạp Đức, hướng hắn miễn cưỡng cười cười, “Không có việc gì, hắn cũng là bằng hữu của ta.”

Vừa dứt lời, lập tức cảm giác trên lưng bị dùng sức ghì chặt, Tiểu Dương âm thầm trở mình xem thường, chủ động kéo tay Bối Nạp Đức, “Trở về nấu nước, ta muốn tắm rửa.”

Ba Trạch Nhĩ hoàn toàn dựa vào trên đùi hắn nôn, cho nên nửa người dưới của hắn toàn bộ. . . Ách. . .

Bối Nạp Đức cúi đầu, sờ sờ đầu hắn, “Àn, vậy trở về.”

Ba Nại Đặc ở phía sau nhìn hai người sóng vai đi xa, hai tay nắm chặt một cách vô thức.

“Vương Khắc Luân, Ba Trạch Nhĩ đã không có việc gì, ngài có gì muốn nói với hắn không?”

Ba Nại Đặc trong nháy mắt thanh tỉnh, liền nhìn thấy thần sắc Hi Nhĩ Đạt khó lường nhìn chính mình. Ba Nại Đặc trên mặt nhanh chóng khôi phục mỉm cười dĩ vãng, “Đương nhiên, hôm nay nhờ có tế tự đại nhân.”

“Lại nói tiếp Ba Trạch Nhĩ trúng độc cũng là do ta sơ sẩy, nếu không phải ta dẫn hắn đi hái dược liệu, cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này.”

“Không...không...Sao có thể trách Hi Nhĩ Đạt đại nhân được, đều là chính ta không tốt. . .” Ba Trạch Nhĩ nghe vậy vội vàng phản bác, vốn bởi vì trúng độc, sắc mặt có chút xanh trắng cư nhiên hiện ra chút hồng hồng.

Ba Nại Đặc suy tư một chút, đột nhiên có chút hiểu rõ, mở miệng, “Ba Trạch Nhĩ, ngươi sẽ không phải là ..ăn cái gì đó không nên ăn chứ?”

Ba Trạch Nhĩ trên mặt càng đỏ, ấp a ấp úng nói, “Àn, cái kia, Hi Nhĩ Đạt đại nhân rõ ràng dặn dò qua ta không thể tùy tiện loạn chạm đồ vật, nhưng ta lại không nhận được ăn vụng rồi. . .”

Ba Nại Đặc nghe vậy thật sự là dở khóc dở cười, tên đệ đệ này thật đúng là cái gì cũng có dũng khí ăn nha.”Vậy, ngươi rốt cuộc đã ăn cái gì?”

“Một loại quả nhìn ngon lắm, rất ngọt. . .” Phát hiện ánh mắt ca ca rõ ràng không tốt, thanh âm Ba Trạch Nhĩ càng ngày càng nhỏ.

“. . . Đó là Khổ Nhạc Quả, chứa kịch độc, lấy nó đi ngâm nước rồi phơi nắng mới có thể làm thuốc.” Hi Nhĩ Đạt gõ gõ đầu hắn, bắt đầu dĩ nhiên nói, “Ngươi thật đúng là cái gì cũng có dũng khí đưa vào miệng.”

Ba Nại Đặc quay đầu, xem ra tính cách đệ đệ mình thuộc loại tham ăn không muốn sống khá cần thiết cho cuộc sống của người Khắc Luân, để đại lục này. . .

“Ba Trạch Nhĩ, ngươi đã không có việc gì, ta đi về trước, làm phiền Tế Tự đại nhân chiếu cố hắn nhiều một chút.” Quăng một cái liếc mắt cảnh cáo cho Ba Trạch Nhĩ “Hảo hảo ngốc, lại tùy tiện ăn cái gì nữa thì về sau không cho phép ra khỏi bộ lạc.”

Ba Trạch Nhĩ lui lui cổ, mềm nhũn đáp lên tiếng.

Hi Nhĩ Đạt gật đầu, “Xin Vương Khắc Luân yên tâm.”

Ba Nại Đặc lần nữa biểu đạt cảm kích, sau đó xoay người rời khỏi. Đi ra khỏi nhà Hi Nhĩ Đạt, đứng yên ở cửa chỉ chốc lát, rốt cục rời đi cũng không quay đầu lại.

Ở phía sau hắn, Hi Nhĩ Đạt nhìn về phía phương hướng mới vừa rồi hắn nhìn, nơi đó có tòa kiến trúc bất mắt, so với phòng ốc khác cao lớn hơn rất nhiều.

27. Chương 27: Nói Chuyện Với Nhau

Tiểu Dương mờ mịt nằm úp sấp lên dọc thùng, Bối Nạp Đức phía sau dùng lực đạo thích hợp giúp hắn xoa bóp bả vai, thỉnh thoảng đổ thêm chút nước nóng vào trong thùng. Trong phòng tắm, chỉ có ngẫu nhiên vang lên tiếng nước ào ào, đôi bàn tay to của Bối Nạp Đức dần dần đi xuống, ở trên lưng ấm áp non mềm lưu luyến không muốn đi.

Tiểu Dương xoay người lại, giữ chặt tay đối mặt với hắn, tự tiểu phi tiểu nói: “Người muốn làm cái gì?”

Trong phòng tắm sương mù dày đặc, tóc Tiểu Dương thỉnh thoảng nhỏ vài giọt nước, theo làn da rơi xuống nước, một bộ dáng biếng nhác tựa vào trên dọc thùng nhưng lại có một loại quyến rũ tuyệt đối bình thường nhìn không thấy. Sóng mắt lưu chuyển, lại toát ra vài phần nghịch ngợm.

Đôi mắt Bối Nạp Đức có chút tối sầm, không để ý áo bị ướt vẫn để hắn dựa vào, thanh âm thoảng khàn khàn ghé vào lỗ tai hắn vang lên: “Người nói xem ta muốn làm cái gì?”

Tiểu Dương nghiêng đầu nói: “Người muốn tắm rửa? Vậy chờ ta tắm xong đã.”

Bối Nạp Đức âm trầm cười vài tiếng, “Cùng nhau tắm không tốt sao?”

Tiểu Dương ha ha cười đưa tay đẩy mặt hắn ra: “Dọc thùng quá nhỏ, không chứa được hai người.”

Bối Nạp Đức dè dặt tay hắn, thuận thế đưa tay ngậm vào trong miệng, đầu lưỡi từ dưới hướng lên trên chậm rãi liếm qua, cuối cùng dừng lại trong lòng bàn tay hắn hôn một cái, sau đó đứng thẳng lên, cởi quần áo, chân bước một bước tiến vào dọc thùng. Ban đầu là một người nên dọc thùng lộ vẻ trống trải, lập tức trở nên có chút chật chội, nước tràn ra không ít, Tiểu Dương oán giận nói: “Người xem, đã nói với người, nó không thể chứa được hai người.”

Bối Nạp Đức hai tay từ dưới nách hắn xuyên qua, ôm lấy hắn đặt lên trên đùi mình: “Như vậy không phải có thể buông xuống.”

Da thịt cùng dán vào nhau, thân thể trong nước cũng nhanh chóng ấm áp lên. Bối Nạp Đức cố nén làm đủ tiền diễn, khuếch trương xong liền cấp bách nhảy vào, sau đó phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, đợi Tiểu Dương thích ứng rồi sau đó liền bắt đầu luật động nguyên thủy. Hi Nhĩ Đạt đã dặn dò hắn và Tiểu Dương mang thai nhất định phải làm cẩn thận, cho nên dù hắn bị nơi mềm mại ấy bao vây, sắp bức điên nhưng hắn vẫn không chế lực đạo cực tốt.

Tiểu Dương tự nhiên có thể cảm giác được Bối Nạp Đức cẩn thận, trên mặt không nhịn được cười ôn nhu một cái, duỗi đôi chân gác lên bả vai Bối Nạp Đức, sức nặng trên người hoàn toàn đặt ở trên người hắn, sau đó liền đắm chìm trong khoái cảm do Bối Nạp Đức mang đến cho hắn.

Bối Nạp Đức tỉ mỉ giúp Tiểu Dương rửa sạch sẽ, dùng khăn đem người gói kỹ lưỡng, ôm quay về phòng ngủ, nhìn mặt Tiểu Dương đỏ ửng chưa lui, lại không nhịn được sờ sờ hôn nhẹ. Người này là của hắn, ai cũng đừng nghĩ cướp đi, nhớ tới hôm nay ánh mắt Ba Nại Đặc nhìn Tiểu Dương, thần sắc Bối Nạp Đức một mảnh lạnh lẽo, nếu như hắn không nhìn lầm, người kia cư nhiên cũng nổi lên tư tâm khác với Tiểu Dương không giống như trước kia. Nghĩ tới đây, Bối Nạp Đức không khỏi có chút tức giận, mặc dù không biết tại sao nhưng bây giờ xem ra Tiểu Dương trong lòng người kia sợ rằng không chỉ thân phận là thần sử, nếu không thì dứt khoát nghĩ biện pháp đuổi bọn hắn ra khỏi bộ lạc?

Ngày thứ hai Tiểu Dương lại đi xem Ba Trạch Nhĩ, tinh thần Ba Trạch Nhĩ đã tốt rất nhiều, đang theo Ba Nại Đặc vừa cười vừa nói, nhìn thấy hắn tới còn hưng phấn mà phát tay. Thấy Tiểu Dương tiến vào Ba Nại Đặc đứng lên hướng hắn cười hữu hảo, Tiểu Dương miễn cưỡng giật nhẹ khóe miệng xem như chào hỏi, đặt bình trong tay xuống. Mũi Ba Trạch Nhĩ kích thích vài cái, trên mặt nở nụ cười thật to, nói: “Dương, đây là cái gì? Thơm quá.”

Tiểu Dương cười hắc hắc vài tiếng, “Độc được, có dùng khí uống sao?”

Ba Trạch Nhĩ ngưng ngưng, gãi gãi đầu, Ba Nại Đặc bên cạnh không cấp chút mặt mũi nào, cười ra tiếng. Tiểu Dương lấy một bát – nấu canh thịt thành màu trắng sữa – mức đầy một chén, mùi thơm nồng nặc lập tức tràn ngập cả phòng, Ba Trạch Nhĩ càng trông mong cái bát trong tay Tiểu Dương, yết hầu vô thức nuốt nuốt một chút.

Tiểu Dương nhìn bộ dáng hần thật sự cảm giác thấy buồn cười, đem bát đưa cho hần, nói: “Ta đặc biệt nấu thật lâu, đem thịt hầm đến nát vụn rồi, hần là có thể nuốt tốt.” Tiểu Dương trước kia uống rượu rồi cũng nôn, nôn hết đồ vật trong cổ họng xong, cảm giác thật sự thật cũng không tốt.

Ba Trạch Nhĩ tiếp nhận, bưng ở trong tay, ngửi thật sâu, vẻ mặt hạnh phúc, “Dương, người thật sự là tốt quá. Chờ ta khỏe lên nhất định làm mĩ thực ngon nhất cho người để báo đáp người.”

Tiểu Dương ngồi xuống bên giường hần, nhìn hần từng ngụm từng ngụm uống hết. Không nhịn được nhớ tới buổi sáng, vẻ mặt Bối Nạp Đức một bộ thâm cừu đại hận nhìn chăm chăm cái nồi, ánh mắt hung tợn, quả thực muốn đem cái nồi bắn thủng luôn. Đợi lúc nấu thịt chín thì càng tỏ rõ muốn một chén lại thêm một chén, mắt thấy một hồi công sức ít hơn phân nửa, Tiểu Dương rốt cục cũng phát uy, một tay cầm nồi còn nói thêm cái gì cũng không cho hần ăn. Bối Nạp Đức không thể làm gì khác hơn là không tình nguyện nhìn Tiểu Dương đem phân nửa còn lại trong cất vào bình, cầm lấy bình đưa Tiểu Dương đến nhà Hi Nhĩ Đạt, cuối cùng còn không quên dặn Tiểu Dương một lần lại một lần nhớ trở về sớm một chút, khiến Tiểu Dương hận không thể một cước đá hần đi. Bất quá, không nghĩ tới người kia cư nhiên đồng ý cho mình đến đây, còn tưởng rằng lại phải phí một phen công phu miệng lưỡi.

Ba Trạch Nhĩ giống như vẫn chưa ăn hết, liếm liếm miệng, ngẩng đầu hướng Tiểu Dương lấy lòng cười cười, “Mùi vị thật sự rất ngon, cảm ơn Dương. Ca ca người muốn ném thử không?”

Tiểu Dương âm thầm bĩu môi, ngẩng mặt lộ ra tươi cười rạng rỡ, “Muốn ném không?”

Thẳng đến lúc cầm lấy thìa, Ba Nại Đặc mới phản ứng được, chính mình đúng là đáp ứng, trong lòng không khỏi cười khổ, Tiểu Dương đối với mình vốn có ý kiến bấy giờ sợ là càng lớn hơn nữa. Mới vừa rồi, Tiểu Dương tuy là hướng mình cười cười nhưng cự tuyệt trong mắt lại rất rõ ràng truyền ra, mục đích của hần vốn là muốn tiếp cận nhưng thật sự không phải là lúc này, sẽ làm cho hần chán ghét. Chỉ là. . . Ba Nại Đặc rất nho nhã, ném một cái, quả nhiên mùi thơm nồng đậm như mình tưởng tượng, tựa như Tiểu Dương người này, biết rất rõ ràng có được hần sẽ phải trả cái giá rất lớn nhưng loại tâm tư này cư nhiên càng ngày càng không khống chế được, chỉ cần có thể tới gần một chút, vây quanh nhiều hơn một chút, hậu quả có nghiêm trọng cỡ nào đều bị chính mình vứt sau đầu, làm như không thấy, muốn giữ lấy đôi mắt sáng ấy cùng tươi cười ấm áp ấy, ý niệm trong đầu liền đột nhiên bùng lên, cũng nhanh chóng mãnh liệt dâng trào. Ba Nại Đặc hung hăng cắn môi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, hần là thần sử, vốn có thể cho bộ lạc một lần nữa huy hoàng, những thứ khác, còn không đợi đến lúc đó. . .

Ba Nại Đặc buông thìa trong tay, trên mặt mang theo tươi cười trước sau như một, đối với Tiểu Dương nói, “Đích xác vị rất ngon, nếu Tiểu Dương đặc biệt vì Ba Trạch Nhĩ mà làm vậy khiến cho hần ăn nhiều thêm một chút đi. Ta còn có việc, đi trước nhé.” Dứt lời, thân thể đứng lên, cũng không có hướng Ba Trạch Nhĩ nói lời từ biệt liền bước nhanh đi ra ngoài.

Tiểu Dương nhìn theo, chỉ mới uống một ngụm chứ mấy, gãi gãi đầu, thật sự không rõ người nọ nghĩ như thế nào. Khó ăn đến vậy sao? Cứ như vậy, cấp bách đi ra ngoài súc miệng?

Ba Trạch Nhĩ cúi đầu, hai tay vuốt ve bát, nửa ngày nhẹ nhàng mở miệng: “Dương, kỳ thật, ca ca ta vốn là một người rất tốt.”

Tiểu Dương khẽ nhú mày, rất nhanh vừa cười vừa nói: “Àn, hần là một ca ca tốt.”

Ba Trạch Nhĩ vẫn cúi đầu như trước, đôi mắt nhìn chăm chăm chân giường, tiếp tục mở miệng nói: “Từ nhỏ, trong đám trẻ con chúng ta, ca ca là người lợi hại nhất, không ai có thể đánh thắng được hần. Dương người biết không? Giống đực bộ lạc chúng ta lớn lên so với bộ lạc khác đều thấp bé cho nên làm ca ca sau khi thành niên, so với người khác đều cao lớn cường tráng hơn nên các thú nhân trong bộ lạc mặc kệ giống cái hay là giống đực, đều rất sùng bái hần. Hơn nữa cha ta, bọn họ cũng thật cao hứng, dù sao ca ca sau này muốn thành Vương bộ lạc, mà Vương thì phải cường đại, cũng có ý nghĩa rằng bộ lạc cũng có hi vọng cường đại đi lên.”

Nghe đến đó, Tiểu Dương có chút không biết phải làm sao, mang theo nghi hoặc hỏi: “Các người là bộ lạc Khắc Luân cũng là một trong tam đại bộ lạc đi?” Mặc dù hắn không biết tam đại bộ lạc vốn phân ra như thế nào, nhưng có vẻ cái danh hào bộ lạc này hẳn là rất cường đại đi. . .

Ba Trạch Nhĩ nhẹ nhàng lắc đầu, “Bộ lạc Khắc Luân chúng ta sở dĩ bị nói thành một trong tam đại bộ lạc, là vì lúc đầu vị thần sử thứ nhất xuất hiện tại bộ lạc chúng ta.”

Tiểu Dương lập tức vểnh tai nghe, chuyện về vị thần sử kia vẫn luôn khiến hắn nghĩ đến, chỉ tiếc Ba Nại Đặc là một tên hồ ly miệng ngậm chặt kín, bản thân lại không có ý định chủ động nhảy vào trong bẫy của hắn mà Ba Trạch Nhĩ vốn là đệ đệ của Vương bộ lạc, hẳn là cũng biết chút chút.

Ba Trạch Nhĩ nói tiếp: “Lúc đầu thần sử xuất hiện ở địa phương đầu tiên chính là bộ lạc của chúng ta, hắn giao cho chúng ta các loại kỹ năng, khiến bộ lạc chúng ta càng ngày càng phồn vinh, càng ngày càng nhiều thú nhân tụ tập lại. Khi đó cũng không có phân chia bộ lạc như bây giờ, cho nên trên đại lục trừ bộ lạc chúng ta giống như bây giờ, còn các thú nhân khác đều là lẻ loi rời rạc sống thành đàn cùng một chỗ. Sau lại học được kỹ năng, các thú nhân rời đi bộ lạc, đi đến các địa phương xa hơn, dần dần các loại kỹ năng ở trên đại lục truyền bá ra, rồi cũng hình thành các bộ lạc bất đồng.”

Một hơi nói nhiều như vậy, miệng Ba Trạch Nhĩ có chút khô khốc, Tiểu Dương đứng dậy đưa cho hắn một chén nước, yên lặng ngồi xuống tiếp tục nghe, đây là lịch sử đại lục mà hắn nghe qua đầy đủ nhất.

Ba Trạch Nhĩ hướng hắn cười cảm kích, chậm rãi nói: “Lúc đầu, bộ lạc chúng ta cũng không cảm giác có cái gì không tốt nhưng vì bộ lạc chúng ta tụ tập rất nhiều thú nhân, thức ăn trong rừng của chúng ta bắt đầu giảm bớt, dần dần càng ngày càng nhiều thú nhân rời bộ lạc, bộ lạc tự nhiên cũng sẽ không phồn vinh giống như trước nữa.”

Nói tới đây, Ba Trạch Nhĩ nhìn phía cửa: “Bởi vì ca ca từ nhỏ cũng rất ưu tú cho nên phụ thân cùng Tế Tự đối với ca ca huấn luyện càng nghiêm khắc hơn chúng ta, hơn nữa ca ca sau khi thành niên so với tất cả giống đực trong bộ lạc còn cao lớn cường tráng hơn nên phụ thân kỳ vọng đối với hắn càng cao, hy vọng hắn có thể xây dựng lại phồn vinh trước kia của bộ lạc.”

Nghe đến đó Tiểu Dương hoàn toàn hiểu được, Ba Nại Đặc chính là một người bị gia trưởng kỳ vọng áp bách quá nhiều, vụn vặt mà phát triển nghiêng lệch.

Ba Trạch Nhĩ không biết trong lòng Tiểu Dương nghĩ cái gì, vẫn đắm chìm như cũ trong ký ức, “Ca ca từ nhỏ cũng rất ít cùng chúng ta chơi đùa, luôn bị huấn luyện, học tri thức, bình thường đều ở trong rừng. Mặc dù bây giờ, ca ca luôn đang cười nhưng người lại chỉ có thể cảm giác được hắn không vui.”

Nói nhảm. . . Một người cả ngày luôn tính kế nhiều như vậy, sao có thể vui vẻ chứ.

“Dương, người là một người rất tốt, cùng một chỗ với người luôn cảm giác rất vui vẻ.”

Ách, ta biết ta là một người tốt, coi như là một người vui tính đi nhưng người có thể không nên dùng cái loại ánh mắt phát sáng để nhìn ta như vậy chứ. . . Tiểu Dương có loại dự cảm không tốt.

Quả nhiên, Ba Trạch Nhĩ nói: “Cho nên, Dương, người có thể cùng ca ca làm bằng hữu không? Ta nhìn thấy được hắn rất coi trọng người.”

Tiểu Dương khòe miệng co quắp, hắn coi trọng ta vì ta là thần sử nhưng rất đáng tiếc, ta cũng không có năng lực giúp hắn thực hiện phồn vinh cho bộ lạc hắn.

Cho nên Tiểu Dương thành thành thật thật mở miệng, “Ta không có khả năng giúp hắn thực hiện nguyện vọng, cho dù ta muốn giúp cũng không có năng lực đó.”

“Không phải đâu, Dương người rất thú vị, rất thiện lương, sau khi tiếp xúc với người đều cảm giác được điều đó. Ca ca, hắn với người nếu quen thuộc thì sau này nhất định cũng sẽ phát hiện được điểm này, cho nên ta chỉ là hy vọng, Dương có thể đối với mọi người ra sao thì cũng sẽ đối với hắn giống như vậy. . . Ta sẽ tận lực cố gắng, tuyệt đối sẽ để cho ca ca thương tổn người. . .” Thanh âm Ba Trạch Nhĩ dần dần nhỏ đi, hiển nhiên có chút lo lắng không ít. Tiểu Dương vốn căm thù Ba Nại Đặc, hắn cũng thấy được điều đó, một người là bằng hữu của hắn, một người là thân nhân của hắn nhưng không biết vì sao không khí xung quanh hai người luôn rất khẩn trương.

Tiểu Dương trầm mặc trong chốc lát, đưa tay sờ sờ đầu Ba Trạch Nhĩ trấn an, “Không có việc gì đâu, ca ca người không muốn thương tổn ta, ách, cái kia ta đáp ứng người.”

28. Chương 28: Vô Đề

Được sự chăm sóc của Hi Nhĩ Đạt, sức khỏe Ba Trạch Nhĩ rất nhanh vui vẻ sinh hoạt lại, lúc này trong bộ lạc xảy ra sự kiện vui mừng, Ngã Khắc sinh tiểu bảo bảo.

Vì vậy Tiểu Dương cũng may mắn, chính mắt thấy thú nhân bảo bảo lúc sinh ra, bởi vì bộ lạc thật lâu không có bảo bảo sinh ra, cho nên nhà Ngã Khắc sớm đã kín người hết chỗ, giống cái trong bộ lạc không có việc gì làm cũng chờ ở bên ngoài. Ngã Thụy Tư cùng Đạt Lực tất nhiên là không cần phải nói, đã sớm chờ đợi ở ngoài cửa. Hi Nhĩ Đạt làm tế tự ở trong phòng như ở trận địa sẵn sàng đón quân địch, ngay cả Bối Nạp Đức vào buổi sáng cũng đặc biệt lại đây dặn dò vài câu. Ngoài dự liệu của Tiểu Dương chính là Khắc Lỗ Tư cư nhiên cũng đi theo Ngã Thụy Tư ngồi chồm hổm ở ngoài cửa, Tiểu Dương chen qua từ phía sau đá hấn một cước, Khắc Lỗ Tư quay đầu lại rống một tiếng: “Người nào hử?” Liền bị ánh mắt giết người của Ngã Thụy Tư lia qua không cho phép lên tiếng.

Tiểu Dương cười hắc hắc dán sát bọn họ ngồi xổm xuống, hạ giọng hỏi Khắc Lỗ Tư: “Sao người lại tới đây? Đội tuần tra là thế này đây hử?” Khắc Lỗ Tư sau khi trở về từ Dịch lễ ngoan ngoãn đi đội tuần tra một tháng, không biết vì sao cư nhiên tuần tra đỡ người ra thành nghiện luôn, chết sống theo Bối Nạp Đức xin chỉ thị ở lại đội tuần tra, hiện giờ nghiêm nhiên lấy đội trưởng số 2 là của mình.

Khắc Lỗ Tư đồng dạng hạ giọng trả lời: “Ta tìm người khác.” chăm chú nhìn bụng Tiểu Dương, cười cười tà ác: “Người tới học tập?”

Tiểu Dương nhìn không chớp mắt, bình tĩnh gật đầu, càng nhỏ tiếng: “Xem ra người cũng là.”

Khắc Lỗ Tư ngen một chút, vội vàng mở miệng làm sáng tỏ: “Ta là giống đực.”

Tiểu Dương nhìn chung quanh một vòng, không nói gì, sau đó dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Khắc Lỗ Tư. Ý tứ rất rõ ràng, chung quanh đều là một vòng giống cái, duy chỉ có ba người giống đực, một người vốn là thầy thuốc, một người vốn là ca ca, một người vốn là lão công, người một giống đực không dính dáng thân thích họ hàng lại không có việc gì, ngồi xổm ở đây là vì nguyên nhân nào hử?

Khắc Lỗ Tư mới đầu bị nhìn có chút ngạc nhiên, sau đó nhìn một chút mới bình tĩnh đại ngộ, sắc mặt nghiêm trang nói rõ lập trường: “Ta chỉ là lo lắng thôi. . . Không phải, vốn là thay Ngã Thụy Tư lo lắng. . . Cũng không phải, ta vốn cũng rất lo lắng cho Ngã Khắc. . .” Khắc Lỗ Tư càng giải thích càng hồ đồ, lộ ra vẻ mặt đồ bưng nhưng thật ra hấn cùng người kia cùng bổ sung khiếm khuyết cho nhau thì càng tốt nha.

Tiểu Dương không tiếng động, hé miệng cười đến đau bụng, các thú nhân một bên nghe thấy bọn họ nói chuyện cũng khe khẽ nói nhỏ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng tiếng cười, Khắc Lỗ Tư có chút tức giận sẽ xuống tay véo hấn, Ngã Thụy Tư quay đầu trừng hấn liếc mắt một cái, “Câm miệng!” Tuy là vẻ mặt nghiêm túc nhưng ý cười trong giọng nói, che dấu không được.

Khắc Lỗ Tư không phục, nói thảm vài câu nhưng vẫn thành thành thật thật ngồi chồm hổm vất vả lại cùng Tiểu Dương náo loạn, Tiểu Dương ánh mắt nghi hoặc, có chút không thích hợp.

Không đủ thời gian để hấn suy nghĩ nhiều, cửa phòng bị kéo ra, Hi Nhĩ Đạt mang theo mấy người giống cái đội điều trị đi tới, hướng Đạt Lực cười cười, “Tiểu bảo bảo rất khỏe mạnh đi nhìn một chút đi.”

So sánh với vẻ mặt Đạt Lực vui mừng, vẻ mặt Tiểu Dương lại suy nghĩ sâu xa, đã xong hết rồi? Không có kêu rên cũng không có lăn qua lăn lại, liền như vậy sinh ra? Cư nhiên đơn giản như vậy? Tiểu Dương sờ sờ cằm, nói như vậy, tựa hồ cũng không có gì khó khăn. . .

Nhưng lúc Đạt Lực đang bế một con gấu nhỏ lông mao nhưng nhưng màu rám nắng, khoe khoang đường như đi tới trước mặt Tiểu Dương, Tiểu Dương rốt cục không bình tĩnh nổi, mặc kệ quá trình đơn giản như thế nào, nếu để cho hấn sinh ra một nhóc con đầy lông mao, tuy nói đáng điệu thơ ngây khả ái rất đáng yêu, tuy nói mềm mại khiến người ta yêu thích không buông tay nhưng cho dù không phải hình người thì tốt xấu gì, có cần nhiều lông mao như vậy không hử.

Nghĩ tới đây Tiểu Dương không khỏi nhớ tới nguyên hình Bối Nạp Đức, lông dài màu đen dày đặc lại mềm mại . . . Chìa tay sờ sờ con gấu nhỏ, cảm giác nhóc tròn tròn lại ấm ấm mềm mềm, khoe miệng Tiểu Dương không khỏi hơi hơi gọi lên, đôi mắt con gấu nhỏ còn chưa mở, móng vuốt nho nhỏ đã có thể có lực bấu lấy ngón tay Tiểu Dương, Tiểu Dương đùa vui vẻ, không ngừng lấy tay đùa hấn, con gấu nhỏ rút cục dùng hai cái móng vuốt kẹp lấy ngón tay hấn, vươn đầu lưỡi béo mập nhẹ nhàng liếm vài cái, Tiểu Dương bị hấn liếm, vẻ mặt càng yêu thương. Cũng không biết, Bối Nạp Đức đã ở cửa, dường như đang nghĩ tới điều gì cứ nhìn hấn rất lâu, ánh mắt chuyển xuống phía dưới bụng Tiểu Dương, nó vẫn như trước cơ hồ nhìn đoán không ra, lẽ ra Tiểu Dương mang thai so với Ngã Khắc sớm hơn, bây giờ con nhà người ta cũng sinh ra rồi mà nhà hấn cũng chỉ như cái bụng béo.

Nghĩ tới đây, Bối Nạp Đức rất buồn bực, nhìn vẻ mặt Đạt Lực vui vẻ càng khó chịu, đi vào đưa tay xách con gấu nhỏ được Tiểu Dương bế ở trong tay, Tiểu Dương vội vàng nâng mông nhóc con, “Người nhẹ tay chút đi!”

Bối Nạp Đức không khỏi buồn cười: “Trẻ con thú nhân đâu có yếu ớt như vậy.”

Tiểu Dương nhú mày, hết sức không đồng ý, quen nhìn sinh vật to lớn rồi bất chợt vừa thấy vật nhỏ này mới bằng hai bàn tay, Tiểu Dương vô thức nổi lên đau xót, “Không yếu ớt thì người cũng cẩn thận chút đi, đây là con nhà người ta, lỡ bị thương người đền được hả?”

Đạt Lực bên cạnh cười ngây ngô lên tiếng: “Không có việc gì, Vương sẽ không làm hấn bị thương.” Bọn nhóc thú nhân vừa sinh ra đã có khí lực rồi, cơ hồ 2 ngày sau là có thể tự mình bò trên mặt đất, xem ra Tiểu Dương đích thật là chưa sinh con nên có chút quá mức cẩn thận.

Tiểu Dương không khỏi trở mình xem thường, được, cha nhóc con chưa từng có ý kiến gì, chính mình lại đi quan tâm làm chi.

Nhìn bộ dáng vẻ mặt hấn nghiêm túc, Bối Nạp Đức cười nâng lên mông con gấu nhỏ, “Như vậy được rồi chứ?” Dứt lời, đem con gấu nhỏ bày đến trước mặt, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve trán hấn vài cái, sau đó trả lại cho Đạt Lực, “Thú nhân rất khỏe, hảo hảo chăm sóc hấn.”

Tiểu Dương bĩu môi, thiết, thực sự có phong thái gương mẫu với nhi đồng của người lãnh đạo nha

~Bối Nạp Đức tất nhiên là nhìn thấy động tác nhỏ của Tiểu Dương, bất động thanh sắc ôm lấy thắt lưng hấn, tay không biết là cố ý hay vô tình đảo qua bụng hấn, cúi đầu hỏi Tiểu Dương: “Thích hấn sao?”

Tiểu Dương cười ha ha vài tiếng, ngài không phải hỏi vô nghĩa sao? Gật đầu: “Àn, rất đáng yêu.”

Lần này tay Bối Nạp Đức quang minh chính đại xoa bụng Tiểu Dương nói: “Bảo bảo chúng ta cũng sẽ rất đáng yêu.”

Tiểu Dương nghe ngữ khí tức giận của hấn sững sốt, lập tức có chút đỡ khốc đỡ cười, không nghĩ tới loại hờn dỗi so bì tâm lý trẻ con này cũng gặp phải ở trên người Bối Nạp Đức .

Nếu không phải tầm mắt mọi người toàn bộ tập trung lại đây vì nghe Bối Nạp Đức nói , Tiểu Dương thật muốn nói với hấn, bây giờ nhìn thấy thân thể nhỏ bé kia thì tương lai con ngài nhất định rất đáng yêu, không chỉ có đáng yêu, lại có thể bỏ túi mang đi nữa đó.

Lúc tỉnh lại, Tiểu Dương cảm giác thắt lưng đau nhưng đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi. Cái tên cầm thú này, ngày hôm qua lúc trên đường trở về, chính mình rất cuộc không nhịn xuống, có chút ý nghĩ cùng Bối Nạp Đức miêu tả một chút đối với con của hấn, kết quả nghiêm trọng khiêu chiến với thú nhân về cái nhìn thẩm mỹ cùng giá trị cao lớn cường tráng, chính mình bị đặt ở trên giường hung hăng thương yêu một phen, thẳng đến sau khi thể lực mình chống đỡ hết nổi trực tiếp ngủ luôn. Tiểu Dương dùng sức đẩy cánh tay cường tráng khoắc trên lưng mình, nghe răng nhếch miệng nghĩ muốn đưa tay xoa thắt lưng, cũng không nghĩ có bàn tay sớm hấn từng bước ấn ấn thắt lưng đau nhức, Tiểu Dương thoải mái đánh ngáp một cái, cọ xát cọ xát gối đầu chuẩn bị ngủ tiếp, quay về giấc mộng. Phần eo từ từ thoải mái dần, phía sau nhưng lại đột nhiên cảm giác được một tia khác thường, Tiểu Dương giật giật, tên hỗn đản nào, đem hấn lăn qua lăn lại cả đêm rồi cũng nên thôi đi, xong việc rồi đồ vật cơ nhiên còn không rút ra, hơn nữa còn cứng rắn!

Quay đầu lại trừng hấn, liếc mắt một cái, “Lấy ra đi.”

Bối Nạp Đức cả nửa người trên đặt trên người hắn, ngửi ngửi tóc hắn, “Lại thêm một lần?” Dứt lời xấu xa đỉnh đỉnh về phía trước. Tiểu Dương vừa muốn xuống tay cầu hắn, chỉ thấy vẻ mặt Bối Nạp Đức quái dị dừng lại, sau đó không nói một lời, đưa tay sờ sờ bụng hắn, Tiểu Dương bị sắc mặt hắn ngưng trọng khiến hắn vô thức cũng có chút khấn trương, “Này, ngươi làm cái gì?”

Bối Nạp Đức chậm rãi thu hồi tay, đứng thẳng dậy, cau mày nhìn hắn, nói: “Bụng phẳng rồi.”

“Hả?” Tiểu Dương rõ ràng đầu óc bị đập mạch, chính mình đưa tay sờ sờ, cảm xúc vẫn là cái bụng bằng phẳng rắn chắc, Tiểu Dương ngây ngốc gật đầu, “Phẳng rồi.”

Bối Nạp Đức môi mím chặt, lại nhẹ nhàng đỉnh về phía trước vài cái, “Cảm giác được rồi sao?”

Cảm giác được cái gì? Thấy hắn vẫn là một bộ dáng ngây ngốc, Bối Nạp Đức đơn giản dùng sức va chạm một cái. Tiểu Dương nằm úp sấp, thỉnh thoảng bị đâm về phía trước một cái, không kịp trách cứ đã bị cảm giác quái dị trong cơ thể mình ngậy người. Mới vừa rồi chỉ là biên độ nhỏ giật giật, cho nên cũng không có cảm giác được rõ ràng bất đồng cái gì, bây giờ phát giác được còn rất rõ ràng, cái kia của Bối Nạp Đức, cái đầu lớn mạnh như vậy sao?

Nhìn hắn rốt cục phát hiện được, ánh mắt Bối Nạp Đức rất nghiêm túc, vẻ mặt rất trịnh trọng, một tay ấn ấn bụng Tiểu Dương, trầm giọng nói: “Phỏng chừng muốn sinh rồi.” Dừng một chút, có chút chần chờ lại bỏ thêm một câu, “Ngươi có cảm giác được cái kia cùng cái kia của ta cùng một chỗ không?”

Tiểu Dương tròn mắt, cho nên hắn có thể cho rằng con của hắn vốn nghĩ đi ra được nhưng đi tới nửa đường bị cái đó của cha hắn chặn lại cho nên bị kẹt ở tràng ruột hắn, cho nên phần nộ vượt tiểu móng vuốt kéo cái kia của cha hắn đi ? !

Múp: *hắc tuyến*

Ki: *nhìn giời*

29. Chương 29: Trứng?

Tiểu Dương nhất thời bị ý nghĩ của chính mình chọc cười, cười khi khi một tiếng, nghiêng đầu liếc Bối Nạp Đức nói: “Cho nên ngươi làm chuyện xấu, bây giờ bị báo ứng đi?”

Bối Nạp Đức khiêu khiêu mi, mặc dù quả thật là có chút chật vật nhưng người nào đó tựa hồ quên một chuyện. Hơi hơi động thân một cái, thành công nhìn Tiểu Dương trong nháy mắt đỏ mặt. Cúi thấp người, ghé vào lỗ tai hắn thổi khí, “Bị báo ứng cũng không chỉ mình ta, có khí lực để cười như vậy thì tốt hơn hết là ngấm lại bây giờ nên làm cái gì đây.” Hắn thật ra không ngại có thể đứng ở trong cơ thể Tiểu Dương, vấn đề là bên trong còn có một vật nhỏ, bất quá phương thức sinh bảo bảo của Tiểu Dương ách. . . Thật sự là rất làm cho hắn chán kinh.

Tiểu Dương bị hắn đâm khiến cho hô hấp có chút dồn dập, nằm úp sấp trên giường nửa ngày mới tỉnh táo lại: “Còn có thể làm gì nữa, đương nhiên đem hắn ra chứ sao. Này, ngươi làm cái gì?”

Bối Nạp Đức dừng lại, “Ngươi không phải nói rồi à, trước đem hắn ra.” Bối Nạp Đức cũng rất khó chịu, không ai thích tiểu huynh đệ của mình kề cận một đồ vật, mặc dù không đau không ngứa nhưng trong lòng tuyệt đối sẽ không thoải mái. Mà đem hắn đi ra, chỉ có thể chậm rãi để cho mình từ trong cơ thể Tiểu Dương rời khỏi mà quá trình lui ra tất nhiên sẽ ở trong thân thể Tiểu Dương tạo thành một ít. . . Ách, tất cả mọi người hiểu đó là cảm thụ đi.

“Nhẹ, nhẹ chút. . . Ngươi vẫn là nhanh lên chút đi.” Tiểu Dương thở hồng hộc, sắc mặt đỏ hồng, nếu đuổi đầu lui đầu đều là một đao, tốt hơn hết là đơn giản cho hắn một cái thống khoái đi.

Bối Nạp Đức không tiếng động ngoắc ngoắc khóe miệng, hôn xuống đỉnh đầu hắn, sau đó xoay qua hôn môi hắn khiêu khích không ngừng, đợi lúc Tiểu Dương có chút ý thức mơ hồ, phần eo dùng sức mạnh một chút, lưu loát đem mình thoát ly thân thể Tiểu Dương.

Tiểu Dương bị kích thích, một trận run rẩy, mở miệng mãnh liệt hô hấp không khí, bất chấp thân thể bủn rủn quay đầu lại nhìn.

Bối Nạp Đức cảm giác được chính mình từ nhỏ liền có thể được cho là kiểu dũng sĩ thiện chiến cho dù là đối mặt Kiếm Xỉ Thú hung mãnh nhất, cũng không chút do dự trấn định tự nhiên, từ đó cho tới nay, chưa từng như hiện tại, bó tay không biện pháp nhưng bây giờ ai có thể nói cho hắn, cái viên đen tuyền mà hắn đang cầm trên tay, nhìn giống như còn đang cọ cọ tay hắn, có vẻ là một quả trứng gì đó? Hắn sao lại không biết mình khi còn bé là từ trứng đi ra nhỉ?

Tiểu Dương vẻ mặt hiền lành, cẩn thận tỉ mỉ xem xét quả trứng vịt lớn, ần, không sai, rất lớn, cũng rất tròn, thật không hổ do hắn sinh ra.

Thẳng đến khi Bối Nạp Đức rốt cục nhẫn nại chịu không được, đẩy ra mặt hắn ra, đem trứng rời xa hắn, Tiểu Dương đưa tay gạt bỏ, bất mãn ồn ào: “Người làm gì vậy hả?”

Bối Nạp Đức thuận thế ôm hắn, một tay nắm cầm hắn lắc lắc, “Bình thường một chút cho ta, một viên trứng có cần nhìn như vậy không?”

“Đó là con ta, ta có thể không hảo hảo nhìn sao, chúng ta tự sinh hài tử như vậy cũng đủ ngạc nhiên rồi, ta cư nhiên lại sinh một quả trứng. Một quả trứng nha, nếu ở chỗ chúng ta thì tuyệt đối sẽ khiến cho thế giới oanh động, nói không chừng ta đã được đưa tới viện nghiên cứu... thậm chí còn có thể bị giải phẫu. Người biết viện nghiên cứu là cái gì không, để ta nói cho người biết. . .”

Tốt lắm, xác nhận xong, người nọ là đã kích quá lớn có chút choáng váng. Vì vậy Bối Nạp Đức dùng phương pháp trực tiếp nhất là lấp cái miệng còn đang lải nhải không ngớt của Tiểu Dương.

Cảm giác, Tiểu Dương đẩy hắn ra, Bối Nạp Đức rút lui một chút, “Tĩnh táo rồi?”

Tiểu Dương vẻ mặt cầu xin gật đầu, “Này, rốt cuộc là cái gì hả?” Làm một người nam nhân, từ lúc yêu một người nam nhân, lại đến lúc mang thai, rồi đến sống chết, cuối cùng sinh ra một quả trứng, Tiểu Dương cảm giác được sau này sẽ không có cái gì có thể làm hắn chấn động nữa, không thể tưởng tượng nổi chuyện gì cũng có thể khiến hắn gặp phải, nhân sinh sau này, hắn sẽ vô cùng bình tĩnh.

“Một quả trứng.”

“Ta biết hắn là một quả trứng, vấn đề là tại sao ta sẽ ...ách, sinh ra một đồ vật như vậy? Chẳng lẽ người khi còn bé cũng là một quả trứng?”

“... . Dương nhiên không phải.”

“Ta đây lại càng không phải vậy, đây là tại sao. . .”

Bối Nạp Đức cắt đứt lời hắn, “Mặc kệ tại sao, hắn là con nối dòng của ta, hắn là con của chúng ta.”

“... .” Tiểu Dương hạ xuống đôi mắt, một lát sau khóe miệng không thể không nhẹ nhàng giương lên, “Vậy bây giờ làm sao? Chẳng lẽ người muốn hóa thành nguyên hình ấp hắn đi ra?”

“... . Đi tìm Hi Nhĩ Đạt.” Bối Nạp Đức cầm quả trứng đứng dậy, thuận tay đem Tiểu Dương kéo lên.

“Hi Nhĩ Đạt là từ trong trứng đi ra?”

“Ừ, xà hai cánh đều là từ trứng trong sinh ra, hỏi hắn hắn là biết chút gì.”

Hai người nhanh chóng mặc chỉnh tề, cầm quả trứng đi tìm Hi Nhĩ Đạt, tiệc nuôi chính là tế tự Hi Nhĩ Đạt được coi như là từ trong trứng nở ra thành bạch xà hai cánh, nổi tiếng đại lục, cũng không biết tại sao Bối Nạp Đức trực tiếp từ cơ thể mẹ sinh ra lại có con mình là một quả trứng.

“Hảo hảo nuôi dưỡng đi, dấu hiệu sinh mạng rất rõ ràng. Dù sao trên đại lục cũng có rất nhiều chủng tộc giống cái sinh trứng. Ta chỉ có thể đoán bởi vì Tiểu Dương không phải người trên đại lục chúng ta, cho nên phương thức sinh sôi nảy nở cùng thú nhân chúng ta có điều bất đồng.” Hi Nhĩ Đạt vừa nói vừa đem quả trứng đen tuyền vẫn đang ấp áp trả lại cho Tiểu Dương, quả trứng đen tuyền trong nháy mắt tiếp xúc với Tiểu Dương, cư nhiên lập tức di chuyển lên, một đầu tại lòng bàn tay Tiểu Dương không cọ xát được khiến Tiểu Dương suýt nữa không cầm chắc, vội vàng dùng hai cái tay nâng nó, quả trứng đen tuyền cọ xát một lúc, sau đó động tác từ từ chậm lại, cuối cùng dừng lại trong hai tay Tiểu Dương, bất động.

Chung quanh bốn người nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, mặc dù Bối Nạp Đức lúc trước mân mê trứng nhưng cũng chỉ hơi hơi cọ cọ vài cái, nhưng thân thiết rõ ràng như vậy, chính mình chưa từng hưởng thụ qua, lúc này đưa tay muốn bắt nó cầm lại đây, kết quả cầm lấy, không thềm di chuyển, dường như dính vào trên tay Tiểu Dương, Bối Nạp Đức lại dùng chút lực, kết quả quả trứng đen tuyền cứ nhiên dùng sức lắc lắc, bỏ qua tay hắn.

Tiểu Dương rốt cục cười ra tiếng, nếu có vẻ mặt, không chừng trên mặt tiểu gia hỏa này vốn là một bộ dáng ghét bỏ. Hướng Bối Nạp Đức chớp mắt vài cái: “Đã sớm nói, người đừng chọt nó, nhìn xem, bị ghét bỏ đi?”

Bối Nạp Đức rất buồn bực, người này cũng không ngẫm lại, lúc đầu là ai chối bỏ nó, chính mình mới là thật tình thành ý ngay từ đầu, là người hy vọng nóng bỏng nó được sinh ra đó.

Tiểu Dương quên mất tâm mất nhiệt tình Ba Trạch Nhĩ bên cạnh, từ lúc bọn họ vừa tiến đến Ba Trạch Nhĩ liền trông mong nhìn ngắm quả trứng, nguyện vọng mãnh liệt im lặng biểu đạt rất muốn sờ một phen. Nếu không phải có Bối Nạp Đức đi theo, phỏng chừng hắn có thể trực tiếp tự mình động thủ. Tiểu Dương không có ý định đem con của hắn cho Ba Trạch Nhĩ nghiên cứu, tên kia không chừng liền bắt nó làm thành trứng chần nước sôi đi. . . Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve vài thân trứng, Tiểu Dương hỏi Hi Nhĩ Đạt: “Cái này muốn nuôi dưỡng như thế nào? Muốn Bối Nạp Đức biến thành nguyên hình áp sao?”

Bối Nạp Đức: . . .

Hi Nhĩ Đạt đưa tay sờ sờ cái mũi, len lén dè xuống khoe miệng đang muốn giương lên, nghiêm mặt nói: “Theo ta biết, trên đại lục, trứng được thú nhân sinh ra, cũng không cần đặc biệt ấp trứng. Bất quá, tình huống đặc thù này, người vẫn là mang nó ở trên người thật là tốt đi. Hơn nữa, khụ khụ, nó nhìn qua lại rất thích người.”

Tiểu Dương không có cách biểu đạt nào khác, tâm tình phức tạp khi bị trứng thích, không có biện pháp, nếu chuyên gia cũng nói như vậy, vậy thì cứ nuôi dưỡng đi, theo hắn nhìn ra tiểu gia hỏa này rất khỏe mạnh, còn chưa có đi ra, đã biết biểu cảm cho cha hắn chăm sóc.

30. Chương 30: Sinh Mệnh Mới

Tiểu Dương sinh rồi, là một quả trứng, tin tức rất nhanh truyền đi trong bộ lạc, lực chú ý của các thú nhân thoáng cái từ nhà Đạt Lực chuyển sang đây, đây là quả trứng xuất hiện sau khi Hi Nhĩ Đạt được sinh ra, lúc này một quả trứng lại mang tính chất chấn động, Bối Nạp Đức vốn sinh ra chính là hình thái thú nhân, mọi người đều biết chuyện này, hôm nay hắn cứ nhiên không giống lẽ thường lại sinh ra con mình là một quả trứng, mọi người đều đoán trong trứng đến tột cùng sẽ ấp ra hình thái tiểu bảo bảo như thế nào, vì vậy nhà Bối Nạp Đức nhất thời kín người hết chỗ, nhân tiện ngay cả huynh đệ Ba Nại Đặc vốn phải rời khỏi cũng lưu lại, Tiểu Dương có thể hiểu được tâm tình Ba Trạch Nhĩ muốn chứng kiến một khắc kia bảo bảo phá vỏ đi ra nhưng Ba Nại Đặc cứ nhiên cũng đi theo ở lại, Tiểu Dương rất muốn hỏi hắn chẳng lẽ người không vội vàng sao, không phải muốn xây dựng bộ lạc phồn vinh sao, hắn là bề bộn nhiều việc đi cho nên vội vàng trở về đi thôi, không cần dùng ánh mắt như trâu bỗng nhiên nhìn thấy táo để nghiên cứu tiểu hắc nhà chúng ta.

Vì vậy, ngay lúc Tiểu Dương cùng Ba Trạch Nhĩ tranh luận vấn đề lúc ấp xong bảo bảo đi ra có lông mao không có lông mao, cùng với khí chất hoặc màu da nhan sắc trong một ngày rồi lại qua một ngày, tình thương của người cha trong lòng Bối Nạp Đức vẫn rất dồi dào, mỗi ngày vẫn như cũ vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hận không thể mỗi ngày ở nhà cùng quả trứng con hắn, Kim Mao mỗi ngày vẫn như cũ bị thảm nằm úp sấp trên trứng — bởi vì vô luận Tiểu Dương yêu cầu như thế nào, người cha hiền từ Bối Nạp Đức cũng không chịu tự mình “Áp trứng”. Thẳng đến một buổi sáng bình thường đến không thể bình thường hơn, Kim Mao lười biếng ngáp một cái, cẩn thận đem trứng vùi ở đầu bên cạnh, chuẩn bị tiếp tục ngủ quay về giấc mộng, đột nhiên nghe thấy một tia thanh âm như có như không, Kim Mao ngốc lăng một cái, đem cái lỗ tai tiếp cận lại gần, xác định chính mình nghe thấy được thanh âm vật gì vỡ vụn. Ngáy ngốc một lát, sau đó Kim Mao chậm rãi đứng lên, cúi đầu đem trứng nhẹ nhàng hướng bên trong cái đệm thả xuống, sau

đó hướng bên cạnh bước một bước dài, lần nữa quay đầu lại nhìn trống một chút, cất bước hướng phòng ngủ Tiểu Dương vọt tới.

Bối Nạp Đức nghe thấy móng vuốt bén nhọn của Kim Mao xẹt qua cửa gỗ bên ngoài, thoáng cái ngồi dậy, Tiểu Dương mới vừa rồi còn đang ngủ say cũng đột nhiên mở mắt, hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng nhảy xuống giường chạy vội ra ngoài.

Chỉ thấy quả trứng bị nhìn chăm chú, quả nhiên nứt ra một đường, hơn nữa có xu thế càng nứt ra càng lớn, thẳng đến “Ba” một tiếng, nửa quả trứng bị vật gì đó đá rơi xuống, vì vậy Tiểu Dương thấy được một Bối Nạp Đức thu nhỏ, mao nhung nhung đen tuyền, lại còn híp mắt lưỡi biếng, nằm ở trong nửa quả trứng còn lại, thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm cái mũi, bốn cái chân ngắn ngủn cuộn mình trên bụng, một cái đuôi hoạt bát lúc ẩn lúc hiện, xem ra mới vừa rồi đã bay nửa xác trứng kia chính là cái đuôi nhỏ ươn sùng này rồi.

Tiểu Dương không tự chủ được vươn tay muốn ôm tiểu tử kia, lại bị Bối Nạp Đức kéo một cái, Tiểu Dương khó hiểu nhìn về phía hắn, Bối Nạp Đức cho hắn một ánh mắt an tâm chớ có nóng nảy, lập tức lui về phía sau vài bước, ánh sáng ngấn ngủ hiện lên, nguyên hình Bối Nạp Đức xuất hiện trước mặt Tiểu Dương, phòng vốn trống trải lập tức lộ vẻ có chút chật chội. Bối Nạp Đức cẩn thận nằm úp sấp, bảo bảo chỉ bằng một bàn tay lớn của Tiểu Dương đối với hắn mà nói thật sự là quá nhỏ, Bối Nạp Đức luôn luôn cao lớn uy mãnh nhưng lại ngậm tiểu tử kia vẫn cẩn cẩn dực dực như cũ đặt ở chân trước, trong lúc đó, vươn đầu lưỡi dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm qua lại. Tiểu Dương đột nhiên cảm giác hốc mắt có chút nóng lên, cảnh tượng trước mắt này làm cho hắn nhớ tới cái từ “thử độc tình thâm” này (khụ ...là cảnh tượng lúc ghé con sinh ra được trâu mẹ liếm qua), chịu qua giáo dục cao cấp, hắn đối với niềm dịch trên người bảo bảo này lại là có chút tránh không kịp, mà Bối Nạp Đức cư nhiên có thể tự nhiên liếm như vậy, cho dù vốn là hình thú cũng có thể nhìn ra vẻ mặt yêu thương.

Bối Nạp Đức nhìn đôi mắt Tiểu Dương có chút đỏ lên, quay đầu liếm liếm hắn, Tiểu Dương một phen đẩy ra hắn: “Tránh ra tránh ra, miệng bẩn chết đi được.” Mặc dù, ngữ khí ghét bỏ nhưng ý cười trên khóe mắt lại bán đứng hắn rồi, Bối Nạp Đức vươn chân trước đưa hắn kéo vào trong lòng, tiểu tử kia nằm trong lòng ngực hắn tò mò nhìn Tiểu Dương, Tiểu Dương do dự một chút, rốt cục vẫn là vươn tay, cứng ngắc đem tiểu tử kia ôm ở trong lòng mình, nhìn hắn chớp chớp mắt về mặt thích ý ở trong lòng ngực mình cọ cọ, đầu nghiêng sang một bên cư nhiên liền ngủ luôn.

Tiểu Dương dở khóc dở cười: “Ngủ rồi?”

“Ừ, bảo bảo mới sinh ra, mỗi ngày đều ngủ rất lâu, con chúng ta rất lợi hại đi, bình thường thú nhân bảo bảo sinh ra cũng không nhanh mở mắt như vậy.”

“Nhỏ như vậy, lúc nào mới có thể lớn được như người hử.” Đem bảo bảo cẩn thận đặt ở trên giường, Tiểu Dương so với hình thái lớn nhỏ của thú nhân hỏi Bối Nạp Đức đã biến trở về.

Bối Nạp Đức từ phía sau ôm hắn: “Sẽ rất nhanh, rất nhanh, chúng ta cùng nhau nhìn hắn từ từ lớn lên, được không?”

Tiểu Dương trầm mặc chốc lát, quay đầu lại cho Bối Nạp Đức một khuôn mặt tươi cười thật rạng rỡ: “Tất nhiên phải như vậy rồi! Con ta, ta đương nhiên được hảo hảo nhìn, miễn để cho người khác khi dễ hắn đi!”

Sau đó, dựa vào trên người Bối Nạp Đức, nhìn tiểu tử kia ngáy khò khò ngủ say sưa, trong lòng Tiểu Dương vốn trước đó chưa từng hài lòng nhưng chính mình có người yêu, có con mình, vì thế cứ như vậy đi, đại lục ngay lúc này của một thế giới khác, hai người này cùng nhau kết hạ một đoạn duyên phận dứt bỏ không được, cùng với Bối Nạp Đức chậm rãi nhìn tiểu tử kia lớn lên, phát triển thú sinh truyền kỳ thuộc về hắn . .

_____Hoàn_____

P/S: Tác giả xin lỗi vì kết thúc dang dở tại đây. Còn phiên ngoại thì hình như tác giả nói sẽ viết mà có hay không thì mình không biết.

Hoàn bộ đầu tiên...

Lần đầu edit tất sẽ có sai sót mà mình đã chỉnh lại một số còn 1 số thì đành đợi beta chỉnh vậy...*cười gian*... *đi lĩnh tiền lương*...

Ki: hã =A= cút lủn???? phiên ngoại đầu *đập bàn đập ghế, khóc lóc* khụ, tớ bật mí với các bạn là đoạn xin lỗi của tác giả đọc xong muốn ói máu ạ QAQ nhưng dù sao cũng hoàn bộ đầu rồi, cảm ơn các bạn đã ủng hộ~ *đi lấy xiền lương cho Múp*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-the-thu-duyen>